

STUDY GUIDE

இந்திய வரலாறு (647 A.D TO 1526 A.D)

PREPARED BY

Dr. C. AMOSE

Associate Professor of History

Head, Department of Public Administration,

Muslim Arts College

Thiruvithancode – 629174

Kanyakumari District.

HISTORY OF India (647 A.D – 1526 A.D)

Unit – I

Sources for medieval Indian History – Origin and growth of Rajputs – Civilization and culture – The Arab conquest of Sindh.

Unit – II

Turkish invasion and the aftermath-Pathfinders-Muhamud of Ghazni-Muhammad of Ghore-The foundation of Delhi Sultanate- The slave rulers.- Qutb-ud-din Aibak to Balban-Mongolian threats and effects.

Unit – III

The Khilji imperialism- Ala-ud-din Khilji-Tughluq Dynasty- Mohammad-bin Tughluq-Feroz Tughluq-The Sayyids and Lodis-Delhi Sultanate Administration-Society-Economy-religion and culture under them.

Unit-IV

Medieval Deccan-cultures at conflict-Bhamini kingdom Muhammed Gawan-Hindus reaction to the Muslim might in Deccan-Foundation of Vijayanagar-Krishna Devaraya-His achievements-Fall of Vijayanagar-Battle of Talikota (1565)

Unit-V

Impact of Vijayanagar on Tamil Nadu-The Nayak rulers of Tamil Nadu-Their cultural contributions-Bakti movement-Sankara-Ramanuja-Madhwa, Kabir-Guru Nank-Chaitanya-Ramananda-Vallabha-others.

- Visit Historical and important tourist places in India

Reference Books

1. Macra sing, Medieval History of India. Orient Blackswan, New Delhi, 2009
2. J.L. Metha, advanced study in the History of medieval India, Sterling publishers, New Delhi, 1980.
3. R.C.Majumdar, Delhi Sultanate, Vol-VI, Bharatividya Bhavan, 1967.
4. Srivastava, The Delhi Sultanate (711 A.D-1526 A.D)Shivalal Aqarwala and company, Agra, 1977.
5. Satis Chandra, History of medieval India, Orient Blackswan, New Delhi, 2009.

இந்திய வரலாறு (647 A.D – 1526 A.D)

அலகு – I

இடைக்கால இந்திய வரலாற்றின் ஆதாரங்கள்

ஆதாரங்கள் இடைக்கால இந்தியாவின் வரலாற்றின் அடித்தளமாகவும் முதுகெலும்பாகவும் உள்ளன. இடைக்காலத்தில் இந்தியாவை ராஜபுத்திரர்கள் டெல்லி சுல்தான்கள், அடிமை ஆட்சியாளர்கள், கில்ஜிகள், துக்ளக்ஸ், லோடிகள், பாமினி, விஜயநகர், நாயக்கர்கள், முகலாயர்கள் போன்ற சக்திவாய்ந்த வம்சங்கள் ஆட்சி செய்தன. அவர்கள் பல ஆதாரங்களை விட்டுச் சென்றனர். எதிர்கால மனித சமுதாயத்திற்கு இந்த ஆதாரங்கள் உள்நாட்டு இலக்கியங்கள், வெளிநாட்டு இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள், நாணயங்கள் மற்றும் தொல்பொருள் ஆதாரங்கள் வடிவில் உள்ளன. கிருஷ்ண சாஸ்திரியின் விஜயநகரக் கல்வெட்டின் தொகுப்பு இடைக்கால வரலாற்றின் மீது அதிக வெளிச்சம் காட்டுகிறது.

நாணயவியல் என்பது நாணயங்களைப் பற்றிய அறிவியல் ஆய்வு ஆகும். குறிப்பிட்ட நிகழ்வின் இடம் மற்றும் தேதியைக் கண்டறிய அவை உதவுகின்றன. இடைக்காலத்தில் ஆட்சியாளர் பல முக்கிய நிகழ்வுகளை விட்டுச் சென்றனர். பல்வேறு தளங்கள் மற்றும் வடிவங்களைக் கொண்ட பல்வேறு வகையான நாணயங்கள் அவர்களின் ஆட்சி, கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை வணிக உறவு மற்றும் அவற்றின் சாதனைகள் ஆகியவற்றைக் கூறுகின்றன. வரலாற்று அறிவின் முக்கிய ஆதாரமாக இலக்கிய ஆதாரம் உள்ளது. இடைக்கால இந்தியாவின் வரலாற்றை மறுகட்டமைக்க மிகவும் பயனுள்ள பல இலக்கியங்கள் உள்ளன.

இபின் பதூதாவின் அறிக்கை

மொராக்கோ முஸ்லீம் பயணியான இபின் பட்டுதா, துக்ளக் வம்சத்தைப் பற்றிய விரிவான குறிப்புகளை விட்டுச் சென்றுள்ளார். அவரது பயண நினைவுகளில் அவர் துக்ளக் வம்சத்தின் புவியியல் சாம்ராஜ்யத்தின் உச்சத்தில் அதாவது 1334 இல் ஆப்கானிஸ்தான் மலைகள் வழியாக இந்தியாவிற்கு வந்தார். அவர் தனது நினைவுகளில் பல வரலாற்று நிகழ்வுகளை குறிப்பிட்டுள்ளார் அத்துடன் குவாத்-அல்-இஸ்லாம் மசூதி மற்றும் குதுப் மினார் அடங்கிய குதப் வளாகத்தின் வரலாற்றையும் இபின் பதூதா பதிவு செய்தார்.

இந்தியாவின் கேம்பிரிட்ஜ் பொருளாதார வரலாறு 1200-1750 இந்தியாவின் இடைக்கால காலத்தின் தெளிவான வரலாற்றை வழங்குகிறது.

இஸ்லாமிய ஆதாரங்கள்

தென்னிந்தியாவுடனான இஸ்லாமிய தொடர்பு ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தொடங்குகிறது. இது தென் ராஜ்ஜியங்களுக்கும் அரபு நாடுகளுக்கும் இடையிலான வர்த்தகத்தின் விளைவாகும். பத்தாம் நூற்றாண்டில் ராஷ்டிரகூடப் பேரரசில் ஜும்மா மசூதிகள் இருந்தன, மேலும் 14 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மலபார் கடற்கரையில் பல மசூதிகள் செழித்து வளர்ந்தன. விஜயநகரப் பேரரசுக்கும் வடக்கே பஹாமனி சுல்தானியருக்கும் இடையிலான தொடர்புகள் தெற்கில் முஸ்லிம்களின் இருப்பை அதிகரித்தன. 15 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், விஜயநகரத்தில் முஸ்லீம்களுக்காக ஒரு மசூதியைக் கட்டிய தேவ ராயரின் சிம்மாசனத்தின் முன் ஒரு குரானை இது மத ஒற்றுமையை குறிக்கிறது.

கிறிஸ்தவர்களின் செப்புத் தகடுகள்

மலபார் கிறிஸ்தவர்களுக்கு நில மானியங்கள் பொறிக்கப்பட்ட செப்புத் தகடுகளைக் கண்டறிவதன் மூலம் எட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் கிறிஸ்தவத்தின் அறிமுகம் தொடங்கியது. கிறிஸ்தவ பயணிகள் இடைக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளின் பற்றாக்குறையைப் பற்றி எழுதினர், மிஷனரிகளுக்கு அதன் மூலம் கவர்ச்சியை ஊக்குவித்தனர், 15 ஆம் நூற்றாண்டில் போர்த்துகீசியர்களின் வருகை மற்றும் பேரரசுடனான வர்த்தகத்தின் மூலம் அவர்களின் தொடர்புகள், புனித சேவியரின் நம்பிக்கையின் பிரச்சாரம் (1545) பின்னர் டச்சு குடியேற்றங்களின் இருப்பு தெற்கில் கிறிஸ்தவத்தின் வளர்ச்சியை முதலானவை ஊக்குவித்தது.

கல்வெட்டுகள்

கோயில் சுவர்கள், சொத்துகளின் எல்லைகள் மற்றும் பொது காட்சிக்கு திறந்த இடங்களில் பயன்படுத்தப்படும் ஆவணங்களின் மிகவும் பொதுவான வடிவம் கல்வெட்டுகள் ஆகும். ஆவணப்படுத்தலின் மற்றொரு வடிவம், பதிவேடு வைப்பதற்கான செப்புத் தகடுகளில் இருந்தது. பொதுவாக வாய்மொழி கல்வெட்டுகளில் வணக்கம், ராஜா அல்லது உள்ளூர் ஆட்சியாளரின் கோபம், நன்கொடையாளரின் பெயர், நன்கொடையின் தன்மை (பொதுவாக பணம் அல்லது உற்பத்தி), மானியம் பயன்படுத்தப்படும் விதம், கடமைகள் போன்ற தகவல்கள் அடங்கும். நன்கொடையாளர், நன்கொடையாளரால் பெறப்பட்ட பங்கு மற்றும் முழு நன்கொடை மற்றும் அதன் கடமைகளை நிறைவேற்றிய ஒரு முடிவு அறிக்கை. சில கல்வெட்டுகள் போர் அல்லது மத திருவிழாவில் வெற்றி பெற்ற நிகழ்வையும், மானியத்தை மதிக்காதவர்களுக்கு பழிவாங்கல் அல்லது சாபத்தையும் பதிவு செய்கின்றன.

விஜயநகர கல்வெட்டு

இதுவரை மீட்கப்பட்ட பெரும்பாலான விஜயநகரப் பேரரசின் கல்வெட்டுகள் கன்னடம், தெலுங்கு மற்றும் தமிழ் மொழிகளில் உள்ளன, மேலும் சில சமஸ்கிருதத்தில் உள்ளன. சூர்யநாத் யு. காமத்தின் கூற்றுப்படி, சுமார் 7000 கல்வெட்டுகள், அவற்றில் பாதி கன்னட மொழியில் உள்ளன,

மேலும் பெரும்பாலும் சமஸ்கிருதத்தில் இருக்கும் சுமார் 300 செப்புத் தகடுகள் மீட்கப்பட்டுள்ளன. இருமொழிக் கல்வெட்டுகள் 14 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆதரவை இழந்தன. மேக்கின் கூற்றுப்படி, மீட்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளில் பெரும்பாலானவை துளுவ வம்சத்தின் ஆட்சியிலிருந்து (1503 முதல் 1565 வரை) சாலுவ வம்சத்தின் (1485 முதல் 1503 வரை) பேரரசின் மீதான அதன் சுருக்கமான கட்டுப்பாட்டில் மிகக் குறைவானவை. சங்கம வம்சம் (1336 முதல் 1485 வரை) துளுவா காலத்தில் பொறிக்கப்பட்ட அனைத்து கல்வெட்டுகளிலும் மூன்றில் ஒரு பகுதியை உருவாக்கியது. தெலுங்கு மொழி ஒரு இலக்கிய ஊடகமாக பிரபலமடைந்த போதிலும், மொழியின் பெரும்பாலான கல்வெட்டுகள் 1500 முதல் 1649 வரையிலான வரையறுக்கப்பட்ட காலப்பகுதியில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த சூழ்நிலையை அரசியல் ஒற்றுமையை மாற்றும் ஒன்றாக டால்போட் விளக்குகிறார். விஜயநகரப் பேரரசு முதலில் கர்நாடகாவில் நிறுவப்பட்டது, ஆந்திரப் பிரதேசம் பேரரசின் ஒரு மாகாணமாக செயல்படுகிறது. 1565 இல் சுல்தானியர்களிடம் தோற்கடிக்கப்பட்டு, அரசு தலைநகரான விஜயநகரம் சூறையாடப்பட்ட பின்னர், வீழ்ச்சியடைந்த பேரரசு அதன் தலைநகரை தெற்கு ஆந்திரப் பிரதேசத்திற்கு மாற்றியது, தெலுங்கு மொழி ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஒரு நிறுவனத்தையும் உருவாக்கியது.

வெளிநாட்டு ஆதாரங்கள்

கல்வெட்டுகள் மற்றும் நாணயங்கள் தவிர, விஜயநகர வரலாற்றின் ஆதாரங்கள் (அதன் தோற்றம், சமூக மற்றும் அரசியல் வாழ்க்கை மற்றும் இறுதியில் தோல்வி) வெளிநாட்டுப் பயணிகளின் குறிப்புகள் மற்றும் சமஸ்கிருதம், கன்னடம், பாரசீக மற்றும் தெலுங்கு மொழிகளில் உள்ள சமகால இலக்கிய ஆதாரங்கள். பேரரசுக்கு வந்த போர்த்துகீசிய பார்வையாளர்கள் டொமிங்கோ பயஸ் (1522), பெர்னாவோ நூன்ஸ் (1537), டுவார்டே பார்போசா (1516) மற்றும் பர்ராடாஸ் (1616), மற்றும் அதானசியஸ் நிகிடின் (1470) ஆகியோர் ரஷ்யாவிலிருந்து வந்தவர்கள். நிக்கோலோ டி'கான்டி (1420), லுடோவிகோ டி வர்தேமா (1505), சீசர் ஃபிரடெரிச்சி (1567) மற்றும் பிலிப்போ சசெட்டி (1585) ஆகியோர் இத்தாலியில் இருந்து வந்தவர்கள் மற்றும் அப்துர் ரசாக் (1443) பெர்சியாவிலிருந்து வருகை தந்தவர்கள். சமகால முஸ்லீம் எழுத்தாளர்கள் போட்டி ராஜ்ஜியங்களின் (சுல்தானியர்கள்) ஆதரவில் இருந்தவர்கள் அல்லது விஜயநகரத்திற்கு வருகை தந்தவர்கள் மற்றும் மதிப்புமிக்க படைப்புகளை நிறைவேற்றியவர்கள் ஜியாவுதீன் பரானி (தாரிக்-இ-ஃபிரூஸ் ஷாஹி, 1357), இசாமி (ஃபத்துஹாத் உஸ் சலாட்டின்), சையத் அலி தபாதாபாய். புர்ஹான்-இ-மைசர், 1596), நிசம்முதீன் பக்ஷி, ஃபிரிஷ்டா (தாரிக்-இ-ஃபிரிஷ்டா) மற்றும் ரஃபியுதீன் ஷிராசி (தஸ்கிரத் உல் முல்க், 1611) ஆகியோர் ஆகும்.

சொந்த எழுத்தாளர்கள்

பூர்வீக எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களில், வித்யாரண்ய காலஜ்ஞானம், சாளுவ நரசிம்ம மன்னனின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய திண்டிமாவின் ராமாபியுதயம், திண்டிமா II இன் அச்யதாப்யுதயம் மற்றும் திருமலாம்பாவின் வரதாம்பிகா பரிணயம் ஆகியவை பேரரசின் மீது வெளிச்சம் போட்ட முக்கியமான சமஸ்கிருதப் படைப்புகள் ஆகும்.

கன்னட இலக்கியப் படைப்புகளில், நஞ்சுண்ட கவியின் குமார ரமண கதை, கனகதாசரின் மோகனதரங்கிணி, லிங்கண்ணாவின் கௌதிரிபாவிஜயம் மற்றும் சமீபத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கிருஷ்ணதேவராய தினச்சாரி ஆகியவை பயனுள்ள ஆதாரங்களாகும். மேலும் தெலுங்குப் படைப்புகளில், ஸ்ரீநாதரின் காஷிகண்டா, மல்லய்யா மற்றும் சிங்கய்யாவின் வராஹபுராணம், விஸ்வநாத நாயகி, விஸ்வநாத நாயகி, நயந்த நாயநாதி. துர்ஜதியின் கிருஷ்ணராஜ விஜயமும், பெத்தண்ணாவின் மனுசரிதம் மற்றும் மன்னன் கிருஷ்ணதேவராயரின் அமுக்கமாலயதா ஆகியவை முக்கியமான தகவல் ஆதாரங்கள் ஆகும்.

நாணயங்கள்

பாரசீக வருகையாளரான அப்துர் ரசாக் தனது பயணக் குறிப்புகளில் பேரரசு அதிக அளவில் வருமானத்தை அனுபவித்ததாக எழுதினார். இது குறிப்பாக கோவில் பண உதவிகள் செய்யப்பட்ட எண்ணிக்கையிலிருந்து தெளிவாகிறது. தங்கம், வெள்ளி, செம்பு மற்றும் பித்தளை ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி நாணயங்கள் அச்சிடப்பட்டன மற்றும் அவற்றின் மதிப்பு ஆகும். பொருள் எடையைப் பொறுத்தது. நாணயங்கள் மாநிலம், மாகாணங்கள் மற்றும் வணிகர் சங்கங்களால் அச்சிடப்பட்டன. வெளிநாட்டு நாணயம் புழக்கத்தில் இருந்தது. 50.65 - 53 தானியங்கள் எடையுள்ள தங்க வராஹா (அல்லது ஹூன்/ஹொன்னு, கத்யானா) மிக உயர்ந்த மதிப்பு. பார்த்தாப் அல்லது பிரதாபமானது அரை வராஹமாக மதிப்பிடப்பட்டது, பணம் அல்லது ஹனா, தங்கம் மற்றும் தாமிரத்தின் கலவையானது வராஹத்தின் மூன்றில் ஒரு பங்காக மதிப்பிடப்பட்ட பொதுவான நாணயமாகும். தூய வெள்ளியால் செய்யப்பட்ட தார், பானத்தில் ஆறில் ஒரு பங்காகவும், பித்தளையால் செய்யப்பட்ட சிட்டல் தாரில் மூன்றில் ஒரு பங்காகவும் இருந்தது. ஹாகா, விசா மற்றும் காசு ஆகியவை குறைந்த மதிப்புடைய நாணயங்களாகும்.

கன்னடம், தெலுங்கு மற்றும் சமஸ்கிருத தத்துவவாதிகள்

விஜயநகரப் பேரரசின் ஆட்சியின் போது, கவிஞர்கள், அறிஞர்கள் மற்றும் தத்துவவாதிகள் முதன்மையாக கன்னடம், தெலுங்கு மற்றும் சமஸ்கிருதம் மற்றும் தமிழ் போன்ற பிற பிராந்திய மொழிகளிலும் எழுதி மதம், சுயசரிதை, பிரபந்த (புனைகதை), இசை, இலக்கணம், கவிதை போன்ற பாடங்களை உள்ளடக்கியுள்ளனர். , மருத்துவம் மற்றும் கணிதம். பேரரசின் நிர்வாக மற்றும் நீதிமன்ற மொழிகள் கன்னடம் மற்றும் தெலுங்கு, கடைசி விஜயநகர மன்னர்கள், குறிப்பாக கிருஷ்ணதேவராயர் ஆட்சியின் போது பிந்தையது இன்னும் கலாச்சார மற்றும் இலக்கிய முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றது.

சமஸ்கிருத படைப்புகள்

பெரும்பாலான சமஸ்கிருதப் படைப்புகள் வேதங்கள் அல்லது இராமாயணம் மற்றும் மகாபாரத இதிகாசங்கள் பற்றிய வர்ணனைகள், சுயனாச்சார்யா (வேதார்த்த பிரகாஷா என்ற வேதங்களைப் பற்றிய ஒரு ஆய்வுக் கட்டுரையை எழுதியவர், மேக்ஸ் முல்லரின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு 1856 இல் வெளிவந்தது), மற்றும் வித்யாரண்யா போன்றவர்களால் எழுதப்பட்டது.

இதர போட்டி இந்து தத்துவங்களை விட அத்வைத தத்துவத்தின் மேன்மையை போற்றினார். மற்ற எழுத்தாளர்கள் உடுப்பி வரிசையின் புகழ்பெற்ற த்வைத துறவிகளான ஜெயதீர்த்தா (அவரது வாத எழுத்துக்களுக்கு திகாச்சார்யா என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார்), அத்வைத தத்துவத்திற்கும் முந்தைய தர்க்கவாதிகளின் முடிவுகளுக்கும் மறுப்புகளை எழுதிய வியாசதீர்த்தர் வாதிராஜதீர்த்தர் மற்றும் ஸ்ரீபாதராயரை விமர்சித்தவர்கள். புகழ்பெற்ற சமஸ்கிருத அறிஞர்கள் விஜயநகர மன்னர்கள் மற்றும் அவர்களின் நிலப்பிரபுத்துவ தலைவர்களின் நீதிமன்றங்களை அலங்கரித்தனர். அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சிலர் தகுதியுள்ள எழுத்தாளர்கள் மற்றும் மன்னர் கிருஷ்ணதேவராயரால் ஜாம்பவதி கல்யாணம் மற்றும் முதலாம் பக்கா மன்னரின் மருமகள் இளவரசி கங்காதேவியின் மதுரா விஜயம் (வீரகம்பராய சரிதா என்றும் அழைக்கப்படுவது) போன்ற முக்கியமான படைப்புகளை எழுதியுள்ளனர்.

கன்னட இலக்கியங்கள்

பேரரசின் கன்னட கவிஞர்கள் மற்றும் அறிஞர்கள் ஹரிதாசர்கள் (விஷ்ணுவின் பக்தர்கள்), பிராமண மற்றும் வீரசைவ (லிங்காயத்) இலக்கியங்களால் அறிவிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவ பக்தி இயக்கத்தை ஆதரிக்கும் முக்கியமான எழுத்துக்களை உருவாக்கினர். ஹரிதாசக் கவிஞர்கள் தங்கள் பக்தியை தேவநாமா (பாடல் கவிதைகள்) என்ற பாடல்களின் மூலம் சங்கத்யா (நால்வகை), சூலடி (அடிப்படையிலான), உகபோகா (மெல்லிசை அடிப்படையிலானது) மற்றும் முண்டிகே (மறைபொருள்) ஆகியவற்றின் மூலம் கொண்டாடினர். மத்வாச்சாரியார் மற்றும் வியாசதீர்த்தரின் போதனைகள் அவர்களின் தூண்டுதலாக இருந்தன. புரந்தரதாசர் மற்றும் கனகதாசர் அவர்களின் மகத்தான பங்களிப்பின் மூலம் பல தாசர்களில் (பக்தர்களில்) முதன்மையானவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள். பிராமண அறிஞர்களில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவரான குமார வியாசர் மகாபாரத காவியத்தின் மொழிபெயர்ப்பான கடுகின பாரதத்தை எழுதினார். இந்த வேலை கன்னட இலக்கியம் பழைய கன்னடத்திலிருந்து நவீன கன்னடத்திற்கு மாறுவதைக் குறிக்கிறது. சாமராசா ஒரு புகழ்பெற்ற வீரசைவ அறிஞரும் கவிஞரும் ஆவார், அவர் இரண்டாம் தேவராயரின் அவையில் வைணவ அறிஞர்களுடன் பல விவாதங்களை நடத்தினார். அவரது பிரபலிங்க லீலே, பிற்காலத்தில் தெலுங்கு மற்றும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது, இது புனித அல்லாமா பிரபுவின் புகழ்பாடாகும் இவர் துறவி கணபதியின் அவதாரமாக கருதப்பட்டார், அதே நேரத்தில் பார்வதி பனவாசியின் இளவரசியின் வடிவத்தை எடுத்தார்.

தெலுங்கா இலக்கியங்கள்

தெலுங்கு இலக்கியத்தின் இந்த உச்சத்தில், பிரபந்த பாணியில் மிகவும் பிரபலமான எழுத்து மனுசரிதம் ஆகும். மன்னர் கிருஷ்ணதேவராயர் ஒரு சிறந்த தெலுங்கு அறிஞராக இருந்தார் மற்றும் ஸ்ரீரங்கத்தில் தமிழ் ஆழ்வார் துறவி கவிஞரும் பெரியாழ்வாரின் மகளுமான ஆண்டாளுக்கு விஷ்ணு கடவுள் திருமணம் செய்த கதையான அமுத்தமால்யதாவை எழுதினார். அவரது அரசவையில் இலக்கியப் பேரவையின் தூண்களாக (அஷ்டதிக்கஜங்கள்) கருதப்படும் எட்டு புகழ்பெற்ற அறிஞர்கள் இருந்தனர். அவர்களில் மிகவும் பிரபலமானவர்கள்

ஆந்திரகவிதாபிதாமஹா "தெலுங்கு கவிதையின் தந்தை") மற்றும் பல குறிப்பிடத்தக்க படைப்புகளை எழுதிய நீதிமன்ற நகைச்சுவையாளர் தெனாலி ராமகிருஷ்ணா என்ற மரியாதைக்குரிய அலசாணி பெத்தனா ஆவார். மற்ற ஆறு கவிஞர்கள் நந்தி திம்மனா (முக்கு திம்மனா), அய்யலராஜு ராமபத்ரா, மடையகரி மல்லனா, பட்டு மூர்த்தி (ராமராஜ பூஷணா), பிங்கலி தூரனா மற்றும் துர்ஜதி. மருத்ராட்சரிதம் மற்றும் சாலிவாஹன-சப்த-சதி போன்ற நூல்களை எழுதிய ஸ்ரீநாதர், இரண்டாம் தேவராய மன்னரால் ஆதரிக்கப்பட்டு, அரசவையில் முக்கிய அமைச்சர்களாக அதே அந்தஸ்தை அனுபவித்தார்.

தமிழ் இலக்கியங்கள்

இந்த காலகட்டத்திலிருந்து பெரும்பாலான தமிழ் இலக்கியங்கள் தமிழ் பேசும் பகுதிகளிலிருந்து வந்தவை, அவை தமிழ் இலக்கியத்தை வளர்ப்பதில் குறிப்பாக கவனம் செலுத்திய நிலப்பிரபுத்துவ பாண்டியரால் ஆளப்பட்டன. சில கவிஞர்கள் விஜயநகர மன்னர்களால் ஆதரித்தனர். ஸ்வரூபானந்த தேசிகர், அத்வைத தத்துவத்தின் மீது, சிவப்பிரகாசப் பெருந்திரட்டு என்ற 2824 செய்யுள்களைக் கொண்ட ஒரு தொகுப்பை எழுதினார். அவரது மாணவர் துறவி, தத்துவராயர், குறுந்தொகையான குறுந்தொகையை எழுதினார், அதில் பாதி எண்ணிக்கையிலான வசனங்கள் உள்ளன. கிருஷ்ணதேவராயர் தமிழ் வைஷ்ணவக் கவிஞரான ஹரிதாசாவை ஆதரித்தார், அவருடைய இருசமய விளக்கம் வைஷ்ணவம் மற்றும் சைவத்தின் இரண்டு இந்து அமைப்புகளின் விளக்கமாக இருந்தது.

மதச்சார்பற்ற எழுத்துக்கள்

வித்யாரண்யரின் சங்கீதசாரம், பிரௌதா ராயரின் ரதிரத்னபிரதிபிகா, சயனாவின் ஆயுர்வேத சுதாநிதி மற்றும் லக்ஷ்மண பண்டிதரின் வைத்யராஜவல்லபம் ஆகியவை இசை மற்றும் மருத்துவம் பற்றிய மதச்சார்பற்ற எழுத்துக்களில் குறிப்பிடத்தக்கவை. கேரள வானியல் மற்றும் கணிதப் பள்ளி இக்காலத்தில் முக்கோணவியல் மற்றும் கால்குலஸ் ஆகியவற்றில் முக்கியப் பங்களிப்பைச் செய்த மாதவா மற்றும் கோள்களின் சுற்றுப்பாதைகளை முன்வைத்த நீலகண்ட சோமயாஜி போன்ற அறிஞர்களால் செழித்து வளர்ந்தது.

விஜயநகரின் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை

விஜயநகர கட்டிடக்கலை, கலை விமர்சகர் பெர்சி பிரவுன் கருத்துப்படி, முந்தைய நூற்றாண்டுகளில் செழித்தோங்கியிருந்த சாளுக்கிய, ஹொய்சால, பாண்டிய மற்றும் சோழர் பாணிகளின் ஒரு துடிப்பான கலவையாகும். சிற்பம், கட்டிடக்கலை மற்றும் ஓவியம் ஆகியவற்றின் பாரம்பரியம் பேரரசு முடிவுக்கு வந்த பிறகு கலைகளின் வளர்ச்சியை பாதித்தது. அலங்கரிக்கப்பட்ட தூண்கள் கொண்ட கல்யாணமண்டபம் (திருமண மண்டபம்), வசந்தமண்டபம் (திறந்த தூண் மண்டபங்கள்) மற்றும் ராயகோபுரம் (கோபுரம்) ஆகியவை இதன் கலை நய அடையாளமாகும்.

இவர் கைவினைஞர்கள் உள்நாட்டில் கிடைக்கும் கடினமான கிராண்டைப் பயன்படுத்தினர், ஏனெனில் இராச்சியம் தொடர்ந்து படையெடுப்பு அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகியது. அதன் தலைநகரான விஜயநகரத்தில் உள்ள நினைவுச்சின்னங்களின் திறந்தவெளி அரங்கம் யுனெஸ்கோ உலக பாரம்பரிய தளமாகும்.

தக்காண பாணி நினைவுச்சின்னங்கள்

14 ஆம் நூற்றாண்டில், மன்னர்கள் வேசரா அல்லது தக்காண பாணி நினைவுச்சின்னங்களைக் கட்டுவதைத் தொடர்ந்தனர், ஆனால் பின்னர் அவர்களின் சடங்குத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய திராவிட பாணி கோபுரங்களை இணைத்தனர். புக்காவின் பிரசன்ன விருபாக்ஷா கோயிலும் (நிலத்தடி கோயில்) தேவ ராயரின் ஹசாரே ராம கோயிலும் தக்காண கட்டிடக்கலைக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகும். தூண்களின் மாறுபட்ட மற்றும் சிக்கலான அலங்காரமானது அவர்களின் வேலையின் அடையாளமாகும். ஹம்பியில், விட்டலா மற்றும் ஹசாரா ராமசுவாமி கோயில்கள் அவற்றின் தூண்களைக் கொண்ட கல்யாணமண்டப பாணிக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகும். சாளுக்கிய வம்சத்தால் உருவாக்கப்பட்ட எளிமையான மற்றும் அமைதியான கலைக்கு அவர்கள் திரும்புவது அவர்களின் பாணியின் காணக்கூடிய அம்சமாகும். துளுவ மன்னர்களின் விட்டல கோயிலும் இடைக்காலத்தின் சிறந்த ஆதாரமாக விளங்குகிறது.

இடைக்கால இந்தியா

இடைக்கால இந்தியா என்பது இந்திய துணைக்கண்டத்தின் "பண்டைய காலம்" மற்றும் "நவீன காலம்" ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான ஒரு நீண்ட காலத்தை குறிக்கிறது. இது பொதுவாக கிபி 6 ஆம் நூற்றாண்டில் குப்தா சாம்ராஜ்யத்தின் முறிவு மற்றும் முகலாயப் பேரரசின் தொடக்கத்துடன் 1526 ஆம் ஆண்டின் நவீன காலத்தின் தொடக்கத்திலிருந்து தோராயமாக இயங்குவதாகக் கருதப்படுகிறது, இருப்பினும் சில வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்த புள்ளிகளை விட பின்னர் தொடங்கி முடிவதாக கருதுகின்றனர். . இடைக்கால காலம் ஆரம்ப இடைக்கால மற்றும் பிற்பட்ட இடைக்கால சகாப்தங்களாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆரம்பகால இடைக்கால காலத்தில், இந்திய துணைக்கண்டத்தில் 40க்கும் மேற்பட்ட வெவ்வேறு மாநிலங்கள் இருந்தன, அவை பல்வேறு கலாச்சாரங்கள், மொழிகள், எழுத்து முறைகள் மற்றும் மதங்களை உருவாக்கின. அக் காலத்தின் தொடக்கத்தில், இப்பகுதி முழுவதும் பௌத்தம் பிரதானமாக இருந்தது, இந்தோ கங்கை சமவெளியில் உள்ள குறுகிய கால பாலா பேரரசு பௌத்த நம்பிக்கையின் நிறுவனங்களுக்கு நிதியுதவி அளித்தது. அத்தகைய ஒரு நிறுவனம் இந்தியாவின் நவீன கால பீகாரில் உள்ள புத்த நாளந்தா பல்கலைக்கழகம் ஆகும், இது புலமைப்பரிசில் மையம் மற்றும் பிளவுபட்ட தெற்காசியாவை உலகளாவிய அறிவுசார் நிலைக்கு கொண்டு வந்தது. மற்றொரு முக்கிய சாதனை, சதுரங்கா விளையாட்டின் கண்டுபிடிப்பு, அது பின்னர் ஐரோப்பாவிற்கு எடுத்துச் செல்லப் செஸ் ஆனது. தென்னிந்தியாவில், தமிழ் இந்து இராச்சியம்

சோழர் ராஜ்யமாகும் வெளிநாட்டு சாம்ராஜ்யத்துடன் முக்கியத்துவம் பெற்றது. இது நவீனகால இலங்கை, மலேசியா மற்றும் இந்தோனேசியாவின் பகுதிகளை கட்டுப்படுத்தியது. மேலும் தென்கிழக்கு ஆசியாவின் வரலாற்று கலாச்சாரப் பகுதியில் இந்து மதத்தையும் பௌத்தத்தையும் பரப்ப உதவியது. இந்த காலகட்டத்தில், ஆப்கானிஸ்தான், திபெத் மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியா போன்ற அண்டை பகுதிகள் தெற்காசிய செல்வாக்கின் கீழ் இருந்தன.

இடைக்காலத்தின் பிற்பகுதியில், தற்கால ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் ஈரானில் இருந்து துருக்கிய இஸ்லாமிய படையெடுப்புகளின் மூலம் வட இந்தியாவின் பெரும் பகுதிகளை கைப்பற்றியது. டெல்லி சுல்தானகத்தை நிறுவியது. இது 16 ஆம் நூற்றாண்டு வரை நீடித்தது. இதன் விளைவாக, தெற்காசியாவில் பௌத்தம் வீழ்ச்சியடைந்தது. பல பகுதிகளில் மறைந்தது. ஆனால் இந்து மதம் தப்பிப்பிழைத்தது மற்றும் இஸ்லாமிய படையெடுப்பாளர்களால் கைப்பற்றப்பட்ட பகுதிகளில் இஸ்லாமியத்தை வலுப்படுத்தியது. தொலைதூரத்தில், விஜயநகரப் பேரரசை எந்த முஸ்லீம் அரசும் அந்தக் காலத்தில் கைப்பற்றவில்லை. 16 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் துப்பாக்கி குண்டுகள் அறிமுகம் மற்றும் ஒரு புதிய இஸ்லாமிய பேரரசின் எழுச்சி - முகலாயர்கள், அத்துடன் போர்த்துகீசிய காலனித்துவவாதிகளால் ஐரோப்பிய வர்த்தக நிலைகள் நிறுவப்பட்டது. முகலாய பேரரசு ஒட்டோமான் பேரரசு மற்றும் சப்பானின் பெர்சியாவுடன் மூன்று இஸ்லாமிய பேரரசுகளில் ஒன்றாகும். அடுத்தடுத்த கலாச்சார மற்றும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிகள் இந்திய சமூகத்தை மாற்றியதுடன், இடைக்காலத்தின் பிற்பகுதியை முடித்து, ஆரம்பகால நவீன காலத்தைத் தொடங்கியது.

இக்கால வரையறையானது 6 ஆம் நூற்றாண்டு, 7 ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் பாதி அல்லது 8 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 16 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதியை உள்ளடக்கிய தாகும் இந்த கால கட்டம், முக்கியமாக ஐரோப்பாவின் இடைக்காலத்துடன் ஒத்துப்போகிறது. இது இரண்டு காலகட்டங்களாகப் பிரிக்கப்படலாம்: 6 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 13 ஆம் நூற்றாண்டு வரை நீடித்த 'ஆரம்ப இடைக்கால காலம்' மற்றும் 13 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 16 ஆம் நூற்றாண்டு வரை நீடித்த 'இடைக்காலத்தின் பிற்பகுதி'. 1526 இல் முகலாயப் பேரரசின் தொடக்கத்துடன் முடிவடைந்தது. முகலாய சகாப்தம், 16 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 18 ஆம் நூற்றாண்டு வரை, பெரும்பாலும் நவீன காலத்தின் ஆரம்ப காலம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆனால் சில சமயங்களில் 'இடைக்காலத்தின் பிற்பகுதி' காலத்திலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

ஆரம்ப இடைக்கால காலம்

இந்த காலகட்டத்தின் ஆரம்பம் பொதுவாக குப்தா சாம்ராஜ்யத்தின் மெதுவான சரிவு 480 முதல் 550 வரை, "கிளாசிக்கல்" காலம் மற்றும் "பண்டைய இந்தியா" என முடிவடைகிறது, இருப்பினும் இந்த இரண்டு சொற்களும் பரவலாக வேறுபட்ட காலங்களுக்கு பயன்படுத்தப்படலாம். தேதிகள், குறிப்பாக கலை அல்லது மதத்தின் வரலாறு போன்ற சிறப்புத் துறைகளில். முந்தைய காலகட்டத்திற்கான மற்றொரு மாற்று "ஆரம்பகால

வரலாற்று" என்பது "கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை" என்று ரொமிலா தாபர் கூறுகிறார்.

இடைக்காலத்தின் பிற்பகுதி

இந்த காலகட்டம் இந்திய துணைக்கண்டத்தின் முஸ்லீம் வெற்றிகள் மற்றும் பௌத்தத்தின் வீழ்ச்சி, இறுதியில் டெல்லி சுல்தானகத்தின் ஸ்தாபனம் மற்றும் இந்தோ-இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலை உருவாக்கம், அதைத் தொடர்ந்து உலகின் முக்கிய வர்த்தக நாடான வங்காள சுல்தானகம் ஆகியவை பின்பற்றப்படுகின்றன.

ராஜபுத்திரர்களின் தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சி

ராஜபுத் என்றால் அரசனின் மகன் என்று பொருள். அவர் சாதிகள், உறவினர் அமைப்புகள் மற்றும் உள்ளூர் குழுக்களின் பெரிய பல-கூறு கொத்து, இந்திய துணைக்கண்டத்தில் இருந்து தோன்றிய பரம்பரை வம்சாவளியின் சமூக நிலை மற்றும் சித்தாந்தத்தைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார். ராஜபுத் என்ற சொல் வரலாற்று ரீதியாக போர்வீரருடன் தொடர்புடைய பல்வேறு குலதெய்வக் குலங்களை உள்ளடக்கியது: பல குலங்கள் ராஜபுத் அந்தஸ்தைக் கோருகின்றன, இருப்பினும் அனைத்து உரிமைகோரல்களும் உலகளவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. நவீன அறிஞர்களின் கூற்றுப்படி, ஏறக்குறைய அனைத்து ராஜபுத்திர குலங்களும் விவசாயிகள் அல்லது ஆயர் சமூகங்களில் இருந்து தோன்றியவை.

காலப்போக்கில், ராஜபுத்திரர்கள் பல்வேறு இன மற்றும் புவியியல் பின்னணியில் உள்ள மக்களை உள்ளடக்கிய ஒரு சமூக வகுப்பாக உருவெடுத்தனர். 16 மற்றும் 17 ஆம் நூற்றாண்டுகளில், இந்த வகுப்பின் உறுப்பினர் பெருமளவில் பரம்பரையாக மாறியது, இருப்பினும் ராஜபுத் அந்தஸ்துக்கான புதிய உரிமைகோரல்கள் பிந்தைய நூற்றாண்டுகளில் தொடர்ந்தன. ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்து மத்திய மற்றும் வட இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் ராஜபுத்திரர் ஆட்சி செய்த பல ராஜ்யங்கள் குறிப்பிடத்தக்க பங்கைக் கொண்டிருந்தன.

ராஜபுத்திர மக்கள்தொகை மற்றும் முன்னாள் ராஜபுத் மாநிலங்கள் வடக்கு, மேற்கு, மத்திய மற்றும் கிழக்கு இந்தியா மற்றும் தெற்கு மற்றும் கிழக்கு பாகிஸ்தானில் காணப்படுகின்றன. இந்த பகுதிகளில் ராஜஸ்தான், ஹரியானா, குஜராத், கிழக்கு பஞ்சாப், மேற்கு பஞ்சாப், உத்தரபிரதேசம், ஹிமாச்சல பிரதேசம், ஜம்மு, உத்தரகாண்ட், பீகார், மத்திய பிரதேசம் மற்றும் சிந்து ஆகியவை அடங்கும்.

சமூகமாகத் தோற்றம்

ராஜபுத்திரர்களின் தோற்றம் வரலாற்றாசிரியர்களிடையே மிகவும் விவாதிக்கப்பட்ட தலைப்பு. வரலாற்றாசிரியர் சதீஷ் சந்திரா குறிப்பிடுகிறார்: "ராஜபுத்திரர்கள் சூத்திரர்கள்

மற்றும் பழங்குடியினர் உள்ளிட்ட பல்வேறு குழுக்களைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை நவீன வரலாற்றாசிரியர்கள் அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். சிலர் போரில் ஈடுபட்ட பிராமணர்கள், மேலும் சிலர் பழங்குடியினர் அல்லது வெளிநாட்டினர்". இவ்வாறு, ராஜபுத்திர சமூக உருவாக்கம் என்பது சாதிய இயக்கத்தை பாதித்த அரசியல் காரணிகளின் விளைவாகும், சில அறிஞர்களால் சமஸ்கிருதமயமாக்கல் என்றும் மற்றவர்களால் ராஜபுத்திரமயமாக்கல் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. ஏறக்குறைய அனைத்து ராஜபுத்திர குலங்களும் விவசாயிகள் அல்லது ஆயர் சமூகங்களில் இருந்து தோன்றியதாக நவீன அறிஞர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.

Alf Hiltebeitel ராஜபுத்திர சகாப்தம் மற்றும் ராஜபுத் தோற்றத்திற்கான ஆரம்பகால எழுத்தாளர்களின் மூன்று கோட்பாடுகளைப் பற்றி விவாதித்து, நவீன ஆராய்ச்சியால் இந்தக் கோட்பாடுகள் ஏன் நிராகரிக்கப்படுகின்றன என்பதற்கான காரணங்களைத் தருகிறார். பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ கால எழுத்தாளர்கள் ராஜபுத்திரர்களை சித்தியர்கள் அல்லது ஹூனாக்கள் போன்ற வெளிநாட்டு படையெடுப்பாளர்களின் வழித்தோன்றல்களாக வகைப்படுத்தினர், மேலும் அக்னிகுல புராணம் அவர்களின் வெளிநாட்டு தோற்றத்தை மறைக்க கண்டுபிடிக்கப்பட்டது என்று நம்பினர். இந்தக் கோட்பாட்டின் படி, குப்தப் பேரரசின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து, 6 அல்லது 7 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தப் படையெடுப்பாளர்கள் கூத்திரிய வகைக்குள் இணைக்கப்பட்டபோது ராஜபுத்திரர்கள் உருவானார்கள். இந்த காலனித்துவ எழுத்தாளர்களில் பலர் காலனித்துவ ஆட்சியை சட்டப்பூர்வமாக்குவதற்காக இந்த வெளிநாட்டு வம்சாவளி கோட்பாட்டைப் பிரச்சாரம் செய்தாலும், இந்த கோட்பாடு டி.ஆர். பண்டாரகர் போன்ற சில இந்திய அறிஞர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டது.

இரண்டாவது கோட்பாடு தேசியவாத வரலாற்றாசிரியர் சி.வி.வைத்யாவால் அறிவிக்கப்பட்டது. அவர் ஆரிய படையெடுப்பு கோட்பாட்டை நம்பினார் மற்றும் 9 ஆம்-10 ஆம் நூற்றாண்டு இந்திய மக்கள் முழுவதுமே ஒரே ஒரு இனத்தை மட்டுமே கொண்டவர்கள் - ஆரியர்கள். இராமாயணம் மற்றும் மகாபாரதம் ஆகிய இதிகாசங்களின் வேத ஆரிய கூத்திரியர்களிடமிருந்து ராஜபுத்திரர்கள் தோன்றியதாக வைத்யா மற்றும் ஆர்.பி.சிங் எழுதுகின்றனர். திரௌபதி மற்றும் கௌசல்யாவின் வீரம் மற்றும் "உடல் வலிமை" மற்றும் ராஜபுத்திரர்களின் வீரம் போன்ற சில பண்புகளின் அடிப்படையில் வைத்யா இந்தக் கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளார். இருப்பினும், வேத சகாப்தத்தில் (கிமு 3500-3000) மற்றும் "பதினாறாம் நூற்றாண்டு ராஜஸ்தானில் தொடங்கிய பெரிய ராஜபுத்திர பாரம்பரியம்" போன்ற "பழங்கால இதிகாச காலத்திற்கும்" இடைப்பட்ட தொடர்ச்சியை இத்தகைய தொடர்புகள் சுட்டிக்காட்டவில்லை என்று ஹில்லெட்டெல் கூறுகிறார். வேத வ்ராத்ய போர்க்கருவிகள் மற்றும் முந்தைய இடைக்கால தாழ்வு நிலை ராஜபுத்திர குலங்களுக்கு காவியங்களின் குறிப்புகளுக்கு இடையே உள்ள ஒற்றுமைகள் பற்றிய கேள்வி". இதிகாச மற்றும் வேத ஆதாரங்களில் இருந்து ராஜபுத்திரர்களைக் கண்டறிவதற்கான இத்தகைய முயற்சிகள் "உறுதியற்றவை" என்று ஹில்லெட்டெல் முடிவுசெய்து, நான்சி மேக்லீன் மற்றும் பி.டி. சட்டோபாத்யாயா ஆகியோரை

மேற்கோள் காட்டி, ராஜபுத்திரர்களைப் பற்றிய வைத்யாவின் வரலாற்று வரலாற்றை "பெரும்பாலும் நம்பிக்கையற்றது" என்று முத்திரை குத்துகிறார். ஜெய் நாராயண் அசோபாவை உள்ளடக்கிய மூன்றாவது குழு வரலாற்றாசிரியர்கள், ராஜபுத்திரர்கள் பிராமணர்கள் என்று கருதுகின்றனர். இருப்பினும், அத்தகைய "ஒரு தட வாதங்கள்" மற்றும் தலையின் வடிவம், கலாச்சார ஸ்டிரியோடைப்கள் போன்ற "திட்டமிட்ட சான்றுகள்" போன்ற கூற்றுக்கள் மற்றும் அசோபாவின் காவிய குறிப்புகள் "தொலைவில்" அல்லது "புரிந்து கொள்ள முடியாதவை" என்று குறிப்பிடும் ஹில்லெட்டால் நிராகரிக்கப்பட்டது.

ராஜபுத்திரர்கள் பல்வேறு இன மற்றும் புவியியல் பின்னணிகள் மற்றும் பல்வேறு வர்ணங்களிலிருந்து வந்தவர்கள் என்று சமீபத்திய ஆராய்ச்சி கூறுகிறது. தனுஜா கொத்தியால் குறிப்பிடுகிறார்: "காலனித்துவ இனக் கணக்குகளில் ராஜபுத்திரர்கள் பிற சமூகங்களில் இருந்து தோன்றியவர்கள் என்று குறிப்பிடுவதை விட, பில்ஸ், மெர்ஸ், மினாஸ், குஜர்ஸ், ஜாட்ஸ், ரைக்காஸ், அனைவரும் தாங்கள் 'வீழ்ந்துவிட்டதாகக் கூறும் ஒரு ராஜபுத்திர கடந்த காலத்திற்கு உரிமை கோருகின்றனர். இருப்பினும், வரலாற்று செயல்முறைகள் இதற்கு நேர்மாறாக உள்ளன.

"ராஜபுத்ரா" (அதாவது "ஒரு அரசனின் மகன்") என்ற மூல வார்த்தை முதலில் 11 ஆம் நூற்றாண்டின் சமஸ்கிருத கல்வெட்டுகளில் அரச அதிகாரிகளுக்கான பதவியாக தோன்றுகிறது. சில அறிஞர்களின் கூற்றுப்படி, இது ஒரு அரசனின் நெருங்கிய உறவினர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டது; மற்றவர்கள் அதை உயர் பதவியில் உள்ள ஒரு பெரிய குழுவால் பயன்படுத்தப்பட்டது என்று நம்புகிறார்கள். "ராஜபுத்" என்ற வழித்தோன்றல் வார்த்தை 15 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன் 'குதிரை சிப்பாய்', 'துருப்பு', 'ஒரு கிராமத்தின் தலைவர்' அல்லது 'துணை தலைவர்' என்று பொருள்படும். 15 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் "ராஜபுத்" என்ற வார்த்தையுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்ட நபர்கள் வர்ண-சம்கார ("கலப்பு ஜாதி தோற்றம்") மற்றும் கூடித்திரியரை விட தாழ்ந்தவர்களாக கருதப்பட்டனர். காலப்போக்கில், "ராஜபுத்" என்ற சொல் ஒரு பரம்பரை அரசியல் அந்தஸ்தைக் குறிக்கிறது, இது மிகவும் உயர்ந்ததாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை: இந்த வார்த்தையானது, ஒரு அரசனின் உண்மையான மகன் முதல் மிகக் குறைந்த தரவரிசையில் உள்ள நிலம் வைத்திருப்பவர் வரை, பரந்த அளவிலான தரவரிசைகளைக் குறிக்கும்.

அறிஞர்களின் கூற்றுப்படி, இடைக்காலத்தில் "இந்தியாவின் அரசியல் அலகுகள் பெரும்பாலும் மிகக் குறைந்த பிறப்புடைய ஆண்களால் ஆளப்பட்டிருக்கலாம்" மேலும் இது "வட இந்தியாவில் உள்ள 'ராஜபுத்'களின் பல குலங்களுக்கும் சமமாகப் பொருந்தும்". இந்து வர்ண அமைப்பில் சமூக இயக்கம் மூலம் "சுத்தமான" பதவிக்கு அடிக்கடி குறைந்த சமூக தோற்றம் கொண்ட ஆட்சியாளர்களை அனுமதிக்கும் இந்த செயல்முறை தனித்துவமான இந்திய நாகரிகத்தின் நீண்ட ஆயுளுக்கான விளக்கங்களில் ஒன்றாக விளங்குகிறது என்று பர்டன் ஸ்டெயின் விளக்குகிறார்.

படிப்படியாக, ராஜபுத் என்ற சொல் ஒரு சமூக வகுப்பைக் குறிக்க வந்தது. இது பல்வேறு பழங்குடியினர் மற்றும் நாடோடி குழுக்கள் நிலப்பிரபுக்களாக மாறி, ஆளும் வர்க்கமாக மாறியபோது உருவாக்கப்பட்டது. இந்த குழுக்கள் "ராஜபுத்" என்ற பட்டத்தை உயர்ந்த சமூக பதவிகள் மற்றும் பதவிகளுக்கான உரிமைகோரலின் ஒரு பகுதியாக ஏற்றுக்கொண்டன. ஆரம்பகால இடைக்கால இலக்கியங்கள் புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட இந்த ராஜபுத்திர வகுப்பில் பல சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் இருந்ததாகக் கூறுகிறது. எனவே, ராஜபுத்திர அடையாளம் என்பது பகிரப்பட்ட வம்சாவளியின் விளைவு அல்ல. மாறாக, இடைக்கால இந்தியாவின் பல்வேறு சமூகக் குழுக்கள் புதிதாகப் பெற்ற அரசியல் அதிகாரத்தை கூடித்திரிய அந்தஸ்தைக் கோருவதன் மூலம் சட்டப்பூர்வமாக்க முற்பட்ட போது அது வெளிப்பட்டது. இந்த குழுக்கள் வெவ்வேறு காலங்களில், வெவ்வேறு வழிகளில் ராஜபுத் என்று அடையாளம் காணத் தொடங்கின. எனவே, நவீன அறிஞர்கள், எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து ராஜபுத்திரர்கள் "திறந்த நிலையின் குழு" என்று சுருக்கமாகக் கூறுகிறார்கள், பெரும்பாலும் கல்வியறிவற்ற போர்வீரர்கள் பண்டைய இந்திய கூடித்திரியர்களின் மறு அவதாரம் என்று கூறினர் - இது எந்த வரலாற்று அடிப்படையும் இல்லை.

முகலாயப் பேரரசின் சகாப்தத்தில், உயர்தார மணம் "திருமணம்", மாநில இராணுவத்தில் சேவையுடன் இணைந்து பழங்குடி குடும்பம் ராஜபுத் "ஆக" மற்றொரு வழி. இந்த செயல்முறைக்கு உடை, உணவுமுறை, வழிபாடு மற்றும் பிற மரபுகளில் மாற்றம் தேவை, உதாரணமாக விதவை மறுமணத்தை முடிவுக்கு கொண்டு வந்தது. ஒரு பழங்குடி குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கும், அங்கீகரிக்கப்பட்ட - ஆனால் ஏழையாக இருக்கலாம் - ராஜபுத் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கும் இடையிலான இத்தகைய திருமணம், இறுதியில் ராஜபுத் அல்லாத குடும்பத்தை ராஜபுத் நிலைக்கு உயர்த்த உதவும். இந்த திருமண முறை ராஜபுத் ஒரு "திறந்த சாதி வகை" என்பதை ஆதரிக்கிறது, இது முகலாயர்களுக்கு சேவை செய்தவர்களுக்கு கிடைக்கிறது.

காலனித்துவ காலத்தில் ராஜபுத்திர உருவாக்கம் தொடர்ந்தது. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் கூட, "கிராம நிலப்பிரபு" முதல் "புதிதாகப் பணக்காரர்களான கீழ் ஜாதி சூத்திரர்" வரை எவரும் பிராமணர்களைப் பிற்போக்கான முறையில் ஒரு பரம்பரையைப் புனையலாம். மேலும் ஓரிரு தலைமுறைகளுக்குள் அவர்கள் இந்து ராஜபுத்திரர்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவார்கள். இந்த செயல்முறை வட இந்தியாவில் உள்ள சமூகங்களால் பிரதிபலிக்கப்படும். ராஜபுத் சமூகத்தின் தோற்றம் குறித்த செயல்முறையானது இந்து ராஜபுத் குலங்களில் பொதுவாகக் காணப்பட்ட ஹைப்பர்காமி மற்றும் பெண் சிசுக்கொலைக்கு வழிவகுத்தது. அறிஞர்கள் இதை "ராஜபுதமயமாக்கல்" என்று குறிப்பிடுகின்றனர், இது சமஸ்கிருதமயமாக்கலைப் போலவே, மேல்நோக்கி நகர்வதற்கான ஒரு முறையாகும், ஆனால் வழிபாட்டு முறை, வாழ்க்கை முறை, உணவுமுறை, சமூக தொடர்பு, பெண்களுக்கான விதிகள் மற்றும் திருமணம் போன்ற பிற பண்புகளில் சமஸ்கிருதமயமாக்கலில் இருந்து வேறுபட்டது. ஜெர்மன் வரலாற்றாசிரியர் ஹெர்மன் குல்கே, "இரண்டாம் நிலை ராஜபுத்திரமயமாக்கல்" என்ற வார்த்தையை உருவாக்கினார்.

ஒரு சமூகமாக வெளிப்பட்டது

ராஜபுத் என்ற சொல் எப்போது பரம்பரை அர்த்தங்களைப் பெற்றது மற்றும் ஒரு குல அடிப்படையிலான சமூகத்தைக் குறிக்க வந்தது என்பதில் அறிஞர்களின் கருத்துக்கள் வேறுபடுகின்றன. வரலாற்றாசிரியர் பிரஜாதுலால் சட்டோபாத்யாயா, கல்வெட்டுகளின் பகுப்பாய்வின் அடிப்படையில் (முதன்மையாக ராஜஸ்தானில் இருந்து), 12 ஆம் நூற்றாண்டில், "ராஜபுத்ரா" என்ற சொல் வலுவூட்டப்பட்ட குடியிருப்புகள், உறவினர்கள் சார்ந்த நிலம் மற்றும் பிற அம்சங்களுடன் தொடர்புடையது என்று நம்பினார். சட்டோபாத்யாயாவின் கூற்றுப்படி, தலைப்பு "பரம்பரையின் ஒரு கூறு" சி இலிருந்து பெற்றது. 1300. மைக்கேல் பி. பெட்னரால் மேற்கத்திய மற்றும் மத்திய இந்தியாவில் இருந்து 11-14 ஆம் நூற்றாண்டு கல்வெட்டுகளின் பிற்கால ஆய்வு, "ராஜபுத்ரா", "தாக்குரா" மற்றும் "ரௌதா" போன்ற பெயர்கள் இந்த காலகட்டத்தில் மரபுவழியாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்று முடிவு செய்தார்.

சாரா ஃபாரிஸ் மற்றும் ரெய்ன்ஹார்ட் பெண்டிக்ஸ் போன்ற சமூகவியலாளர்கள், வடமேற்கில் மௌரியர்கள் காலம் வரை சிறிய ராஜ்யங்களில் இருந்த அசல் கூடித்திரியர்கள் மிகவும் பண்பட்ட, படித்த மற்றும் அறிவார்ந்த குழுவாக இருந்தனர். அவர்கள் பிராமணர்களின் அறிவுசார் ஏகபோகத்திற்கு அச்சுறுத்தலாக இருந்தனர். மேக்ஸ் வெபரின் கூற்றுப்படி, பண்டைய நூல்கள் அவர்கள் மத விஷயங்களில் பிராமணர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்தவர்கள் அல்ல என்பதைக் காட்டுகின்றன. இந்த கூடித்திரியர்கள் பின்னர் அக்கால பிராமண பூசாரிகளால் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். ஆனால் ராஜபுத்திரர்களின் வளர்ந்து வரும் சமூகத்தால் மாற்றப்பட்டனர், அவர்கள் ராஜாக்களுக்கு வேலை செய்யும் கல்வியறிவற்ற கூலிப்படையினர். கூடித்திரியர்களைப் போலல்லாமல், ராஜபுத்திரர்கள் பொதுவாக கல்வியறிவற்றவர்களாக இருந்தனர். எனவே அவர்களின் எழுச்சி பிராமணர்களின் அறிவுசார் ஏகபோகத்திற்கு அச்சுறுத்தலாக இல்லை - மேலும் ராஜபுத்திரர்கள் படித்த பிராமண சமூகத்தின் மேன்மையை ஏற்றுக்கொண்டனர்.

ராஜபுத்திரர்கள் நாடோடி மேய்ச்சல், கால்நடை வளர்ப்பு மற்றும் கால்நடை வியாபாரம் போன்றவற்றில் ஈடுபட்டு வந்தனர். முஹ்னோத் நைன்சியின் 17 ஆம் நூற்றாண்டின் சரித்திரங்கள், அதாவது முன்ஹாதா நைன்சி ரி கியாத் மற்றும் மார்வார் ரா பரகன்ன் ரி விகாட், கால்நடைத் தாக்குதல்கள் தொடர்பான ராஜபுத்திரர்களுக்கு இடையேயான தகராறுகளைப் பற்றி விவாதிக்கின்றன. மேலும், ராஜபுத்திரர்களின் நாட்டுப்புற தெய்வங்கள் - பபுஜி, மல்லிநாத், கோகாஜி மற்றும் ராம்தேவ் ஆகியோர் கால்நடை மேய்க்கும் சமூகங்களின் பாதுகாவலர்களாக கருதப்பட்டனர். கால்நடைகள் மற்றும் மேய்ச்சல் நிலங்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்காக ராஜபுத்திரர்களிடையே போராட்டத்தையும் அவை குறிக்கின்றன. ராஜபுத் சமூகத்தின் தோற்றம், நடமாடும் மேய்ச்சல் மற்றும் பழங்குடி குழுக்களில் இருந்து, நிலத்தில் அமர்ந்திருக்கும் குழுக்களாக படிப்படியாக மாறியதன் விளைவாகும். இது விவசாய விரிவாக்கத்திற்கான மொபைல் வளங்களின் மீதான கட்டுப்பாட்டை அவசியமாக்கியது,

இதையொட்டி உறவினர் கட்டமைப்புகள், தற்காப்பு மற்றும் திருமண உறவுகள் தேவைப்பட்டது.

அதன் உருவாக்க நிலைகளின் போது, ராஜபுத் வகுப்பினர் மிகவும் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டவர்களாகவும், பரவலான பரம்பரைகளிலிருந்து மக்களை உள்வாங்கிக் கொண்டனர். இருப்பினும், 16 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், இரத்த தூய்மை பற்றிய கருத்துகளின் அடிப்படையில் இது மரபுவழியாக கடினமாக மாறியது. ராஜபுத் வகுப்பினரின் அங்கத்துவம் இராணுவ சாதனைகள் மூலம் பெறப்படுவதற்குப் பதிலாக இப்போது பெருமளவில் மரபுரிமையாகப் பெறப்பட்டது. இந்த வளர்ச்சியின் பின்னணியில் ஒரு முக்கிய காரணி முகலாயப் பேரரசின் ஒருங்கிணைப்பு ஆகும், அதன் ஆட்சியாளர்கள் பரம்பரையில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர். பல்வேறு ராஜபுத் தலைவர்கள் முகலாய ஆட்சியாளர்களாக மாறியதால், அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பெரிய மோதல்களில் ஈடுபடவில்லை. இது இராணுவ நடவடிக்கையின் மூலம் கௌரவத்தை அடைவதற்கான சாத்தியக்கூறுகளை குறைத்தது, மேலும் பரம்பரை கௌரவத்தை மிக முக்கியமானதாக மாற்றியது.

16 ஆம் நூற்றாண்டில் "ராஜபுத்" என்ற வார்த்தை அதன் இன்றைய பொருளைப் பெற்றது. 16 மற்றும் 17 ஆம் நூற்றாண்டுகளின் போது, ராஜபுத்திர ஆட்சியாளர்களும் அவர்களது பார்ட்களும் (சரண்கள்) வம்சாவளி மற்றும் உறவின் அடிப்படையில் ராஜபுத்திர சமூக-அரசியல் நிலையை சட்டப்பூர்வமாக்க முயன்றனர். அவர்கள் ராஜபுத்திர குடும்பங்களை பண்டைய வம்சங்களுடன் இணைக்கும் வம்சாவளியை இட்டுக்கட்டினர், மேலும் அவர்களின் கூடித்திரிய அந்தஸ்தை நிறுவிய தோற்றம் பற்றிய தொன்மங்களுடன் தொடர்புபடுத்தினர். இது இந்தியவியலாளர் டிர்க் கோல்ஃப் "ராஜபுத் பெரிய பாரம்பரியம்" என்று அழைக்கப்படுவதற்கு வழிவகுத்தது, இது ராஜபுத்திர அடையாளத்திற்கான பரம்பரை உரிமைகோரல்களை மட்டுமே ஏற்றுக்கொண்டது மற்றும் உயரடுக்கு மற்றும் தனித்துவம் பற்றிய கருத்தை வளர்த்தது. பிருத்விராஜ் சௌஹானின் கூட்டாளிகளாக பல்வேறு ராஜபுத்திர குலங்களைச் சேர்ந்த போர்வீரர்களை சித்தரிக்கும் பழம்பெரும் காவியமான பிருத்விராஜ் ராசோ, இந்த குலங்களுக்கிடையில் ஒற்றுமை உணர்வை வளர்த்தது. இந்த குலங்களுக்கு பகிரப்பட்ட வரலாற்றை வழங்குவதன் மூலம் ராஜபுத்திர அடையாளத்தை ஒருங்கிணைப்பதற்கு உரை பங்களித்தது.

இருப்பினும், கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டில் இந்தோ-கங்கை சமவெளியில் குடியேறிய குழு தங்களை ராஜபுத்திரர்கள் என்று அழைத்ததற்கான வரலாற்று அறிகுறிகள் உள்ளன. வரலாற்றாசிரியர் ஜே.என். அசோபா தனது ஆராய்ச்சியில் 11-13 ஆம் நூற்றாண்டு கி.பி.யின் பல்வேறு கல்வெட்டுகள் மற்றும் சமகால நூல்களில் ராஜபுத் என்ற வார்த்தையின் பல்வேறு குறிப்பை மேற்கோள் காட்டினார்.

எனவே, மற்ற அறிஞர்களின் கருத்துப்படி, ராஜபுத் என்ற சொல் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பொதுவாகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கியது. மேலும் ராஜபுத்திர சாதி பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டது. ராஜதரங்கிணி போன்ற சமகால வரலாற்றுப் படைப்புகளில் உள்ள கல்ஹனாவின் மற்ற கல்வெட்டுச் சான்றுகளுடன் ராஜபுத்திரர்களின் குலக் கட்டமைப்பைக் குறிப்பிடுவது பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் அவர்கள் ஒரு சமூகமாக இருந்ததைக் குறிக்கிறது.

ராஜபுத்திர ராஜ்ஜியங்களின் வரலாறு

பரந்த ராஜபுத்திர சமூகக் குழுவிற்கு விசுவாசத்தை விட ஒரு குலத்திற்கு விசுவாசம் முக்கியமானது, அதாவது ஒரு குலம் மற்றொரு குலம் சண்டையிடும். இதுவும், ஒரு குலத்தலைவர் (ராஜா) இறந்தபோது நடந்த பதவிக்கான பரஸ்பர சலசலப்பும் ராஜபுத்திர அரசியல் திரவமாக இருந்தது மற்றும் ஒரு ஒத்திசைவான ராஜபுத்திர சாம்ராஜ்யத்தை உருவாக்குவதைத் தடுத்தது.

"ராஜபுத்" என்ற சொல் 11 மற்றும் 12 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கஸ்னாவிட் மற்றும் குரிட் படையெடுப்பாளர்களை எதிர்கொண்ட முன்னணி தற்காப்பு வம்சாவளிகளுக்கு ஒரு காலமற்ற பெயராகப் பயன்படுத்தப்பட்டது, ஆனால் ஒரு பரம்பரைக்கான ராஜபுத் அடையாளம் இந்த நேரத்தில் இல்லை என்றாலும், இந்த பரம்பரை பிரபுத்துவ ராஜபுத் என வகைப்படுத்தப்பட்டது.

இருப்பினும், பிற அறிவார்ந்த கருத்து கி.பி ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ராஜபுத்திர குலங்களின் தோற்றத்தை அரங்கேற்றியது. அவர்கள் தங்களை பல்வேறு பகுதிகளின் எஜமானர்களாக ஆக்கத் தொடங்கும் போது மற்றும் தற்போதைய வட இந்தியாவில் பிராந்தியத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றனர். இந்த வம்சங்கள் கன்னோஜின் பிரதிஹாராக்கள், சஹமானர்கள் (ஷாகம்பரரி, நாடோல் மற்றும் ஜலோர்), டெல்லியின் தோமராக்கள், செளலுக்கியர்கள், பரமாராக்கள், கஹடவலர்கள், சண்டேலா, சிசோடியாஸ், குஹிலாஸ் போன்றவர்கள்.

முஹம்மது இபின் காசிம் சிந்துவைக் கைப்பற்றி, அப்பகுதியின் கடைசி இந்து மன்னரான ராஜா தாஹிரை தூக்கிலிட்ட பிறகு, ராஜபுத் ஆட்சியாளர்கள் அரபுத் தளபதிகளின் ஆரம்பப் படையெடுப்புகளை முறியடித்தனர். மேவாரின் ராஜபுத்திர குடும்பம் பப்பா ராவல் மற்றும் பின்னர் கோமனின் கீழ் அரபு தளபதிகளின் படையெடுப்புகளை எதிர்த்து ராஜஸ்தானின் எல்லை வரை மட்டுமே அவர்களை கட்டுப்படுத்தியது ஆனால் சிந்துவை மீண்டும் கைப்பற்ற முடியவில்லை. 11 ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் காலாண்டில், துருக்கிய வெற்றியாளரான மஹ்மூத் கஸ்னவி ராஜபுத்திரர்களின் பிரதேசங்களில் பல வெற்றிகரமான இராணுவப் பயணங்களைத் தொடங்கினார், ஆனால் எல்லா நேரங்களிலும் அவர்களை தோற்கடித்தார், மேலும் 1025 A.D ல் வாக்கில், அவர்

புகழ்பெற்ற சோம்நாத் கோயிலை இடித்து சூறையாடினார், அதன் ராஜபுத்திர ஆட்சியாளர் பீம்தேவ் சோலங்கி தனது தலைநகரை விட்டு வெளியேறினார். குவாலியர் மற்றும் கலிஞ்சரில் உள்ள ராஜபுத்திர ஆட்சியாளர்கள் மஹ்மூத்தின் தாக்குதல்களைத் தடுக்க முடிந்தது. இருப்பினும் இரண்டு நகரங்களும் அவருக்கு பெரும் அஞ்சலி செலுத்தின. 12 ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசி காலாண்டில், கோரின் முஹம்மது கஸ்னாவிட் ஆட்சியாளர்களின் கடைசி ஆட்சியாளர்களை தோற்கடித்து தூக்கிலிட்டார் மற்றும் கஸ்னாவிட்களின் தலைநகரான கஸ்னாவை கொள்ளையடிப்பதோடு அவர்களின் பகுதியையும் கைப்பற்றினார். வடமேற்கு எல்லையைக் கைப்பற்றிய பிறகு, அவர் ராஜபுத் களத்தின் மீது படையெடுத்தார். 1191 ஆம் ஆண்டில், அஜ்மீரின் பிருத்விராஜ் சவுகான் ராஜபுத்திர மன்னர்களின் கூட்டணிக்கு தலைமை தாங்கினார் மற்றும் தாரோரி அருகே குரிட் படைகளை தோற்கடித்தார். இருப்பினும், முய்சுதீன் ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகு, தாரோரியின் அதே போர்க்களத்தில் ஏற்றப்பட்ட வில்லாளர்கள் மற்றும் நசுக்கப்பட்ட ராஜபுத்திரப் படைகளுடன் திரும்பினார், பிருத்விராஜ் போர்க்களத்திலிருந்து தப்பி ஓடினார், ஆனால் சிர்சா அருகே பிடிபட்டார் மற்றும் குரிட்களால் தூக்கிலிடப்பட்டார். போரைத் தொடர்ந்து, டெல்லி சுல்தானகம் தில்லி பிராந்தியத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றது.

ராஜஸ்தான் மற்றும் அதை ஒட்டிய பகுதிகளில் இருந்து டெல்லி சுல்தான்களுக்கு எதிராக ராஜபுத்திரர்கள் போரிட்டனர். 14 ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் காலாண்டில், அலாவுதீன் கல்ஜி சித்தோர் (1303), ரன்தம்பூர் (1301) மற்றும் சிவானா, ஜலோர் போன்ற ராஜபுத்திர ஆட்சியின் முக்கிய ராஜபுத்திரக் கோட்டைகளைக் கைப்பற்றினார். இருப்பினும், 1336 CE இல் சிங்கோலியில் முகமது பின் துக்ளக்கின் துக்ளக் இராணுவத்தை தோற்கடித்து, துருக்கிய ஆட்சியிலிருந்து ராஜஸ்தானை மீண்டும் கைப்பற்றிய ராணா ஹம்மிரின் கீழ் ராஜபுத்திரர்களின் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. 15 ஆம் நூற்றாண்டில், மால்வா மற்றும் குஜராத்தின் முஸ்லீம் சுல்தான்கள் மேவார் ஆட்சியாளர் ராணா கும்பாவை முறியடிக்க கூட்டு முயற்சியை மேற்கொண்டனர், ஆனால் இரு சுல்தான்களும் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். கும்பாவின் பேரன் புகழ்பெற்ற ராணா சங்கா தனது சகோதரர்களின் மரணத்திற்குப் பிறகு ஒரு தொந்தரவான ராஜ்யத்தைப் பெற்றார், ஆனால் அவரது திறமையான ஆட்சியின் மூலம் 16 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வட இந்தியாவின் மிகப்பெரிய சக்திகளில் ஒன்றாக பாரம்பரிய ராஜ்யமான மேவார் மாறியது. சங்கா குஜராத், மால்வா மற்றும் டெல்லி சுல்தான்களை பல்வேறு போர்களில் பலமுறை தோற்கடித்து தனது ராஜ்யத்தை விரிவுபடுத்தினார். சங்கா ராஜபுத்திர ஆட்சியாளர்களின் பெரும் கூட்டணியை வழிநடத்தி, ஆரம்பகால போரில் பாபரின் முகலாயப் படைகளை தோற்கடித்தார், ஆனால் அந்த நேரத்தில் வட இந்தியாவில் அறியப்படாத துப்பாக்கிப் பொடியை முகலாயப் பயன்படுத்தியதன் மூலம் கானுவாவில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். அவரது கடுமையான போட்டியாளரான பாபர் தனது சுயசரிதையில் அவரை கிருஷ்ணதேவராயருடன் அந்தக் காலத்தின் மிகப்பெரிய இந்து அரசராக ஒப்புக்கொண்டார். சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, மார்வாரைச் சேர்ந்த மால்தேவ் ரத்தோர்

ஆட்சிக்கு வந்து, கட்சி முதல் பஞ்சாப் வரையிலான மேற்கு இந்தியா முழுவதும் நடைமுறையில் அதிபதியானார்.

1200 CE முதல், பல ராஜபுத் குழுக்கள் கிழக்கு கங்கை சமவெளியை நோக்கி கிழக்கு நோக்கி நகர்ந்து தங்களின் சொந்த தலைமைகளை உருவாக்கியது என்று புராணக் கணக்குகள் கூறுகின்றன. இந்த சிறிய ராஜபுத் ராஜ்ஜியங்கள் நவீனகால உத்தரபிரதேசம் மற்றும் பீகாரில் உள்ள கங்கை சமவெளிகள் முழுவதும் இடம் பெற்றிருந்தன. இந்த செயல்பாட்டின் போது, உள்ளூர் மக்களுடன் சிறிய மோதல்கள் ஏற்பட்டன மற்றும் சில சந்தர்ப்பங்களில், கூட்டணிகள் உருவாக்கப்பட்டன. இந்த ராஜபுத்திரத் தலைவர்களில் போஜ்பூர் ஜமீன்தார்களும் அவத் தாலுக்காக்களும் அடங்குவர்.

கங்கை சமவெளிகளின் இந்தப் பகுதிகளுக்கு ராஜபுத்திர குலத் தலைவர்களின் குடியேற்றம், குறிப்பாக தெற்கு பீகாரில், முன்பு காடுகளாக இருந்த பகுதிகளின் விவசாய ஒதுக்கீட்டிற்கு பங்களித்தது. சிலர் இந்த கிழக்கு நோக்கிய விரிவாக்கத்தை மேற்கில் குறிட படையெடுப்பின் தொடக்கத்துடன் இணைத்துள்ளனர். 16 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்து, பீகார் மற்றும் அவாத்தின் கிழக்குப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த பர்பியா ராஜபுத் வீரர்கள், மேற்கில், குறிப்பாக மால்வா பகுதியில் உள்ள ராஜபுத்திரர்களுக்கு கூலிப்படையாக நியமிக்கப்பட்டனர்.

அக்பரின் கொள்கை (முகலாயர் காலம்)

16 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்குப் பிறகு, பல ராஜபுத்திர ஆட்சியாளர்கள் முகலாயப் பேரரசர்களுடன் நெருங்கிய உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அவர்களுக்கு வெவ்வேறு பதவிகளில் சேவை செய்தனர். ராஜபுத்திரர்களின் ஆதரவினால்தான் அக்பரால் இந்தியாவில் முகலாயப் பேரரசின் அடித்தளம் அமைக்க முடிந்தது. சில ராஜபுத்திர பிரபுக்கள் அரசியல் நோக்கங்களுக்காக தங்கள் மகன்களை முகலாய பேரரசர்களுக்கும் இளவரசர்களுக்கும் திருமணம் செய்து கொடுத்தனர். உதாரணமாக, அக்பர் தனக்கும், தன் மகன்களுக்கும், பேரன்களுக்கும் 40 திருமணங்களைச் செய்து கொண்டார், அவற்றில் 17 ராஜபுத்திர-முகலாய கூட்டணிகள். முகலாய பேரரசர்களாக அக்பரின் வாரிசுகள், அவரது மகன் ஜஹாங்கீர் மற்றும் பேரன் ஷாஜஹான் ஆகியோருக்கு ராஜபுத்திர தாய்மார்கள் இருந்தனர். மேவாரின் ஆளும் சிசோடியா ராஜபுத் குடும்பம் முகலாயர்களுடன் திருமண உறவுகளில் ஈடுபடாமல் இருப்பதை ஒரு மரியாதைக்குரிய விஷயமாக ஆக்கியது, இதனால் அவ்வாறு செய்த அந்த ராஜபுத்திர குலங்களிலிருந்து தனித்து நிற்பதாகக் கூறினர். மேவார் சமர்ப்பித்து, ராஜபுத்திரர்களின் கூட்டணி ஸ்திரத்தன்மையின் அளவை எட்டியதும், முன்னணி ராஜபுத்திர அரசுகளுக்கும் முகலாயர்களுக்கும் இடையே திருமணம் அரிதாகிவிட்டது. 1561 ஆம் ஆண்டு ஆக்ராவின் மேற்கில் உள்ள சிக்ரியில் உள்ள சிஸ்தி தூபி ஷேக்கிற்கு புனித யாத்திரை சென்று திரும்பியபோது ராஜபுத்திரர்களுடன் அக்பரின் நெருங்கிய ஈடுபாடு

தொடங்கியது. பல ராஜபுத்திர இளவரசிகள் அக்பரைத் திருமணம் செய்துகொண்டனர், ஆனால் இன்னும் ராஜபுத்திர இளவரசிகள் தங்கள் மதத்தைப் பேண அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

ராஜபுத்திரர்களின் கலாச்சாரம்

கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் வங்காள இராணுவம் வட-மத்திய இந்தியாவின் பிராமணர்கள் மற்றும் ராஜபுத்திரர்கள் போன்ற உயர் சாதியினரிடமிருந்து குறிப்பாக அவாத் மற்றும் பீகார் பகுதியிலிருந்து பெருமளவில் ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்டது. இருப்பினும், 1857 ஆம் ஆண்டு வங்காள சிப்பாய்களின் கிளர்ச்சிக்குப் பிறகு, பிரிட்டிஷ் இந்திய இராணுவம் ஆட்சேர்ப்பை பஞ்சாபிற்கு மாற்றியது.

தற்காப்பு இனம்

பிரிட்டிஷ் ராஜ் காலத்தில் ராஜபுத்திரர்கள் ஒரு தற்காப்பு இனமாக நியமிக்கப்பட்டனர். இது ஒவ்வொரு இனக்குழுவையும் "தற்காப்பு" அல்லது "தற்காப்பு அல்லாத" என வகைப்படுத்தும் நிர்வாகிகளால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு பதவியாகும்: "தற்காப்பு இனம்" பொதுவாக துணிச்சலானதாகவும், சண்டையிடுவதற்கு நன்கு கட்டமைக்கப்பட்டதாகவும் கருதப்படுகிறது, மீதமுள்ளவர்கள் ஆங்கிலேயர்கள் நம்பியவர்கள். அவர்களின் உட்கார்ந்த வாழ்க்கை முறையால் போருக்கு தகுதியற்றவர்கள். இருப்பினும், தற்காப்பு இனங்கள் அரசியல்ரீதியாக அடிபணிந்தவையாகவும், அறிவுரீதியாக தாழ்ந்தவையாகவும், பெரிய இராணுவ அமைப்புகளுக்குக் கட்டளையிடும் முன்முயற்சி அல்லது தலைமைப் பண்பு இல்லாதவையாகவும் கருதப்பட்டன. ஆங்கிலேயர்கள் தற்காப்பு இந்தியர்களை எளிதாகக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய கல்வியறிவு குறைவாக உள்ளவர்களிடமிருந்து பணியமர்த்துவதைக் கொள்கையாகக் கொண்டிருந்தனர். இராணுவ வரலாற்றில் நவீன வரலாற்றாசிரியர் ஜெஃப்ரி கிரீன்ஹன்ட்டின் கூற்றுப்படி, "மார்ஷியல் ரேஸ் கோட்பாடு ஒரு நேர்த்தியான சமச்சீர் தன்மையைக் கொண்டிருந்தது. அறிவார்ந்த மற்றும் படித்த இந்தியர்கள் கோழைகளாக வரையறுக்கப்பட்டனர், அதே சமயம் தைரியமாக வரையறுக்கப்பட்டவர்கள் படிக்காதவர்கள் மற்றும் பின்தங்கியவர்கள்". அமியா சமந்தாவின் கூற்றுப்படி, திருமண இனம் கூலிப்படை மனப்பான்மை கொண்டவர்களிடமிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது (எந்தவொரு குழு அல்லது நாட்டிற்காகப் போராடும் ஒரு சிப்பாய்), ஏனெனில் இந்த குழுக்களுக்கு தேசியவாதம் ஒரு பண்பாக இல்லை.

தெய்வங்கள்

ராஜபுத்திரர்களின் மிகவும் மதிக்கப்படும் தெய்வங்களில் ஒன்று கர்னி மாதா, பல ராஜபுத் குலங்கள் குடும்ப தெய்வமாக வழிபடுகிறார்கள் மற்றும் இக்கட்டான காலங்களில் தங்கள் சமூகத்தின் இருப்பு அல்லது உயிர்வாழ்வை இணைக்கின்றனர். சிவபெருமான்

(இந்தியா முழுவதும் மிகவும் பிரபலமானவர்) மற்றும் துர்கா தேவி இந்து ராஜபுத்திரர்களால் வணங்கப்படும் பிரபலமான தெய்வங்கள். ராஜபுத்திர குடும்பங்களில் பலரின் வீடுகளில் சிவன் உருவம் உள்ளது. சீக்கிய ராஜபுத்திரர்களில், குரு ராம் ராய் மிகவும் பிரபலமானவர். துர்கா தேவியின் உக்கிரமான வடிவம், ஷெராவலி மாதா அல்லது "சிங்கத்தின் மீது சவாரி செய்பவள்" என்று அழைக்கப்படுவது ராஜபுத்திரப் பெண்களிடையே பிரபலமானது.

ராஜபுத்திர வாழ்க்கை முறை

பீகாரின் ராஜபுத்திரர்கள் பாரி கந்தா என்ற தற்காப்புக் கலையை கண்டுபிடித்தனர், இதில் வாள் மற்றும் கேடயங்கள் அதிகம் பயன்படுத்தப்பட்டன. இந்த பயிற்சி பின்னர் பீகார் மற்றும் ஜார்கண்ட் நாட்டுப்புற நடனங்களில் சாவ் நடனத்தைப் போலவே சேர்க்கப்பட்டது. விசேஷ சமயங்களில், ஒரு முதன்மைத் தலைவர் தனது அடிமட்ட தலைவர்களின் கூட்டத்தை கந்த நரியால், கத்திரி மற்றும் தேங்காய் விநியோகம் செய்து கலைப்பார். ராஜபுத்திர தனது வாளுக்கு மரியாதை செலுத்துவதை உறுதிப்படுத்தும் மற்றொரு உறுதியானது, வருடாந்திர நவராத்திரி திருவிழாவின் போது நிகழ்த்தப்படும் கர்கா ஷப்னா ("வாளை வணங்குதல்") சடங்கு ஆகும், அதன் பிறகு ஒரு ராஜபுத்திரன் "கற்பழிப்பு மற்றும் பழிவாங்கும் ஆர்வத்தில் ஈடுபடுவதற்கு சுதந்திரமாக" கருதப்படுகிறான். ராஜஸ்தானின் ராஜபுத்திரர்களும் நவராத்திரியின் போது தங்கள் குடும்ப தெய்வத்திற்கு (குல்தேவ்தா) நீர் எருமை அல்லது ஆட்டை பலியிடுகின்றனர். சடங்கிற்கு விலங்குகளை ஒரே அடியால் கொல்ல வேண்டும். கடந்த காலத்தில் இந்த சடங்கு இளம் ராஜபுத்திர ஆண்களுக்கு ஒரு சடங்காக கருதப்பட்டது.

சமூகக் கூட்டங்கள் மற்றும் நிகழ்வுகளில் ராஜபுத்திரர்கள் பயன்படுத்தும் பொதுவான வாழ்த்து, 'ஜெய் மாதாஜி' அல்லது அதன் பிராந்திய மாறுபாடுகள், 'தாய் தேவிக்கு வெற்றி' என்பதைக் குறிக்கிறது. இந்த சொற்றொடர் இராணுவ சோல்கன் அல்லது போர் முழக்கமாகவும் செயல்பட்டது, பெரும்பாலும் ஜாகிர்தார்களின் கேடயங்கள் மற்றும் பதாகைகளில் வரையப்பட்டது.

ராஜபுத்திரர்கள் பொதுவாக பர்தா (பெண்களின் தனிமை) வழக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். [சான்று தேவை. ராஜபுத்திரப் பெண்களை முகலாய ஹரேமில் இணைத்துக்கொள்ளலாம் மற்றும் இது மொகலாயர்களை ராஜபுத்திர குலங்களின் மேலாதிக்கம் என்று வரையறுத்தது. மேவாரின் சிசோடியா குலத்தினர் தங்கள் பெண்களை முகலாய அரண்மனைக்கு அனுப்ப மறுத்ததால், சித்தூரில் முற்றுகை மற்றும் வெகுஜன தற்கொலைக்கு வழிவகுத்தது.

கலைகள்

ராஜபுத் ஓவியம் என்ற சொல் ராஜஸ்தான், மத்திய இந்தியா மற்றும் பஞ்சாப் மலைகளின் ராஜபுத் ஆட்சியின் நீதிமன்றங்களில் உருவாக்கப்பட்ட கலைப் படைப்புகளைக் குறிக்கிறது. முகலாய ஓவிய பாணியிலிருந்து வேறுபட்ட இந்த ஓவியங்களின் பாணியை விவரிக்கவும் இந்த வார்த்தை பயன்படுத்தப்படுகிறது.

ஆனந்த குமாரசுவாமியின் கூற்றுப்படி, ராஜபுத்திர ஓவியம் முகலாய ஆட்சியின் போது முஸ்லிம்களுக்கும் இந்துக்களுக்கும் இடையிலான பிளவைக் குறிக்கிறது. முகலாய மற்றும் ராஜபுத் ஓவியங்களின் பாணிகள் எதிரெதிர் தன்மை கொண்டவை. அவர் ராஜபுத்திர ஓவியத்தை "பிரபலமான, உலகளாவிய மற்றும் மாயமானது" என்று வகைப்படுத்தினார்.

சிந்துவின் அரபு வெற்றி

சிந்து என்பது உமையாத் கலிபாவின் நிர்வாகப் பிரிவாகவும், பின்னர் கிளாசிக்கல் இந்தியாவில் அப்பாசிட் கலிபாவின் நிர்வாகப் பிரிவாகவும் இருந்தது, சுமார் 711 CE முதல் அரபு இராணுவத் தளபதி முகமது இபின் காசிம் சிந்துவைக் கைப்பற்றியதுடன், சுதந்திர வம்சங்களின் தோற்றத்துடன் கிபி 854 வரை. ஹபரிட் எமிரேட் மற்றும் முல்தான் எமிரேட். "சிந்து கவர்னர்" என்பது இப்போது பாகிஸ்தானின் சிந்து மாகாணத்தின் மீது கலிபாக்களின் மாகாணத்தை நிர்வகித்த ஒரு அதிகாரி.

மாகாணத்தின் முக்கிய முஸ்லீம் அதிகாரியாக ஆளுநர் இருந்தார் மற்றும் பிராந்தியத்தில் பாதுகாப்பைப் பேணுவதற்கு அவர் பொறுப்பு. மாகாண இராணுவத்தின் தலைவரான அவர், இந்தியாவின் முஸ்லீம் அல்லாத ராஜ்யங்களுக்கு எதிரான பிரச்சாரங்களை முன்னெடுப்பதற்கும் பொறுப்பாக இருந்தார். பிராந்தியத்திற்கு நியமிக்கப்பட்ட ஆளுநர்கள் கலீபாவால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர் அல்லது அங்கீகரிக்கப்பட்ட துணை அதிகாரியால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர், மேலும் அவர்கள் இறக்கும் வரை அல்லது பணிநீக்கம் செய்யப்படும் வரை பதவியில் இருந்தனர்.

ராஜபுத்திரர்களின் புவியியல்

சிந்து அதன் வெற்றியிலிருந்து உமையாத் மற்றும் அப்பாசிட் கலிபாக்களின் எல்லைப்புற மாகாணமாக இருந்தது. 711 முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை. கலிபாவின் கிழக்கு முனையில் அமைந்துள்ள இது இந்தியாவில் முஸ்லிம்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த பிரதேசங்களைக் கொண்டிருந்தது, அந்த நேரத்தில் சிந்து பிரதேசத்தில் மையமாக இருந்தது. சிந்து முறையானது மேற்கில் மக்ரான், வடமேற்கில் சிஜிஸ்தான் மற்றும் துரான் மாவட்டம், வடகிழக்கில் முல்தான், கிழக்கில் தார் பாலைவனம், தென்கிழக்கில் முஸ்லிம் அல்லாத ஹிந்த் மற்றும் தென்மேற்கில் இந்தியப் பெருங்கடல்.

சிந்தின் வெற்றி

முஸ்லீம் வெற்றிகளின் வரலாற்றில், சிந்து என்பது ஒப்பீட்டளவில் தாமதமான சாதனையாகும், இது ஹிஜ்ரத்திற்கு (இஸ்லாமிய நாட்காட்டியின் ஆரம்பம்) கிட்டத்தட்ட ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு நிகழ்ந்தது. உமரின் ஆட்சியில் (634-644) இந்தியாவிற்கு எதிரான இராணுவத் தாக்குதல்கள் முஸ்லீம்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டன, ஆனால் இப்பகுதியின் விரிவாக்கத்தின் வேகம் ஆரம்பத்தில் மெதுவாக இருந்தது: 636 இல், ஒரு அரபு கடற்படை பயணம் ப்ரோச் மீது தாக்குதல் நடத்தியது. லதா மற்றும் தானாவின் குர்ஜராக்களின் ஜெயபட்டாவை சமர்ப்பித்ததைத் தொடர்ந்து சாளுக்கியர்கள், ஆனால் சில சேதங்களை அடைந்த பின்னர் அது விரைவில் நினைவுகூரப்பட்டது மற்றும் அவர்கள் இந்த நகரங்களைக் கைப்பற்றத் தவறிவிட்டனர். இந்திய எல்லையில் (தாகர் அல்-ஹிந்த்) பல ஆளுநர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர் மற்றும் கிழக்கில் பிரச்சாரங்களை நடத்தும் பணியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். இந்த பயணங்களில் சில வெற்றிகரமாக இருந்தன, ஆனால் மற்றவை தோல்வியில் முடிவடைந்தன மற்றும் அங்கு பணியாற்றும் போது பல ஆளுநர்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

முஆவியா I இன் கலிபாவில், மக்ரான் பகுதி அடக்கப்பட்டு, அங்கு ஒரு காவற் படை நிறுவப்பட்டது. அடுத்த தசாப்தங்களில், முஸ்லிம்கள் மேலும் கிழக்கே முன்னேறி, குஸ்தார் மாவட்டத்தை கைப்பற்றி, கந்தபில் மற்றும் அல்-கிகானைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளைத் தாக்கினர்.

711 இல் முஹம்மது இப்னு காசிம் அல்-தகாஃபி என்பவரால் சிந்து கைப்பற்றப்பட்டது, அவர் சிந்துவின் அரசரான தாஹிருக்கு எதிராக தண்டனைப் பயணத்தை மேற்கொள்ள அனுப்பப்பட்டார். மக்ரான் வழியாக அணிவகுத்து, அதன் குடிமக்களை தோற்கடித்த பிறகு, முஹம்மது சிந்துக்குள் நுழைந்து துறைமுக நகரமான டேபுல் மீது தாக்குதல் நடத்தினார், இது முற்றுகைக்குப் பிறகு விழுந்தது மற்றும் ஓரளவு முஸ்லிம்களால் காலனித்துவப்படுத்தப்பட்டது. இந்த வெற்றியைத் தொடர்ந்து, முகமது வடக்கே நகர்ந்து தாஹிரை எதிர்கொண்டார், அவரை அவர் தோற்கடித்து கொன்றார். பின்னர் அவர் அடுத்த சில வருடங்களை சிந்து மற்றும் முல்தானில் பிரச்சாரம் செய்தார், நாட்டின் பல்வேறு நகரங்களை அவருக்கு அடிபணியச் செய்தார். இந்த வெற்றிகளின் காலம் 715 வரை தொடர்ந்தது, கலிஃப் அல்-வாலித் I (ஆர். 705-715) இறக்கும் வரை; கலிஃப் சுலைமான் பதவியேற்ற சிறிது நேரத்திலேயே, முஹம்மது கைது செய்யப்பட்டு தூக்கிலிடப்பட்டார், மேலும் சிந்துவைக் கட்டுப்படுத்த அரசாங்கத்தால் ஒரு மாற்றீடு அனுப்பப்பட்டது.

அந்தக் காலத்திலிருந்து, துர்க் ஷாஹிகள் இப்போது தென்கிழக்கில் இருந்து கூடுதல் முஸ்லீம் அச்சுறுத்தலை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது, இந்து ராஜ்ஜியங்களைப் போலவே, குறிப்பாக மைத்ரகாக்கள் மற்றும் குர்ஜரா-பிரதிஹாராக்கள், அவர்களின் மேற்கு எல்லைகளில், கலிஃபா மாகாணமான சிந்து முல்தான் வரை பரவியது. பஞ்சாபின் வாயில்களில், 854 CE வரை உமையாத் மற்றும் அப்பாஸிட் சார்பு நிலையாக நீடித்தது.

உமையம்மை காலம்

சிந்து மாகாணத்தின் முதல் கவர்னர் முஹம்மது இபின் காசிமின் காலத்திலிருந்து இந்தியாவில் உமையா நாணயங்கள். AH 97 (715-6 CE) தேதியிட்ட இந்தியாவில் "அல்-ஹிந்த்" (ஒருவேளை முல்தான் நகரத்தில் இருக்கலாம்) அச்சிடப்பட்டது: "அல்லாஹ்வின் பெயரால், இந்த திர்ஹம் அல்-ஹிந்தில் ஏழு மற்றும் தொண்ணூறு ஆண்டுகளில் தாக்கப்பட்டது. "

அதன் வெற்றியின் விளைவாக, சிந்து கலிபாவின் மாகாணமாக மாறியது மற்றும் அதை நிர்வகிக்க ஆளுநர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். ஒரு எல்லை மாகாணத்தின் தளபதியாக, கவர்னர் வெளிநாட்டு ஊடுருவல்களுக்கு எதிராக நாட்டைப் பாதுகாப்பதற்குப் பொறுப்பானவர், மேலும் அவரது விருப்பப்படி ஹிந்த் (இந்தியா) மீது தாக்குதல்களை நடத்த முடியும். ஆளுநரின் அதிகார வரம்பில் பொதுவாக அண்டை பகுதிகளான மக்ரான், துரான் மற்றும் முல்தான் ஆகியவை அடங்கும்; கூடுதலாக, ஹிந்தில் அவர் கைப்பற்றிய எந்தப் பகுதியும் அவரது அதிகாரப் பகுதியில் சேர்க்கப்பட்டது.

உமையாத் கலிபாவின் நிர்வாகப் படிநிலையில், மாகாணத்திற்கான ஆளுநர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பொறுப்பு ஈராக் ஆளுநருக்கு அல்லது அந்த பதவி காலியாக இருந்தால், பாஸ்ராவின் ஆளுநருக்கு ஒதுக்கப்பட்டது. அவர் கலீபாவிடமிருந்து குறிப்பிட்ட கட்டளைகளைப் பெறாவிட்டால், ஈராக் கவர்னருக்கு சிந்துக்கு ஆளுநர்களை நியமிக்கவும் மற்றும் பதவி நீக்கம் செய்யவும் அதிகாரம் இருந்தது, மேலும் அவர் மாகாணத்தில் அவர்களின் நடவடிக்கைகளை மேற்பார்வையிடும் பொறுப்பில் இருந்தார்.

வரலாற்றாசிரியர் கலீபா இப்னு கயாத்தின் கூற்றுப்படி, முஹம்மது இப்னு காசிமின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, சிந்து ஆளுநரின் பொறுப்புகள் தற்காலிகமாக இரண்டு அதிகாரிகளுக்கு இடையில் பிரிக்கப்பட்டன, அவர்களில் ஒருவர் இராணுவ விவகாரங்களுக்குப் பொறுப்பாகவும் மற்றவர் வரிவிதிப்புக்குப் பொறுப்பாகவும் இருந்தார். இந்த மாற்றம் விரைவில் ரத்து செய்யப்பட்டது மற்றும் அடுத்த ஆளுநரான ஹபீப் இபின் அல்-முஹல்லப் அல்-ஆஸ்தி, மாகாணத்தின் நிதி மற்றும் இராணுவ விவகாரங்கள் இரண்டிலும் முழு அதிகாரம் பெற்றிருந்தார்.

ஒரு பொது விதியாக, உமையா காலத்தில் மாகாண ஆளுநர்கள் ஏறக்குறைய அரேபியர்களால் நடத்தப்பட்டன, மேலும் இந்த போக்கு இந்த காலகட்டத்தில் சிந்துக்கு நியமிக்கப்பட்டவர்களில் பிரதிபலித்தது. கெய்சி-யமானி பழங்குடி அரசியலும் கவர்னர்களின் தேர்வு மற்றும் பதவி நீக்கம் ஆகியவற்றில் வலுவான பங்கைக் கொண்டிருந்தது; ஈராக் கவர்னர் கய்சியாக இருந்தால், சிந்துக்கு அவரது கவர்னர் கைசியாக இருக்கலாம், மேலும் அவர் யமானாக இருந்தால், அவரது தேர்வு யமானியாகவும் இருக்கலாம். இருப்பினும், சில விதிவிலக்குகள் இருந்தன; ஜானைத்

இபின் அப்த் அல்-ரஹ்மான் அல்-முர்ரி ஆரம்பத்தில் சிந்துக்கு சக கைசியால் நியமிக்கப்பட்டார், ஆனால் ஈராக் கவர்னர் ஒரு யமானியாக மாற்றப்பட்ட பிறகு இரண்டு ஆண்டுகள் அவரது பதவியைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டார்.

உமையா காலத்தில் சிந்துவின் ஆளுநர்கள் முஸ்லிம் அல்லாத ஹிந்த் ராஜ்யங்களுக்கு எதிராக விரிவான பிரச்சாரங்களை மேற்கொண்டனர், ஆனால் கலவையான முடிவுகளுடன். அல்-ஜுனைதின் பிரச்சாரங்கள் பெருமளவில் வெற்றியடைந்தன, ஆனால் அவரது வாரிசான தமீம் இப்னு ஜைத் அல்-உத்பி சிரமங்களை எதிர்கொண்டார் மற்றும் முஸ்லிம்கள் ஹிந்திலிருந்து பின்வாங்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அடுத்த கவர்னர், அல்-ஹகம் இப்னு அவானா, ஹிந்தில் தீவிரமாக பிரச்சாரம் செய்து, ஆரம்பத்தில் சில வெற்றிகளைப் பெற்றார், ஆனால் அவரும் அதிர்ஷ்டத்தை மாற்றியமைத்து இறுதியில் கொல்லப்பட்டார். அல்-ஹகாமின் மரணத்திற்குப் பிறகும் ஹிந்தில் தாக்குதல்கள் தொடர்ந்தன, ஆனால் பெரிய பிராந்திய ஆதாயங்கள் எதுவும் அடையப்படவில்லை, மேலும் இந்தியாவில் முஸ்லீம்களின் இருப்பு பெரும்பாலும் சிந்து சமவெளிப் பகுதியில் மட்டுமே இருந்தது.

சிந்துவில் முஸ்லீம் நிலையைப் பாதுகாப்பதற்கான தனது முயற்சிகளின் ஒரு பகுதியாக, அல்-ஹகம் அல்-மஹ்ஃபுஸாவின் இராணுவப் படைப் பகுதியைக் கட்டினார், அதை அவர் தனது தலைநகராக (மிஷர்) உருவாக்கினார். சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, அவரது லெப்டினன்ட் அமர், முஹம்மது இபின் காசிமின் மகன், அல்-மஹ்ஃபுஸாவுக்கு அருகில் இரண்டாவது நகரத்தைக் கட்டினார், அதை அவர் அல்-மன்தூரா என்று அழைத்தார். இந்த பிந்தைய நகரம் இறுதியில் சிந்துவின் நிரந்தர நிர்வாக தலைநகராக மாறியது, மேலும் இது உமையாத் மற்றும் அப்பாசிட் கவர்னர்களின் இடமாக செயல்பட்டது.

சிந்துவின் கலிஃபா கவர்னர்களின் பெயர்கள் கலிஃபா இப்னு கயாத் மற்றும் அல்-யாகுபியின் வரலாறுகளில் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டு ஆசிரியர்களின் பதிப்புகளுக்கு இடையே சில வேறுபாடுகள் உள்ளன; இவை கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஆரம்பகால முஸ்லீம் அரசின் இராணுவ வெற்றிகளை மையமாகக் கொண்ட அல்-பலாதுரியின் ஃபுது அல்-புல்தான், சிந்துவில் பணியாற்றிய பல ஆளுநர்களின் பெயர்களையும் கொண்டுள்ளது.

அப்பாஸிட் காலம்

அப்பாஸிட் புரட்சியின் போது, சிந்து உமையாத் எதிர்ப்பு கிளர்ச்சியாளர் மன்தூர் இப்னு ஜம்ஹூர் அல்-கல்பியின் கைகளில் இருந்தார். உமையாட்களுக்கு எதிரான வெற்றியைத் தொடர்ந்து, அப்பாஸிட்கள் முதலில் மன்தூரை மாகாணத்தின் கட்டுப்பாட்டில் விட்டுவிட்டனர், ஆனால் இந்த நிலை நீடிக்கவில்லை, மேலும் புதிய வம்சம் மூசா இப்னு காப் அல்-தமிமியை இப்பகுதியைக் கைப்பற்ற அனுப்பியது. அவர் மன்தூரை தோற்கடித்து

சிந்துவிற்குள் நுழைய முடிந்தது, அதன் மூலம் மாகாணத்தின் மீது அப்பாசிட் கட்டுப்பாட்டை உறுதியாக நிறுவினார்.

புதிய வம்சம் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு, சிந்துவின் நிர்வாக நிலை ஓரளவு தெளிவற்றதாக இருந்தது, ஆளுநர்கள் நேரடியாக கலீஃபாவால் அல்லது குராசானின் ஆளுநரான அபு முஸ்லிமால் நியமிக்கப்பட்டனர். இந்த நிலை 755 இல் அபு முஸ்லிமின் கொலை வரை மட்டுமே நீடித்தது; அதன்பிறகு, சிந்துக்கான நியமனங்கள் எப்போதும் கலீஃபா மற்றும் மத்திய அரசாங்கத்தால் கையாளப்பட்டன.

அப்பாஸிட் கலிபாவின் முதல் நூற்றாண்டில், ஆளுநர்கள் ஹிந்த் முஸ்லிம் அல்லாத ராஜ்ஜியங்களுக்கு எதிராக தொடர்ந்து தாக்குதல்களை நடத்தினர், மேலும் சில சிறிய ஆதாயங்கள் அடையப்பட்டன. உள்நாட்டுப் பழங்குடிப் போர், அலிட் கட்சிக்காரர்கள் மற்றும் கீழ்ப்படியாத அரேபியப் பிரிவினர் இப்பகுதியின் மீதான அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டை இடையிடையே அச்சுறுத்தியதால், சிந்துவிற்குள் ஸ்திரத்தன்மையைப் பேண ஆளுநர்களின் பல்வேறு போராட்டங்களையும் வரலாற்றாசிரியர்கள் பதிவு செய்தனர். பிரச்சனைக்கான மற்றொரு சாத்தியமான ஆதாரம் ஆளுநர்களிடமிருந்தே வந்தது; சிந்துக்கு நியமிக்கப்பட்ட சில தனிநபர்கள் அப்பாஸிட்களுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்ய முயன்றனர், மேலும் ஆயுத பலத்தால் அடிபணிய வேண்டியதாயிற்று. இருப்பினும், பொதுவாக, சிந்துவில் அப்பாஸிட் அதிகாரம் அவர்களின் ஆட்சியின் இந்த காலகட்டத்தில் பயனுள்ளதாக இருந்தது.

அப்பாஸிட்களின் கீழ், அரேபியர்கள் கவர்னர் பதவியை தொடர்ந்து ஆக்கிரமித்தனர், ஆனால் காலப்போக்கில் தேர்வுகள் சற்று மாறுபட்டன. அல்-மஹ்தி (775-785) மற்றும் அல்-ரஷீத் (786-809) கலீஃபாக்களின் கீழ், அரபு அல்லாத வாடிக்கையாளர்கள் (மாவாலி) சில சமயங்களில் சிந்துக்கு நியமிக்கப்பட்டனர். அல்-மாமூனின் கலிபாவில் (813-833), பாரசீக பார்மகிட் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கு ஆளுநர் பதவி வழங்கப்பட்டது, மேலும் மாகாணம் பல ஆண்டுகளாக அவர்களின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது. பார்மகிட்களுக்குப் பிறகு, துருக்கிய ஜெனரல் இட்டாக் சிந்துவின் கட்டுப்பாட்டைக் கொடுத்தார், இருப்பினும் அவர் மாகாணத்தின் உண்மையான நிர்வாகத்தை ஒரு அரேபியரிடம் ஒப்படைத்தார். இந்த காலகட்டத்தில் முக்கிய முஹல்லபித் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பலர் சிந்துவில் பணியாற்றினர்; அவர்களின் ஒருங்கிணைந்த நிர்வாகம் மூன்று தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக நீடித்தது. அல்-ரஷீதின் கீழ், அப்பாசிட் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சில சிறிய உறுப்பினர்களும் மாகாணத்தின் ஆளுநர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர்.

அப்பாஸிட் அதிகாரத்தின் சரிவு

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், சிந்துவில் அப்பாஸிட் அதிகாரம் படிப்படியாக குறைந்து வந்தது. மாகாணத்தின் வரலாற்றில் ஒரு புதிய சகாப்தம் 854 இல்

தொடங்கியது, சிந்துவின் உள்ளூர் அரபு குடியிருப்பாளரான உமர் இபின் அப்துல்-அஜிஸ் அல்-ஹப்பாரி நாட்டை ஆளுவதற்கு நியமிக்கப்பட்டார். இதற்கு சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, மத்திய அரசாங்கம் நெருக்கடியான காலகட்டத்திற்குள் நுழைந்தது, இது மாகாணங்களில் அதன் அதிகாரத்தைத் தக்கவைக்கும் திறனை முடக்கியது; இந்த தேக்கம் சமாராவில் உள்ள கலிபா நீதிமன்றத்தின் எந்த குறுக்கீடும் இல்லாமல் உமர் சிந்துவை ஆட்சி செய்ய அனுமதித்தது. 'உமர் ஒரு பரம்பரை பரம்பரையை உருவாக்கி முடித்தார், அதாவது ஹபரிட்கள், அல்-மன்தூராவில் கிட்டத்தட்ட இரண்டு நூற்றாண்டுகள் ஆட்சி செய்தனர். ஹபரிட்கள் அப்பாஸிட்களை அவர்களின் பெயரளவிலான ஆட்சியாளர்களாக தொடர்ந்து அங்கீகரித்தாலும், கலிபாவின் திறமையான அதிகாரம் பெரும்பாலும் மறைந்து விட்டது மற்றும் ஹபரிட்கள் நடைமுறையில் சுயாதீனமாக இருந்தனர்.

சிந்து மீதான திறமையான கட்டுப்பாட்டை இழந்த போதிலும், அப்பாசிட் அரசாங்கம் மாகாணத்திற்கு ஆளுநர்களை முறையாக நியமித்தது. 871 ஆம் ஆண்டில் கலிபாவின் ஆட்சியாளர் அபு அஹ்மத் இபின் அல்-முதவாக்கில், சிந்துவின் ஆளுநராக சஃபாரித் யாகுப் இப்னு அல்-லைத் முதலீடு செய்தார். 875 இல், சிந்து உட்பட பெரும்பாலான கிழக்கு மாகாணங்களின் கட்டுப்பாட்டை பொது மஸ்லூர் அல்-பால்கி வழங்கினார். நான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, சிந்து மீண்டும் சஃபாரிட்களுக்கு நியமிக்கப்பட்டார், அம்ர் இபின் அல்-லேத் நியமனத்தைப் பெற்றார். எவ்வாறாயினும், இந்த நியமனங்கள் முற்றிலும் பெயரளவில் இருந்தன, மேலும் இந்த நபர்கள் மாகாணத்திற்குள் உள்ள உள்ளூர் ஆட்சியாளர்கள் மீது எந்த உண்மையான அதிகாரத்தையும் செலுத்தியிருக்க வாய்ப்பில்லை.

அலகு - II

துருக்கிய படையெடுப்பு மற்றும் பின்விளைவு

சிந்து மீதான மத்திய அரசின் அதிகாரம் குறைந்ததால், இப்பகுதி பரவலாக்கத்தின் காலகட்டத்திற்கு உட்பட்டது. ஹபரிட் அதிகாரம் பெரும்பாலும் சிந்துக்கு மட்டுமே கட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகத் தோன்றியது, மேலும் மக்ரான், துரான் மற்றும் முல்தான் வரை நீட்டிக்கப்படவில்லை, இவை அனைத்தும் தனித்தனி வம்சங்களின் கீழ் பிரிந்தன. இந்த பிராந்தியங்களில் உள்ள சில ஆட்சியாளர்கள் கலீபாவை தங்கள் ஆட்சியாளராக பெயரளவில் தொடர்ந்து அங்கீகரித்து வந்தனர், ஆனால் திறம்பட சுயராஜ்யமாக இருந்தனர்; மற்றவர்கள் கலீபாவின் அதிகாரத்தை முழுவதுமாக நிராகரித்தனர் மற்றும் முற்றிலும் சுதந்திரமாக இருந்தனர். இந்த சிறு வம்சங்கள் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரை, கஸ்னாவிகள் இந்தியாவை ஆக்கிரமித்து, நாட்டின் பெரும்பாலான முஸ்லீம் பிரதேசங்களை இணைக்கும் வரை அந்தந்த பகுதிகளில் தொடர்ந்து ஆட்சி செய்தனர்.

கஜினியின் மஹ்முத்

பொதுவாக கஜினியின் மஹ்முத் அல்லது மஹ்முத் கஸ்னவி என்று அழைக்கப்படும் துருக்கிய கஸ்னாவிட் வம்சத்தை நிறுவியவர், 998 முதல் 1030 வரை ஆட்சி செய்தார். அவர் இறந்த நேரத்தில், அவரது ராஜ்யம் பரவலாக இருந்தது. இராணுவப் பேரரசு, வடமேற்கு ஈரானிலிருந்து இந்திய துணைக் கண்டத்தில் உள்ள பஞ்சாப், டிரான்சோக்சியானாவில் உள்ள குவாரஸும் மற்றும் மக்ரான் வரை பரவியது.

அதிக பாரசீகமயமாக்கப்பட்ட, சுல்தான் மஹ்முத் தனது முன்னோடிகளான சமனிட்களின் அதிகாரத்துவ, அரசியல் மற்றும் கலாச்சார பழக்கவழக்கங்களைத் தொடர்ந்தார், இது வடமேற்கு இந்தியாவில் ஒரு பாரசீக மாநிலத்திற்கான அடித்தளத்தை நிறுவியது. அவரது தலைநகரான கஜினி இஸ்லாமிய உலகில் குறிப்பிடத்தக்க கலாச்சார, வணிக மற்றும் அறிவுசார் மையமாக பரிணமித்தது, கிட்டத்தட்ட முக்கியமான நகரமான பாக்தாத்திற்கு போட்டியாக இருந்தது. அல்-பிருனி மற்றும் பெர்டோவ்சி போன்ற பல முக்கிய நபர்களை தலைநகரம் கவர்ந்தது.

மஹ்முத் தனது 27வது வயதில் அரியணை ஏறினார், இருப்பினும் அவரது சகோதரர் இஸ்மாயிலுடன் ஒரு குறுகிய வாரிசுப் போருக்குப் பிறகு, அவரது தந்தையின் மரணத்திற்குப் பிறகு. அவர் சுல்தான் ("அதிகாரம்") என்ற பட்டத்தை வைத்திருந்த முதல் ஆட்சியாளர் ஆவார், அதே நேரத்தில் அப்பாஸிட் கலீபாக்களின் மேலாதிக்கத்துடன் ஒரு கருத்தியல் தொடர்பைப் பாதுகாத்து, அவரது அதிகாரத்தின் அளவைக் குறிக்கிறது. அவரது ஆட்சியின் போது, அவர் இடைக்கால இந்தியாவில் மதுரா மற்றும் சோமநாத் போன்ற பணக்கார

நகரங்கள் மற்றும் கோவில் நகரங்களை பதினேழு முறை படையெடுத்து கொள்ளையடித்தார், மேலும் கஜினியில் தனது தலைநகரைக் கட்டுவதற்காக கொள்ளையடித்தார்.

971 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 2 ஆம் தேதி ஜாபுலிஸ்தான் (தற்போதைய ஆப்கானிஸ்தான்) பகுதியில் உள்ள கஜினி நகரில் மஹ்மூத் பிறந்தார். அவரது தந்தை சபுக்கிகின் ஒரு துருக்கிய அடிமைத் தளபதி ஆவார், அவர் 977 இல் கஸ்னியில் கஸ்னாவிட் வம்சத்திற்கு அடித்தளம் அமைத்தார். கொராசன் மற்றும் டிரான்சோக்சியானாவை ஆட்சி செய்த சமனிட்களின் கீழ்படிந்தவராக. மஹ்முதின் தாயார் ஜபுலிஸ்தானைச் சேர்ந்த ஈரானிய உயர்குடியின் மகள், எனவே சில ஆதாரங்களில் மஹ்முத்-இ சாவுலி ("ஜபுலிஸ்தானில் இருந்து மஹ்முத்") என்று அறியப்படுகிறார். மஹ்முத்தின் ஆரம்பகால வாழ்க்கையைப் பற்றி அதிகம் அறியப்படவில்லை, அவர் ஜாபுலிஸ்தானைச் சேர்ந்த பாரசீகத்தைச் சேர்ந்த அஹ்மத் மைமண்டியின் பள்ளி மாணவராகவும், அவரது வளர்ப்புச் சகோதரராகவும் இருந்தார்.

மஹ்மூத் கௌசரி ஜஹான் என்ற பெண்ணை மணந்தார், அவர்களுக்கு முகமது மற்றும் மசூத் என்ற இரட்டை மகன்கள் இருந்தனர். மசூதின் அவரது பேரன் மவ்தூத் கஸ்னவியும் பின்னர் பேரரசின் ஆட்சியாளரானார். அவரது சகோதரி, சித்ர்-இ-முஅல்லா, தாலூத் பின் அதாவல்லா அலவியை மணந்தார், அவர் காஜி சலார் சாஹு என்றும் அழைக்கப்படுகிறார், அவருடைய மகன் காஜி சையத் சலார் மசூத். மஹ்முதின் தோழர் ஒரு ஜார்ஜிய அடிமை, மாலிக் அயாஸ், அவரைப் பற்றி கவிதைகள் மற்றும் கதைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

994 இல் மஹ்மூத் தனது தந்தை சபுக்கிகினுடன் இணைந்து, சமனிட் எமிர், நூஹ் II க்கு உதவியாக, கிளர்ச்சியாளர் ஃபாயிக்கிடம் இருந்து கோரசானைக் கைப்பற்றினார். இந்த காலகட்டத்தில், சமனிட் பேரரசு மிகவும் நிலையற்றதாக மாறியது, பல்வேறு பிரிவுகள் கட்டுப்பாட்டிற்காக போட்டியிட்டதால், உள் அரசியல் அலைகளை மாற்றியது, அவர்களில் முதன்மையானவர்கள் அபுல்-காசிம் சிம்ஜூரி, ஃபாயிக், அபு அலி, ஜெனரல் பெக்தூசின் அண்டை நாடான பையிட் வம்சம் மற்றும் காரா-கானிட் கானேட்.

மஹ்மூத் கஜினியின் ஆட்சி

சபுக்கிகின் 997 இல் இறந்தார், அவருக்குப் பிறகு அவரது மகன் இஸ்மாயில் கஸ்னாவிட் வம்சத்தின் ஆட்சியாளரானார். அதிக அனுபவம் வாய்ந்த மற்றும் வயதான மஹ்மூத்தின் வாரிசாக இஸ்மாயிலை நியமிக்க சபுக்கிகின் தேர்வுக்கான காரணம் நிச்சயமற்றது. இஸ்மாயிலின் தாயார் சபுக்கிகின் பழைய மாஸ்டர் அல்பிகின் மகள் என்பதால் அதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். மஹ்மூத் விரைவில் கிளர்ச்சி செய்தார், மேலும் அவரது மற்ற சகோதரர் அபுல்-முசாஃபர், பஸ்ட்டின் ஆளுநரின் உதவியுடன், அடுத்த ஆண்டு கஜினி போரில் இஸ்மாயிலைத் தோற்கடித்து, கஸ்னாவிட் இராச்சியத்தின் மீது

கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றார். அந்த ஆண்டு, 998 இல், மஹ்மூத் பிறகு பால்கிற்குச் சென்று அமீர் அபுல்-ஹரித் மன்சூர் பி. நூர் II. பின்னர் அவர் அபுல்-ஹசன் இஸ்பரைனியை தனது விஜயராக நியமித்தார், பின்னர் கஜினியிலிருந்து மேற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டு காந்தஹார் பகுதியைத் தொடர்ந்து போஸ்ட்டை (லஷ்கர் கா) கைப்பற்றினார், அதை அவர் இராணுவமயமாக்கப்பட்ட நகரமாக மாற்றினார்.

வட இந்தியாவின் பல படையெடுப்புகளில் முதல் படையெடுப்பை மஹ்மூத் தொடங்கினார். 1001 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 28 ஆம் தேதி, பெஷாவர் போரில் காபுல் ஷாஹிஸின் ராஜா ஜெயபாலாவின் இராணுவத்தை அவரது இராணுவம் போரிட்டு தோற்கடித்தது. 1002 இல் மஹ்மூத் சிஸ்தானின் மீது படையெடுத்து, கலஃப் இப்னு அஹ்மதை பதவியில் இருந்து அகற்றி, சஃபாரிட் வம்சத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தார். அங்கிருந்து தென்கிழக்கில் உள்ள இந்துஸ்தானில், குறிப்பாக பஞ்சாப் பகுதியின் மிகவும் வளமான நிலங்களில் கவனம் செலுத்த முடிவு செய்தார்.

தெற்கில் மஹ்மூதின் முதல் பிரச்சாரம் முல்தானில் முதன்முதலில் 965 இல் ஃபாத்திமிட் கலிபாவின் ஒரு டாய் மூலம் நிறுவப்பட்ட இஸ்மாயிலி அரசுக்கு எதிராக இருந்தது, இது அப்பாஸிட் கலிபாவுடன் அரசியல் ஆதரவையும் அங்கீகாரத்தையும் பெற முயற்சித்தது; அவர் பாத்திமிட்களுடன் வேறு இடங்களில் ஈடுபட்டார். இந்த கட்டத்தில், ஜெயபால 980 களின் பிற்பகுதியில் கஜினியைக் கட்டுப்படுத்திய மஹ்மூத்தின் தந்தையின் கைகளில் முந்தைய இராணுவத் தோல்விக்கு பழிவாங்க முயன்றார் மற்றும் ஜெயபாலாவின் பரந்த பிரதேசத்தை இழந்தார். அவருக்குப் பின் அவரது மகன் ஆனந்தபாலன் பதவியேற்று, தந்தையின் தற்கொலைக்குப் பழிவாங்கும் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்தார். அவர் ஒரு சக்திவாய்ந்த கூட்டமைப்பைக் கூட்டி, ஒரு முக்கியமான தருணத்தில் போரில் இருந்து அவரது யானை பின்வாங்கியதால் தோல்வியைச் சந்தித்தார், 1008 இல் லாகூரில் மீண்டும் மஹ்மூதுக்கு ஆதரவாக அலைகளைத் திருப்பினார் மற்றும் உத்பந்த்புராவின் ஷாஹி ஆதிக்கங்களை மஹ்மூத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்குக் கொண்டு வந்தார்.

இந்திய துணைக்கண்டத்தில் கஸ்னாவிட் பிரச்சாரம்

இந்தியக் கூட்டமைப்பின் தோல்வியைத் தொடர்ந்து, அவர்களின் ஒருங்கிணைந்த எதிர்ப்பிற்கு பதிலடி கொடுக்க முடிவு செய்த பிறகு, மஹ்மூத் அவர்களுக்கு எதிராக வழக்கமான பயணங்களைத் தொடங்கினார், வெற்றி பெற்ற ராஜ்யங்களை இந்து ஆட்சியாளர்களின் கைகளில் விட்டுவிட்டு பஞ்சாப் பகுதியை மட்டும் இணைத்தார். ஒவ்வொரு ஆண்டும் வடமேற்கு இந்தியாவின் பணக்காரப் பகுதியைச் சூறையாடுவதாகவும் அவர் சபதம் செய்தார்.

1001 இல் கஜினியின் மஹமூத் முதலில் நவீன பாகிஸ்தானையும், பின்னர் இந்தியாவின் சில பகுதிகளையும் ஆக்கிரமித்தார். மஹமூத் ஹிந்து ஷாஹி ஆட்சியாளர் ஜெயபாலனை தோற்கடித்து, கைப்பற்றி, பின்னர் விடுவித்தார், அவர் தனது தலைநகரை பெஷாவருக்கு (நவீன பாகிஸ்தான்) மாற்றினார். ஜெயபாலா தற்கொலை செய்துகொண்டார், அவருக்குப் பிறகு அவரது மகன் ஆனந்தபாலன் ஆட்சிக்கு வந்தான். 1005 இல் கஜினியின் மஹமூத் பாட்டியா மீது படையெடுத்தார் (அநேகமாக பெரா), மேலும் 1006 இல் அவர் முல்தான் மீது படையெடுத்தார், அந்த நேரத்தில் ஆனந்தபாலாவின் இராணுவம் அவரைத் தாக்கியது. அடுத்த ஆண்டு, கஜினியின் மஹமூத், பதிண்டாவின் ஆட்சியாளரான சுகபாலைத் தாக்கி நசுக்கினார் (அவர் ஷாஹி ராஜ்யத்திற்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து ஆட்சியாளராக ஆனார்). 1008-1009 இல், மஹமூத் சாச் போரில் இந்து ஷாஹிகளை தோற்கடித்தார். 1013 இல், கிழக்கு ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் பாகிஸ்தானுக்கு மஹமூத்தின் எட்டாவது பயணத்தின் போது, ஷாஹி இராச்சியம் (அப்போது ஆனந்தபாலாவின் மகன் திரிலோச்சனபாலாவின் கீழ் இருந்தது) .

1014 இல் மஹமூத் தானேசருக்கு ஒரு பயணத்தை வழிநடத்தினார். அடுத்த ஆண்டு அவர் காஷ்மீர் மீது தாக்குதல் நடத்தியதில் தோல்வியடைந்தார். காஷ்மீரின் ஆட்சியாளர் சங்கராமராஜா கஸ்னாவிக்கு எதிராக இந்து ஷாஹிகளின் கூட்டாளியாக இருந்தார், மேலும் மஹமூத் பழிவாங்க விரும்பினார். சங்கராமராஜா திரிலோச்சனபாலனுக்கு உதவியதால் கோபமடைந்த மஹமூத் காஷ்மீரை ஆக்கிரமித்தார். அவர் தோஹி நதி பள்ளத்தாக்கு வழியாக முன்னேறினார், தோசமைடன் கணவாய் வழியாக காஷ்மீருக்குள் நுழைய திட்டமிட்டார். இருப்பினும், லோஹர்கோட்டின் வலுவான கோட்டையால் அவரது முன்னேற்றம் சரிபார்க்கப்பட்டது. ஒரு மாதம் கோட்டையை முற்றுகையிட்ட பிறகு, மஹமூத் முற்றுகையை கைவிட்டு பின்வாங்கினார், வழியில் பல படைகளை இழந்தார் மற்றும் கிட்டத்தட்ட தனது சொந்த வாழ்க்கையையும் இழந்தார். 1021 இல், மஹமூத் மீண்டும் காஷ்மீரை ஆக்கிரமிக்க முயன்றார், ஆனால் மீண்டும் லோஹர்கோட் கோட்டையைத் தாண்டி முன்னேற முடியவில்லை. இரண்டு படையெடுப்பு முயற்சிகளும் தோல்வியடைந்த பிறகு, அவர் மீண்டும் காஷ்மீரை ஆக்கிரமிக்க முயற்சிக்கவில்லை.

1018 இல் மஹமூத் மதுராவைத் தாக்கி அங்குள்ள ஆட்சியாளர்களின் கூட்டணியைத் தோற்கடித்தார், அதே நேரத்தில் சந்திரபாலா என்ற ஆட்சியாளரையும் கொன்றார். மதுரா நகரம் "இரக்கமின்றி துறையாடப்பட்டது, அழிக்கப்பட்டது, இழிவுபடுத்தப்பட்டது மற்றும் அழிக்கப்பட்டது". குறிப்பாக, அல்-உத்பி தனது படைப்பான தாரிக்-இ-யாமினியில், மஹமூத் கஸ்னவி மதுராவில் உள்ள "பெரிய மற்றும் அற்புதமான கோவிலை" அழித்தார் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். :பிரிஷ்தாவின் கூற்றுப்படி, 16-17 ஆம் நூற்றாண்டில் ஒரு "ஹிந்துஸ்தானின் வரலாறு" எழுதினார், மதுரா நகரம் இந்தியாவிலேயே பணக்கார நகரமாக இருந்தது, மேலும் அது வாசுதேவ-கிருஷ்ணருக்குப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது. கஜினியின் மஹமூத் அதைத் தாக்கியபோது, இருபது நாட்களுக்குள் "அனைத்து சிலைகளும்" எரிக்கப்பட்டு அழிக்கப்பட்டன, தங்கமும் வெள்ளியும்

கொள்ளையடிக்கப்பட்டன, மேலும் நகரம் எரிக்கப்பட்டது. அதன்பிறகு மதுரா கலை வீழ்ச்சியடைந்தது.

1021 இல் மஹ்மூத் சண்டேலா காண்டாவுக்கு எதிராக கண்ணுஜ் மன்னரை ஆதரித்தார், அவர் தோற்கடிக்கப்பட்டார். அதே ஆண்டு ஷாஹி திரிலோச்சனபாலா ராஹிப்பில் கொல்லப்பட்டார், அவருக்குப் பிறகு அவரது மகன் பீமபாலா பதவியேற்றார். லாகூர் (நவீன பாகிஸ்தான்) மஹ்மூத் என்பவரால் இணைக்கப்பட்டது. மஹ்மூத் 1023 இல் குவாலியரை முற்றுகையிட்டார், அங்கு அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தப்பட்டது. மஹ்மூத் 1025 இல் சோம்நாத்தை தாக்கினார், அதன் ஆட்சியாளர் பீமா I தப்பி ஓடினார். அடுத்த ஆண்டு, அவர் சோம்நாத்தை கைப்பற்றி பீமா I க்கு எதிராக கச்சிற்கு அணிவகுத்துச் சென்றார். அதே ஆண்டு மஹ்மூத் ஜூட் ஜாட்களைத் தாக்கி அவர்களை தோற்கடித்தார்.

கிறிஸ்டோப் பாமர் 1026 CE இல், சோம்நாத்திலிருந்து முல்தானுக்குச் செல்லும் வழியில் மஹ்மூத்தின் இராணுவத்திற்கு "பெரும் இழப்புகளை" ஜாட்கள் ஏற்படுத்தியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். பின்னர் கிபி 1027 இல், கடந்த 300 ஆண்டுகளாக "கட்டாய இஸ்லாமியமயமாக்கலை" எதிர்த்து வந்த ஜாட் இனத்தவரின் தாக்குதலுக்கு அவர் பழிவாங்கினார். ஜாட்கள் மஹ்மூத்தை விட பெரிய கடற்படையைக் கொண்டிருந்தாலும், அவர் தனது 1400 படகுகளில் ஒவ்வொன்றிலும் சுமார் 20 வில்லாளர்கள் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது, அதில் நாப்தாவை சுமந்து செல்லும் "சிறப்பு எறிகணைகள்" சேமித்து வைக்கப்பட்டன, அதை அவர் ஜாட்களின் கடற்படையை எரிக்கப் பயன்படுத்தினார்.

நாகர்கோட், தானேசர், கன்னோஜ் மற்றும் குவாலியர் ஆகிய இந்திய அரசுகள் அனைத்தும் கைப்பற்றப்பட்டு இந்து, சமண மற்றும் புத்த மன்னர்களின் கைகளில் அடிமை மாநிலங்களாக விடப்பட்டன, மேலும் அவர் கூட்டணிகளை உருவாக்குவதையும் உள்ளூர் மக்களை தனது படைகளில் சேர்ப்பதையும் புறக்கணிக்காத நடைமுறையில் இருந்தார். தரவரிசைகள். வடமேற்கு துணைக்கண்டத்தில் மஹ்மூத் ஒருபோதும் நிரந்தர இருப்பை வைத்திருக்காததால், அவர் சாம்ராஜ்யத்தை தாக்க இந்துக்களின் எந்த நடவடிக்கையையும் நசுக்க இந்து கோவில்கள் மற்றும் நினைவுச்சின்னங்களை அழிக்கும் கொள்கையில் ஈடுபட்டார்; நாகர்கோட், தானேசர், மதுரா, கன்னோஜ், கலிஞ்சர் (1023) மற்றும் சோம்நாத் அனைவரும் சமர்ப்பித்தனர் அல்லது சோதனை செய்யப்பட்டனர்.

சோம்நாத் கோவில் மீது தாக்குதல்

1025 இல் மஹ்மூத் குஜராத்தில் படையெடுத்தார், சோம்நாத் கோவிலை சூறையாடி அதன் ஜோதிரலிங்கத்தை உடைத்தார். அவர் 2 மில்லியன் தினார் கொள்ளையடித்தார். சோம்நாத் வெற்றியைத் தொடர்ந்து அன்ஹில்வாரா மீதான தண்டனைப் படையெடுப்பு நடந்தது. 1038 ஆம் ஆண்டில் கோயிலுக்குச் சென்ற யாத்திரைகள் பற்றிய பதிவுகள்

கோயிலுக்கு சேதம் ஏற்படவில்லை என்று சில வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். இருப்பினும், துர்கோ-பாரசீக இலக்கியத்தில் மஹ்மூத்தின் தாக்குதல் குறித்து சிக்கலான விவரங்களுடன் சக்திவாய்ந்த புராணக்கதைகள் உருவாக்கப்பட்டன, இது அறிஞர் மீனாட்சி ஜெயின் கருத்துப்படி முஸ்லீம் உலகத்தை "மின்சாரம்" செய்தது.

அரசியல் சவால்கள்

மஹ்மூத்தின் வாழ்க்கையின் கடைசி நான்கு வருடங்கள் மத்திய ஆசியா மற்றும் புயிட் வம்சத்திலிருந்து வந்த ஓசுஸ் மற்றும் செல்ஜுக் துருக்கியர்களின் வருகையுடன் போராடிக் கொண்டிருந்தன. ஆரம்பத்தில், மஹ்மூத்தால் விரட்டியடிக்கப்பட்ட பிறகு, செல்ஜுக்கள் குவாரெஸ்முக்கு ஓய்வு பெற்றனர், ஆனால் டோக்ரூல் மற்றும் காக்ரி அவர்களை மெர்வ் மற்றும் நிஷாபூரைக் கைப்பற்ற வழிவகுத்தனர் (1028-1029). பின்னர், அவர்கள் கொராசன் மற்றும் பால்க் முழுவதும் அவரது வாரிசுகளுடன் பலமுறை சோதனை செய்து வர்த்தகம் செய்தனர், மேலும் 1037 இல் கஜினியை பதவி நீக்கம் செய்தனர். 1040 இல், தண்டனகான் போரில், அவர்கள் மஹ்மூத்தின் மகன் மசூத் I ஐ தீர்க்கமாக தோற்கடித்தனர். அவரது மேற்கு பிரதேசங்கள் செல்ஜுக்களுக்கு.

மதம் மற்றும் ஜிஹாத் மீதான அணுகுமுறை

கஜினியின் மஹ்மூத்தின் ஆட்சியின் கீழ், இப்பகுதி சமணர்களின் செல்வாக்கு மண்டலத்திலிருந்து பிரிந்தது. அவர் அப்பாஸிட்களை கலீபாவாக ஒப்புக்கொண்ட அதே வேளையில், அவரது சுதந்திரத்தை அங்கீகரிக்கும் வகையில் அவருக்கு சுல்தான் என்ற பட்டமும் வழங்கப்பட்டது. 999 ஆம் ஆண்டில் அப்பாஸிட் கலிபாவால் மஹ்மூத் அங்கீகரிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, அவர் ஒவ்வொரு ஆண்டும் இந்தியா மீது ஜிஹாத் மற்றும் தாக்குதல் நடத்துவதாக உறுதியளித்தார். 1005 ஆம் ஆண்டில், மஹ்மூத் தொடர்ச்சியான பிரச்சாரங்களை நடத்தினார், இதன் போது முல்தான் இஸ்மாயிலிகள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர்.

ரொமிலா தாபர் மற்றும் ரிச்சர்ட் ஈடன் போன்ற நவீன வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்துக்கள் மீதான அவரது மதக் கொள்கைகள் நவீன காலத்தில் அவரது பொதுவான உருவத்திற்கு மாறாக இருந்தது, உண்மையில் அவரது தாக்குதல் உண்மையில் "பொருள் காரணங்களுக்காக மேற்கொள்ளப்பட்டது".

மஹ்மூத் தனது கொள்ளையடிக்கப்பட்ட செல்வத்தை கூலிப்படையினர் உட்பட தனது படைகளுக்கு நிதியளிப்பதற்காக பயன்படுத்தினார். ரொமிலா தாபர் இந்துக்களாக கருதப்பட்ட இந்திய வீரர்கள், சிபாஷலர்-இ-ஹிந்துவான் என்று அழைக்கப்படும் அவர்களின் தளபதியுடன் இராணுவத்தின் கூறுகளில் ஒருவராக இருந்தனர் மற்றும் தங்கள் சொந்த மதத்தை கடைப்பிடித்து கஸ்னாவின் சொந்த பகுதியில் வாழ்ந்தனர். இந்திய வீரர்கள் தங்கள் தளபதி சுவேந்திராயின் கீழ்

மஹ்மூத்துக்கு விசுவாசமாக இருந்தனர். பைஹாகியின் படி திலக் என்ற இந்துவுக்கு வழங்கப்பட்ட கட்டளையுடன், துருக்கிய கிளர்ச்சியாளருக்கு எதிராகவும் அவை பயன்படுத்தப்பட்டன.

கஜினியின் மஹ்மூத்தின் ஆட்சியின் போது "முஸ்லிம் அல்லாதவர்கள்" மீது ஜிஸ்யா திணிக்கப்படவில்லை அல்லது "கட்டாய மதமாற்றங்கள்" பற்றி எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை என்று இந்திய வரலாற்றாசிரியர் முகமது ஹபீப் கூறுகிறார்:

கஸ்னாவிட் பேரரசின் மரபு

அவரது ஆட்சியின் முடிவில், கஸ்னாவிட் பேரரசு மேற்கில் ரேயிலிருந்து வடகிழக்கில் சமர்கண்ட் வரையிலும், காஸ்பியன் கடலிலிருந்து யமுனை வரையிலும் பரவியது. அவரது தாக்குதல்கள் இந்திய துணைக்கண்டம் முழுவதும் அவரது படைகளை கொண்டு சென்றாலும், நவீன பாகிஸ்தானில் உள்ள பஞ்சாப் மற்றும் சிந்துவின் ஒரு பகுதி மட்டுமே அவரது அரை நிரந்தர ஆட்சியின் கீழ் வந்தது; காஷ்மீர், டோப், ராஜஸ்தான் மற்றும் குஜராத் ஆகியவை உள்ளூர் இந்து வம்சங்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன.

கஜினிக்கு மீண்டும் கொண்டு வரப்பட்ட கொள்ளை மிகப் பெரியது, மேலும் சமகால வரலாற்றாசிரியர்கள் (எ.கா. அபோல்பாஸ்ல் பெய்ஹாகி, ஃபெர்டோவ்சி) தலைநகரின் மகத்துவம் மற்றும் வெற்றியாளரின் இலக்கிய ஆதரவைப் பற்றிய விளக்கங்களை வழங்குகிறார்கள். அவர் பாரசீக இலக்கியத்தின் முதல் மையமான கஜினியை மத்திய ஆசியாவின் முன்னணி நகரங்களில் ஒன்றாக மாற்றினார், அறிஞர்களுக்கு ஆதரவளித்தார், கல்லூரிகளை நிறுவினார், தோட்டங்களை அமைத்தார், மசூதிகள், அரண்மனைகள் மற்றும் வணிகர்களை கட்டினார். மஹ்மூத் ரே மற்றும் இஸ்பஹானிலிருந்து முழு நூலகங்களையும் கஜினிக்கு கொண்டு வந்தார். குவாரிஸ்ம்ஷா நீதிமன்றம் தனது கற்றல் ஆட்களை கஜினிக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று அவர் கோரினார்.

27 வருடங்கள் உழைத்த பிறகு, கஜினிக்குச் சென்று அவருக்கு ஷாநாமேயை பரிசாக வழங்கிய குறிப்பிடத்தக்க கவிஞர் ஃபெர்தெளசியை மஹ்மூத் ஆதரித்தார். ஃபெர்தெளசி மற்றும் அவரது வாழ்க்கைப் பணிகளுக்கு மஹ்மூத் காட்டிய ஆர்வமின்மையை விவரிக்கும் பல்வேறு கதைகள் இடைக்கால நூல்களில் உள்ளன. வரலாற்றாசிரியர்களின் கூற்றுப்படி, மஹ்மூத் ஷானாமேயில் எழுதப்பட்ட ஒவ்வொரு வட்டத்திற்கும் ஒரு தினார் (அது 60,000 தினார்களாக இருந்திருக்கும்) என்று உறுதியளித்தார், ஆனால் பின்னர் அவரது வாக்குறுதியைத் திரும்பப் பெற்று, அவருக்கு 200 தினார்களுக்கு சமமான திர்ஹாம்களை (20,000 திர்ஹாம்கள்) வழங்கினார். 1017 இல் கங்கை சமவெளி முழுவதும் அவர் மேற்கொண்ட பயணம் இந்தியர்களையும் அவர்களின் நம்பிக்கைகளையும் புரிந்து கொள்வதற்காக அவரது தாரிக் அல்-ஹிந்தை எழுத அல்-பிருனியை தூண்டியது. மஹ்மூத்தின் ஆட்சியின் போது, கணிதம், மதம், மனிதநேயம் மற்றும் மருத்துவம் போன்ற பல்வேறு பாடங்களைப் படிக்க பல்கலைக்கழகங்கள் நிறுவப்பட்டன.

30 ஏப்ரல் 1030 அன்று சுல்தான் மஹ்மூத் தனது 58வது வயதில் கஜினியில் இறந்தார். சுல்தான் மஹ்மூத் தனது கடைசி படையெடுப்பின் போது மலேரியா நோயால் பாதிக்கப்பட்டார். மலேரியாவினால் ஏற்பட்ட மருத்துவச் சிக்கல், கொடிய காசநோயை ஏற்படுத்தியது.

கஸ்னாவிட் பேரரசு அவரது வாரிசுகளால் 157 ஆண்டுகள் ஆளப்பட்டது. விரிவடைந்து வரும் செல்ஜுக் பேரரசு கஸ்னாவிட் மேற்கின் பெரும்பகுதியை உள்வாங்கியது. கோரிட்ஸ் 1150 இல் கஜினியைக் கைப்பற்றினார், மேலும் முயிஸ் அல்-தின் (கோரியின் முஹம்மது என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்) லாகூரில் உள்ள கடைசி கஸ்னாவிட் கோட்டையை 1187 இல் கைப்பற்றினார்.

இராணுவத் தளபதியாக மஹ்மூத்தின் குறிப்பிடத்தக்க திறன்கள் இருந்தபோதிலும், அவர் தனது பேரரசின் வெற்றிகளை நுட்பமான அதிகாரத்துடன் ஒருங்கிணைக்கத் தவறிவிட்டார். மஹ்மூதுக்கு நிர்வாகத்திறன் இல்லாததால், அவரது ஆட்சியின் போது அவரது மாநிலத்தில் நீண்டகால நிலைத்திருக்கும் நிறுவனங்களை உருவாக்க முடியவில்லை.

பாகிஸ்தான் ராணுவம் தனது குறுகிய தூர பாலிஸ்டிக் ஏவுகணைக்கு கஜினியின் மஹ்மூத்தின் நினைவாக கஸ்னாவி ஏவுகணை என்று பெயரிட்டுள்ளது. கூடுதலாக, பாகிஸ்தான் இராணுவ அகாடமி, கேட்கள் பாகிஸ்தான் இராணுவத்தின் அதிகாரிகளாக ஆவதற்கு பயிற்சியளிக்கப்படுகிறது, அதன் பன்னிரண்டு நிறுவனங்களில் ஒன்றான கஸ்னாவி நிறுவனத்திற்கு பெயரிடுவதன் மூலம் கஜினியின் மஹ்மூத்துக்கு அஞ்சலி செலுத்துகிறது.

முகமது கோரி

முகமது கோரி ஆப்கானிஸ்தானின் ஒரு சிறிய இராச்சியமான கோர் இராச்சியத்தின் ஆட்சியாளராக இருந்தார். அவர் குரித் பேரரசின் உச்ச ஆட்சியாளராக இருந்தார். கோரி மஹ்மூத்தை விட லட்சியமாக இருந்தார், ஏனெனில் அவர் இந்தியாவின் செல்வத்தைக் கொள்ளையடிப்பதில் ஆர்வம் காட்டினார், ஆனால் வட இந்தியாவைக் கைப்பற்றி தனது ராஜ்யத்தில் சேர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணமும் கொண்டிருந்தார். பஞ்சாப் ஏற்கனவே காஞ்சி இராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்ததால், கோரிக்கு இந்திய பிரச்சாரத்தைத் திட்டமிடுவது எளிதாகிவிட்டது. இந்தியாவில் முஹம்மதுவின் மிக முக்கியமான பிரச்சாரம் சியூஹான் ஆட்சியாளரான பிருத்விராஜ் III க்கு எதிராக இருந்தது. 1191 இல், பிருத்விராஜ் இரண்டாவது ரயில் போரில் பிருத்விராஜை தோற்கடித்தார். பிருத்விராஜின் தோல்வி டெல்லி பகுதியை முஹம்மதுவுக்குத் திறந்து, அவர் தனது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டத் தொடங்கினார். 1206 இல், கோரி கொல்லப்பட்டார் மற்றும் வட இந்தியாவில் அவரது ராஜ்யம் அவரது தளபதி குத்புத்-தின் ஐபக்கின் கட்டுப்பாட்டில் விடப்பட்டது.

குத்புத்தீன் ஐபக்

Manonmaniam Sundarnar University, Directorate of Distance & Continuing Education, Tirunelveli

குதுப் உத்-தின் ஐபக், (1150 - 14 நவம்பர் 1210) குரித் மன்னர் முகமது கோரியின் தளபதி ஆவார். அவர் வட இந்தியாவில் உள்ள குரித் பிரதேசங்களுக்குப் பொறுப்பாளராக இருந்தார், மேலும் முகமது கோரியின் மரணத்திற்குப் பிறகு, அவர் ஒரு சுதந்திர இராச்சியத்தின் ஆட்சியாளரானார், அது மம்லுக் வம்சத்தால் ஆளப்பட்ட டெல்லி சுல்தானகமாக உருவானது.

துர்கெஸ்தானைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட ஐபக் ஒரு குழந்தையாக அடிமைத்தனத்திற்கு விற்கப்பட்டார். அவர் பெர்சியாவில் உள்ள நிஷாபூரில் ஒரு காசியால் வாங்கப்பட்டார், அங்கு அவர் மற்ற திறன்களுடன் வில்வித்தை மற்றும் குதிரை சவாரி ஆகியவற்றைக் கற்றுக்கொண்டார். பின்னர் அவர் கஜினியில் முகமது கோரிக்கு மறுவிற்பனை செய்யப்பட்டார், அங்கு அவர் அரசு தொழுவத்தின் அதிகாரியாக உயர்ந்தார். குவாரஸ்மியன்-குரிட் போர்களின் போது, அவர் சுல்தான் ஷாவின் சாரணர்களால் கைப்பற்றப்பட்டார்; குரித் வெற்றிக்குப் பிறகு, அவர் விடுவிக்கப்பட்டார் மற்றும் முகமது கோரியால் மிகவும் விரும்பப்பட்டார்.

1192 இல் நடந்த இரண்டாவது தாரைன் போரில் குரிட் வெற்றிக்குப் பிறகு, முகமது கோரி ஐபக்கை தனது இந்தியப் பகுதிகளுக்குப் பொறுப்பாளராக மாற்றினார். சஹாமானா, கஹாடவாலா, செளலுக்யா, சண்டேலா மற்றும் பிற ராஜ்ஜியங்களில் பல இடங்களைக் கைப்பற்றி, படையெடுத்து வட இந்தியாவில் குரிட் சக்தியை ஐபக் விரிவுபடுத்தினார்.

1206 இல் முஹம்மது கோரி இறந்தபோது, வடமேற்கு இந்தியாவில் உள்ள குரிட் பிரதேசங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக ஐபக் மற்றொரு முன்னாள் அடிமைத் தளபதி தாஜ் அல்-தின் யில்டிஸ் உடன் போரிட்டார். இந்த பிரச்சாரத்தின் போது, அவர் கஜினி வரை முன்னேறினார், இருப்பினும் அவர் பின்வாங்கி லாகூரில் தனது தலைநகரை அமைத்தார். முகமது கோரியின் வாரிசான கியாசுதின் மஹ்முத்தின் மேலாதிக்கத்தை அவர் பெயரளவில் ஒப்புக்கொண்டார், அவர் அதிகாரப்பூர்வமாக அவரை இந்தியாவின் ஆட்சியாளராக அங்கீகரித்தார்.

ஐபக்கிற்குப் பிறகு ஆராம் ஷாவும், பின்னர் அவரது மருமகன் இல்துமிஷ், இந்தியாவின் தளர்வாக இருந்த குரிட் பிரதேசங்களை சக்திவாய்ந்த டெல்லி சுல்தானகமாக மாற்றினார். ஐபக் டெல்லியில் குதுப் மினார் மற்றும் அஜ்மீரில் உள்ள அதாய் தின் கா ஜோன்ப்ரா ஆகியவற்றை இயக்கியதற்காக அறியப்பட்டவர்.

ஆரம்ப கால வாழ்க்கை

ஐபக் கி.பி. 1150. அவரது பெயர் "குதுப் அல்-தின் அய்பேக்", "குத்புதீன் ஐபெக்" மற்றும் "குத்ப் அல்-தின் அய்பக்" என பலவிதமாக ஒலிபெயர்ப்பு செய்யப்படுகிறது. அவர் துர்கெஸ்தானிலிருந்து வந்தவர், ஐபக் என்ற துருக்கிய பழங்குடியைச் சேர்ந்தவர். "ஐபக்" என்ற வார்த்தை, "ஐபக்" அல்லது "அய்பெக்" என்றும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது, இது

துருக்கிய வார்த்தைகளான "சந்திரன்" (ஐ) மற்றும் "லார்ட்" (பெக்) ஆகியவற்றிலிருந்து பெறப்பட்டது. ஒரு குழந்தையாக, அவர் தனது குடும்பத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு நிஷாபூரின் அடிமைச் சந்தைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். அங்கு, புகழ்பெற்ற முஸ்லீம் இறையியலாளர் அபு ஹனிஃபாவின் வழித்தோன்றலான காசி ஃபக்ருதீன் அப்துல் அஜிஸ் குஃபி அவரை வாங்கினார். அப்பக் காசியின் வீட்டில் அன்புடன் நடத்தப்பட்டார் மற்றும் காஜியின் மகன்களுடன் கல்வி பயின்றார். குர்ஆன் ஒதுவதைத் தவிர வில்வித்தை மற்றும் குதிரை சவாரியையும் கற்றுக்கொண்டார்.

காசி அல்லது அவரது மகன்களில் ஒருவர் ஐபக்கை ஒரு வணிகரிடம் விற்றார், அவர் சிறுவனை கஜினியில் உள்ள குரித் சுல்தான் முகமது கோரிக்கு விற்றார். சுல்தானின் அடிமை வீட்டில் அனுமதிக்கப்பட்ட பிறகு, ஐபக்கின் புத்திசாலித்தனம் மற்றும் கனிவான இயல்பு சுல்தானின் கவனத்தை ஈர்த்தது. ஒருமுறை, சுல்தான் தனது அடிமைகளுக்கு பரிசுகளை வழங்கியபோது, ஐபக் தனது பங்கை ஊழியர்களிடையே விநியோகித்தார். இந்த செயலால் ஈர்க்கப்பட்ட சுல்தான் அவரை உயர் பதவிக்கு உயர்த்தினார்.

அப்பக் பின்னர் அரசு லாயத்தின் அதிகாரியான அமீர்-ஐ அகுர் என்ற முக்கியமான பதவிக்கு உயர்ந்தார். குவாரஸ்மியன் ஆட்சியாளர் சுல்தான் ஷாவுடன் குரிட் மோதல்களின் போது, குதிரைகளின் பொது பராமரிப்பு மற்றும் அவற்றின் தீவனம் மற்றும் உபகரணங்களுக்கு ஐபக் பொறுப்பேற்றார். ஒரு நாள், குதிரைத் தீவனத்தைத் தேடிக்கொண்டிருந்தபோது, சுல்தான் ஷாவின் சாரணர்களால் பிடிக்கப்பட்டு இரும்புக் கூண்டில் அடைக்கப்பட்டார். குரிட்கள் சுல்தான் ஷாவை தோற்கடித்த பிறகு, முகமது கோரி அட்-தின் அவரை கூண்டில் அடைத்தார். மற்றும் அவரது அவநம்பிக்கையான நிலையை ஆழமாகத் தொட்டார். அவர் விடுவிக்கப்பட்ட பிறகு, சுல்தான் அவரை பெரிதும் ஆதரித்தார். 1191-1192 இல் இந்தியாவில் நடந்த முதல் தாரைன் போர் வரை ஐபக்கின் அடுத்தடுத்த பணிகள் பற்றிய தகவல்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

இந்தியாவில் ஐபக்கின் வாழ்க்கையை மூன்று கட்டங்களாகப் பிரிக்கலாம்:

1. வட இந்தியாவில் உள்ள சில சுல்தான் முகமது கோரி பிரதேசங்களுக்குப் பொறுப்பான அதிகாரி (1192-1206)
2. முகமது கோரியின் முன்னாள் பிரதேசங்களை டெல்லி மற்றும் லாகூர் மாலிக் மற்றும் சிபா சலார் (1206-1208) என கட்டுப்படுத்திய முறைசாரா இறையாண்மை
3. இந்தியாவில் அதிகாரப்பூர்வமாக சுதந்திர இராச்சியத்தின் இறையாண்மை ஆட்சியாளர் (1208-1210)

குரித் சுல்தானின் துணை அதிகாரியாக சஹாமனாக்களுக்கு எதிரான பிரச்சாரம்

இந்தியாவில் நடந்த முதல் தாரைன் போரில் சஹாமானா ஆட்சியாளர் III பிருத்விராஜாவின் படைகளால் தோற்கடிக்கப்பட்ட குரிட் இராணுவத்தின் தளபதிகளில் ஐபக் ஒருவர். இரண்டாம் தாரைன் போரில், குரிட்கள் வெற்றியுடன் வெளிப்பட்டனர், அவர் குரிட் இராணுவத்தின் பொதுச் செயல்பாட்டிற்குப் பொறுப்பாக இருந்தார் மற்றும் இராணுவத்தின் மையத்தில் தன்னை நிலைநிறுத்திய சுல்தான் முகமது கோரிக்கு நெருக்கமாக இருந்தார்.

தாரைனில் வெற்றி பெற்ற பிறகு, முஹம்மது கோரி, குஹ்ராமில் (இந்தியாவின் பஞ்சாபில் இன்றைய குராம்) வைக்கப்பட்டிருந்த ஐபக்கிற்கு முன்னாள் சஹாமானா பிரதேசத்தை ஒதுக்கினார். இந்த பணியின் சரியான தன்மை தெளிவாக இல்லை: மின்ஹாஜ் இதை ஒரு இக்தா' என்று விவரிக்கிறார், ஃபக்ர்-இ முடப்பிர் இதை ஒரு "கட்டளை" (சிபஹ்சலரி) என்று அழைக்கிறார், மேலும் ஹசன் நிஜாமி ஐபக் குஹ்ராம் மற்றும் சமனாவின் கவர்னராக (அயலத்) ஆக்கப்பட்டதாகக் கூறுகிறார்.

பிருத்விராஜாவின் மரணத்திற்குப் பிறகு, ஐபக் தனது மகன் கோவிந்தராஜை நான்காம் குரித் அரசனாக நியமித்தார். சிறிது நேரம் கழித்து, பிருத்விராஜாவின் சகோதரர் ஹரிராஜா ரந்தம்போர் கோட்டையை ஆக்கிரமித்தார், அதை ஐபக் தனது கீழ் இருந்த குவாமுல் முல்க்கின் கீழ் வைத்திருந்தார். ஐபக் ரந்தம்போருக்கு அணிவகுத்துச் சென்றார், ஹரிராஜாவை ரந்தம்போர் மற்றும் முன்னாள் சஹாமானா தலைநகர் அஜ்மீரில் இருந்து பின்வாங்கும்படி கட்டாயப்படுத்தினார்.

ஐத்வானுக்கு எதிரான பிரச்சாரம்

செப்டம்பர் 1192 இல், ஐத்வான் என்ற கிளர்ச்சியாளர், முன்னாள் சஹாமானா பிரதேசத்தில், நுஸ்ரத்-உத்-தின் தலைமையில் ஹன்சி கோட்டையை முற்றுகையிட்டார். ஐபக் ஹன்சிக்கு அணிவகுத்துச் சென்றார், ஐத்வானை பகருக்குப் பின்வாங்கும்படி கட்டாயப்படுத்தினார், அங்கு கிளர்ச்சியாளர் ஒரு போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டார்.

ஐத்வானின் கிளர்ச்சி பற்றிய மேலே குறிப்பிடப்பட்ட தகவல் சமகால எழுத்தாளர் ஹசன் நிஜாமியிடம் இருந்து வருகிறது. இருப்பினும், ஃபிரிஷ்டா (17 ஆம் நூற்றாண்டு), கிளர்ச்சியை 1203 இல் குறிப்பிடுகிறார், மேலும் ஐத்வான் தனது தோல்விக்குப் பிறகு குஜராத்தின் எல்லைகளுக்கு பின்வாங்கினார் என்று கூறுகிறார். பின்னர் ஐபக் குஜராத்தின் மீது படையெடுத்தபோது செளலூக்கிய மன்னன் இரண்டாம் பீமாவின் துணை அதிகாரியாக கொல்லப்பட்டார். வரலாற்றாசிரியர் தசரத ஷர்மாவின் கூற்றுப்படி, ஃபிரிஷ்டா பாகர் பாதையை (ஐத்வான் கொல்லப்பட்ட இடம்) குஜராத் எல்லைக்கு அருகிலுள்ள பாகர் என்ற மற்றொரு பகுதியுடன், பன்ஸ்வாரா மற்றும் துங்கர்பூரைச் சுற்றியுள்ள பகுதியுடன் குழப்பியிருக்கலாம். வரலாற்றாசிரியர் ஏ.கே. 1171 CE இல் ஹன்சியின் ஆளுநராக இருந்த -

கரதர கச்சா பட்டாவலியின் படி - பீம-சிம்ஹாவுடன் செளலூக்கிய ஆட்சியாளர் பீமாவை பிரித்தா குழப்பியிருக்கலாம் என்று மஜும்தார் மேலும் கூறுகிறார். எனவே, ஜத்வான் பீம-சிம்ஹாவின் தளபதியாக இருந்திருக்கலாம், மேலும் அவரது எஜமானரின் சார்பாக கோட்டையை மீட்க முயன்றிருக்கலாம்.

ஹென்றி மியர்ஸ் எலியட் ஜாட்வானை ஜாட்களின் தலைவர் என்று நினைத்தார், இது பிற்கால எழுத்தாளர்களால் மீண்டும் மீண்டும் கூறப்பட்டது. நிஜாமி இதைக் கூறவில்லை, மேலும் எலியட்டின் யுகம் "ஜாட்வான்" மற்றும் "ஜாட்" ஆகிய வார்த்தைகளின் ஒற்றுமை மற்றும் ஜாட்களைக் காணக்கூடிய கிளர்ச்சியின் இருப்பிடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தோன்றுகிறது. எஸ்.எச். ஹோடிவாலா, "ஜத்வான்" என்பது கையெழுத்துப் பிரதியில் உள்ள "சாஹ்வான்" என்பதன் தவறான எழுத்துப்பெயர்ப்பாகும், மேலும் கிளர்ச்சியாளர் ஒருவேளை பிருதிவ்ராஜாவின் துணை அதிகாரியான சஹாமானா (சவ்ஹான் அல்லது செளஹான்) இருக்கலாம். ரிமா ஹூஜாவின் கூற்றுப்படி, இது "ஜைத்ரா" என்ற பெயரின் சிதைந்த வடிவமாக இருக்கலாம்.

தோவாப் இல் ஆரம்ப வெற்றிகள்

ஜாத்வானைத் தோற்கடித்த பிறகு, அவர் குஹ்ராமுக்குத் திரும்பி, கங்கா-யமுனா தோவாப் மீது படையெடுக்கத் தயாராகிவிட்டார். 1192 இல், அவர் மீரட் மற்றும் பரன் (நவீன புலந்த்ஷாஹர்) ஆகியவற்றின் கட்டுப்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டார், அங்கிருந்து அவர் கஹாடவாலா இராச்சியத்திற்கு எதிராக தாக்குதல்களை நடத்தினார். அவர் 1192 இல் டெல்லியின் கட்டுப்பாட்டையும் எடுத்துக் கொண்டார், அங்கு அவர் ஆரம்பத்தில் உள்ளூர் டோமாரா ஆட்சியாளரை ஒரு அடிமையாகத் தக்க வைத்துக் கொண்டார். 1193 இல், அவர் தேசத்துரோகத்திற்காக தோமாரா ஆட்சியாளரை பதவி நீக்கம் செய்து டெல்லியை நேரடியாகக் கைப்பற்றினார்.

கஜினியில் தங்கியிருத்தல்

1193 இல், சுல்தான் முஹம்மது கோரி ஐபக்கை குரித் தலைநகரான கஜினிக்கு வரவழைத்தார். கிட்டத்தட்ட சமகால வரலாற்றாசிரியர் மின்ஹாஜ் ஏன் என்பதை விவரிக்கவில்லை, ஆனால் 14 ஆம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றாசிரியர் இசாமி, ஐபக்கின் விசுவாசத்திற்கு எதிராக சுல்தானின் சந்தேகத்தை சிலர் தூண்டியதாகக் கூறுகிறார். வரலாற்றாசிரியர் கே. ஏ. நிஜாமி இசாமியின் கணக்கு நம்பகத்தன்மையற்றதாகக் கருதுகிறார், மேலும் இந்தியாவில் மேலும் குரிட் விரிவாக்கத்தைத் திட்டமிடுவதற்கு சுல்தான் ஐபக்கின் உதவியை நாடியிருக்கலாம் என்று கருதுகிறார்.

இந்தியாவுக்குத் திரும்பு

ஐபக் கஜினியில் சுமார் ஆறு மாதங்கள் தங்கினார். 1194 இல் அவர் இந்தியா திரும்பிய பிறகு, அவர் யமுனை நதியைக் கடந்து, கோயிலைக் (நவீன அலிகார்)

கைப்பற்றினார். இதற்கிடையில், ஐபக் இந்தியாவில் இல்லாததை சாதகமாக பயன்படுத்தி, ஹரிராஜா முன்னாள் சஹாமானா பிரதேசத்தின் ஒரு பகுதியை மீண்டும் கைப்பற்றினார். டெல்லி திரும்பிய பிறகு, ஐபக் ஹரிராஜாவுக்கு எதிராக ஒரு இராணுவத்தை அனுப்பினார், அவர் ஒரு குறிப்பிட்ட தோல்வியை எதிர்கொண்டபோது தற்கொலை செய்து கொண்டார். ஐபக் அஜ்மீரை ஒரு முஸ்லீம் ஆளுநரின் கீழ் வைத்து, கோவிந்தராஜை ரன்தம்போருக்கு மாற்றினார்.

கஹடவலர்களுக்கு எதிரான போர்

1194 இல், சுல்தான் முகமது கோரி கஹடவாலா ராஜ்யத்திற்கு எதிராகப் போரை நடத்த இந்தியா வந்தார். ஐபக், இசுதீன் ஹுசைன் இப்னு கர்மிலுடன் சேர்ந்து, சந்தவார் போரில் அவரது இராணுவத்தின் முன்னணிப் படையை வழிநடத்தினார், இதன் விளைவாக கஹடவல மன்னன் ஜெயச்சந்திரா தோற்கடிக்கப்பட்டார். கஹடவல இராச்சியத்தின் மீது குரிட்கள் முழுமையான கட்டுப்பாட்டைப் பெறவில்லை என்றாலும், இந்த வெற்றி பிராந்தியத்தில் பல இடங்களில் இராணுவ நிலையங்களை நிறுவுவதற்கான வாய்ப்பை வழங்கியது.

இதர வெற்றிகள்

சந்தவாரில் வெற்றி பெற்ற பிறகு, ஐபக் கோயிலில் தனது நிலையை உறுதிப்படுத்தும் நோக்கில் தனது கவனத்தைத் திருப்பினார். முஹம்மது கோரி கஜினிக்குத் திரும்பினார், ஆனால் 1195-96 இல் பயானாவின் பதி ஆட்சியாளரான குமாரபாலனை தோற்கடித்தபோது இந்தியாவுக்குத் திரும்பினார். பின்னர் அவர் குவாலியர் நோக்கி அணிவகுத்துச் சென்றார், அங்கு உள்ளூர் பரிஹார ஆட்சியாளர் சல்லகனாபாலா தனது மேலாதிக்கத்தை ஒப்புக்கொண்டார்.

இதற்கிடையில், அஜ்மீருக்கு அருகில் வாழ்ந்த Mher பழங்குடியினர், குரிட் ஆட்சிக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்தனர். தெற்கில் குஜராத்தை ஆண்ட செளலுக்கியர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு, மெர்ஸ் அப்பகுதியை ஐபக்கின் கட்டுப்பாட்டிற்கு கடுமையான அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்தியது. ஐபக் அவர்களுக்கு எதிராக அணிவகுத்துச் சென்றார், ஆனால் அஜ்மீருக்கு பின்வாங்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. குரிட் தலைநகர் கஜினியிலிருந்து வலுவூட்டல்கள் அஜ்மீருக்கு வந்த பிறகு மெர்ஸ் பின்வாங்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

ஐபக் மற்றும் செளலுக்கிய இராணுவம்

1197 இல், ஐபக் செளலுக்கிய இராணுவத்தை மவுண்ட் அபுவில் தோற்கடித்தார், இதன் மூலம் கிட்டத்தட்ட இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் கசஹ்ரடா போரில் முகமது கோரியின் தோல்விக்கு பழிவாங்கினார். ஐபக்கின் இராணுவம் பின்னர் செளலுக்கிய தலைநகர்

அன்ஹில்வாராவிற்கு அணிவகுத்தது: தற்காப்பு மன்னன் இரண்டாம் பீமா படையெடுப்பாளர்களால் சூறையாடப்பட்ட நகரத்தை விட்டு வெளியேறினான். மின்ஹாஜ் அன்ஹில்வாரா மீதான ஐபக்கின் தாக்குதலை "குஜராத்தின் வெற்றி" என்று வகைப்படுத்துகிறார், ஆனால் அது குஜராத்தை குறித் பேரரசுடன் இணைக்கவில்லை. 16 ஆம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றாசிரியர் ஃபிரிஷ்தா, இப்பகுதியில் குரிட் அதிகாரத்தை ஒருங்கிணைக்க ஐபக் ஒரு முஸ்லீம் அதிகாரியை நியமித்தார் என்று கூறுகிறார், அதே நேரத்தில் ஐபக் புதிதாக கைப்பற்றப்பட்ட பிரதேசத்தை இந்து ஆட்சியாளர்களின் கீழ் வைத்ததாக இபின்-ஐ ஆசிர் கூறுகிறார். எது எப்படியிருந்தாலும், இப்பகுதியின் குரிட் கட்டுப்பாடு நீண்ட காலம் நீடிக்கவில்லை, மேலும் சௌலுக்கியர்கள் விரைவில் தங்கள் தலைநகரை மீண்டும் கைப்பற்றினர்.

1197-98 இல், ஐபக் இன்றைய உத்தரப் பிரதேசத்தில் உள்ள படவுனைக் கைப்பற்றினார், மேலும் குரிட் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து நமுவிய முன்னாள் கஹாடவாலா தலைநகர் வாரணாசியின் கட்டுப்பாட்டையும் மீண்டும் கைப்பற்றினார். 1198-99 இல், அவர் சந்தர்வால் (அடையாளம் தெரியாத, சந்தவார் போலவே இருக்கலாம்) மற்றும் கன்னோஜ் ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றினார். பின்னர், அவர் சிரோவை (ராஜஸ்தானில் நவீன சிரோஹியாக இருக்கலாம்) கைப்பற்றினார். பாரசீக வரலாற்றாசிரியர் ஃபக்ர்-இ முடாப்பிர் (c. 1157-1236) படி, ஐபக் 1199-1200 இல் தற்போதைய மத்தியப் பிரதேசத்தில் உள்ள மால்வாவையும் கைப்பற்றினார். இருப்பினும், வேறு எந்த வரலாற்றாசிரியரும் அத்தகைய வெற்றியைக் குறிப்பிடவில்லை; எனவே, ஐபக் மால்வாவைத் தாக்கியிருக்கலாம்.

இதற்கிடையில், பஹா அல்-தின் டோக்ரில் (பஹாவுதீன் துக்ரில் என்றும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது) - மற்றொரு முக்கிய குரிட் அடிமை ஜெனரல் - குவாலியர் கோட்டையை முற்றுகையிட்டார். இக்கட்டான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட பின்னர், பாதுகாவலர்கள் ஐபக்கை அணுகி 1200 இல் கோட்டையை அவரிடம் ஒப்படைத்தனர். இதன் விளைவாக, டோக்ரிலுக்கும் ஐபக்கிற்கும் இடையே பதற்றம் ஏற்பட்டது, இருப்பினும் டோக்ரிலின் மரணம் இருவர்களுக்கிடையில் இராணுவ மோதலைத் தடுத்தது.

ஐபக் மற்றும் சண்டேலா பேரரசு

1202 இல், ஐபக் மத்திய இந்தியாவின் சண்டேலா இராச்சியத்தில் உள்ள ஒரு முக்கியமான கோட்டையான கலிஞ்சரை முற்றுகையிட்டார். சண்டேலா ஆட்சியாளர் பரமார்டி ஐபக்குடன் பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடங்கினார், ஆனால் ஒரு ஒப்பந்தம் முடிவடைவதற்கு முன்பே இறந்தார். சண்டேலா முதல்வர் அஜயதேவா மீண்டும் போரைத் தொடங்கினார், ஆனால் குரிட்ஸ் கோட்டைக்கு நீர் விநியோகத்தை துண்டித்தபோது பேச்சுவார்த்தைகளை நாட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. போர்நிறுத்தத்தின் ஒரு பகுதியாக, சண்டேலாக்கள் அஜைகருக்கு செல்ல வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அவர்களின் முன்னாள்

கோட்டைகளான கலிஞ்சர், மஹோபா மற்றும் கஜூராஹோ ஆகியவை ஹசன் அர்னால் ஆளப்படும் குரிட் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது.

இதற்கிடையில், குரிட் தளபதி பக்தியார் கல்ஜி கிழக்கு உத்தரபிரதேசம் மற்றும் பீகார் பிராந்தியத்தில் உள்ள குட்டி கஹாடவாலா தலைவர்களை அடிபணியச் செய்தார். பௌத்த மடங்களை அழித்த அவரது பீகார் பிரச்சாரத்திற்குப் பிறகு, கலிஞ்சரில் தனது வெற்றிகரமான பிரச்சாரத்தை முடித்த ஐபக்கை வாழ்த்துவதற்காக கல்ஜி படவனுக்கு வந்தார். 23 மார்ச் 1203 அன்று, கைப்பற்றப்பட்ட 20 யானைகள், நகைகள் மற்றும் ரொக்கம் உட்பட போர்ச் செல்வங்களை ஐபக்கிற்கு கில்ஜி வழங்கினார். கிழக்கில் வங்காளப் பகுதியின் ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றச் சென்ற கல்ஜியை ஐபக் கௌரவித்தார். பக்தியார் சுதந்திரமாக செயல்பட்டார், 1206 இல் அவர் இறக்கும் போது, ஐபக்கின் கீழ் பணியாளராக இருக்கவில்லை.

1204 இல், முஹம்மது கோரி குவாரஸ்மியர்களுக்கு எதிராக அன்ட்கோயில் தோல்வியடைந்தார், அதைத் தொடர்ந்து அவரது அதிகாரத்திற்கு பல சவால்கள் ஏற்பட்டன. லாகூர் பிராந்தியத்தின் கோகர் தலைவர்களின் கிளர்ச்சியை அடக்க ஐபக் அவருக்கு உதவினார், பின்னர் டெல்லி திரும்பினார். 1206 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 15 ஆம் தேதி, முகமது கோரி படுகொலை செய்யப்பட்டார்: பல்வேறு ஆதாரங்கள் இந்தச் செயலுக்கு கோகர்கள் அல்லது இஸ்மாயிலிகளுக்குக் காரணம் என்று கூறுகின்றன.

முகமது கோரியின் மரணத்திற்குப் பிறகு

மின்ஹாஜின் தபகாத்-இ நசிரியின் கூற்றுப்படி, தெற்கில் உஜ்ஜயினின் எல்லைகள் வரையிலான பிரதேசத்தை ஐபக் கைப்பற்றினார். 1206 இல் சுல்தான் முஹம்மது கோரியின் மரணத்தின் போது, இந்தியாவில் உள்ள பகுதிகளை குரிட்ஸ் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்ததாக மின்ஹாஜ் கூறுகிறார்:

கிழக்கு இந்தியா

சுல்தான் முஹம்மது கோரியின் ஆட்சியின் போது, கிழக்கு இந்தியாவில் உள்ள பீகார் மற்றும் வங்காளப் பகுதியின் சில பகுதிகள் குரிட் ஜெனரல் பக்தியார் கல்ஜி தலைமையிலான கல்ஜி குலத்தால் கைப்பற்றப்பட்டது. பக்தியார் 1206 இல் தேவ்கோட்டில் அவரது துணை அதிகாரியான அலி மர்தான் கல்ஜியால் கொல்லப்பட்டார், அதே நேரத்தில் சுல்தான் முகமது கோரி கொல்லப்பட்டார். அதைத் தொடர்ந்து, பக்தியாரின் மற்றொரு துணை அதிகாரியான முஹம்மது விரான் கல்ஜி, அலி மர்தானை தடுத்து நிறுத்தி, கிழக்கு இந்தியாவில் கல்ஜிகளின் தலைவரானார். அலி மர்தான் டெல்லிக்கு தப்பிச் சென்றார், அங்கு அவர் ஐபக்கை கல்ஜி விவகாரங்களில் தலையிடும்படி வற்புறுத்தினார். கல்ஜிகள் முஹம்மது கோரியின் அடிமைகள் அல்ல, எனவே ஐபக்கிற்கு இந்த விஷயத்தில் சட்டப்பூர்வ அதிகாரம்

இல்லை. இருப்பினும், வங்காளத்தில் உள்ள லக்னௌதிக்கு அணிவகுத்துச் செல்லும்படியும், கில்ஜி அமீர்களுக்கு தகுந்த இக்தாக்களை வழங்குமாறும், அவத் கவர்னராக இருந்த கைமாஸ் ரூமிக்கு அவர் அறிவுறுத்தினார்.

இறப்பு மற்றும் மரபு

இந்தியாவின் ஆட்சியாளராக அங்கீகரிக்கப்பட்ட பிறகு, புதிய பிரதேசங்களை கைப்பற்றுவதை விட, ஏற்கனவே தனது கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பிரதேசங்களில் தனது ஆட்சியை ஒருங்கிணைப்பதில் ஐபக் கவனம் செலுத்தினார். 1210 ஆம் ஆண்டில், அவர் லாகூரில் சோவ்கன் (குதிரை மீது போலோவின் ஒரு வடிவம்) விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது குதிரையிலிருந்து கீழே விழுந்தார், மேலும் சேணத்தின் பொம்மல் அவரது விலா எலும்பைத் துளைத்தபோது உடனடியாக இறந்தார்.

அனைத்து சமகால வரலாற்றாசிரியர்களும் ஐபக்கை விசுவாசமான, தாராளமான, தைரியமான மற்றும் நியாயமான மனிதர் என்று பாராட்டுகிறார்கள். மின்ஹாஜின் கூற்றுப்படி, அவரது தாராள மனப்பான்மை அவருக்கு லக்ஷ-பக்ஷ என்ற அடைமொழியைப் பெற்றது. அதாவது "லட்சம் [செப்பு நாணயங்கள் அல்லது ஜிட்டல்கள்] கொடுப்பவர்". அப்பக்கின் வீரர்கள் - "துருக்கியர்கள், குரிதுகள், குராசானிகள், கல்ஜிகள் மற்றும் இந்துஸ்தானிகள்" - விவசாயிகளிடமிருந்து ஒரு புல்லை அல்லது ஒரு துண்டு உணவைக் கூட வலுக்கட்டாயமாக எடுக்கத் துணியவில்லை என்று ஃபக்ர்-இ முடபிர் கூறுகிறார். 16 ஆம் நூற்றாண்டின் முகலாய வரலாற்றாசிரியர் அபுல்-ஃபாஸ்ல் ஐபக்கின் மாஸ்டர் முஹம்மது கோரி அட்-தினை "அப்பாவிகளின் இரத்தம் சிந்தியதற்காக" விமர்சிக்கிறார். ஆனால் ஐபக்கை "அவர் நல்ல மற்றும் சிறந்த விஷயங்களைச் சாதித்தார்" என்று பாராட்டினார். 17 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், "அக்காலத்தின் ஐபக்" என்ற சொல் தாராள மனப்பான்மையுள்ள மக்களை விவரிக்க பயன்படுத்தப்பட்டது, இது வரலாற்றாசிரியர் ஃபிரிஷ்தாவால் சான்றளிக்கப்பட்டது.

ஐபக்கின் வெற்றிகள் அடிமைகளாக மக்களைப் பெரிய அளவில் கைப்பற்றியது. ஹசன் நிஜாமியின் கூற்றுப்படி, அவரது குஜராத் பிரச்சாரம் 20,000 மக்களை அடிமைப்படுத்தியது; மற்றும் அவரது கலிஞ்சர் பிரச்சாரம் 50,000 மக்களை அடிமைப்படுத்தியது. இர்பான் ஹபீப்பின் கூற்றுப்படி, நிஜாமியின் படைப்புகள் சொல்லாட்சி மற்றும் மிகைப்படுத்தப்பட்டவை, எனவே இந்த எண்கள் மிகைப்படுத்தப்பட்டதாகத் தெரிகிறது, இருப்பினும், சேகரிக்கப்பட்ட அடிமைகளின் எண்ணிக்கை உண்மையில் பரந்ததாகவும் காலப்போக்கில் வளர்ந்ததாகவும் இருக்க வேண்டும்.

எதிர்பாராத விதமாக மரணமடைந்த ஐபக், வாரிசை நியமிக்கவில்லை. அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு, லாகூரில் நிலைகொண்டிருந்த துருக்கிய அதிகாரிகள் (மாலிக்குகள் மற்றும் அமீர்கள்) ஆரம் ஷாவை அவருக்குப் வாரிசாக நியமித்தனர். ஆரம் ஷா அரியணை

ஏறுவதற்கு முன் அவரது வாழ்க்கையைப் பற்றிய விவரங்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. ஒரு கோட்பாட்டின் படி, அவர் ஐபக்கின் மகன், ஆனால் இது சாத்தியமில்லை.

இல்டுமிஷ்

ஆரம் ஷா எட்டு மாதங்களுக்கு மேல் ஆட்சி செய்தார், இதன் போது பல்வேறு மாகாண ஆளுநர்கள் சுதந்திரத்தை வலியுறுத்தத் தொடங்கினர். சில துருக்கிய அதிகாரிகள் பின்னர் ஐபக்கின் முன்னாள் அடிமை இல்துமிஷ், ஒரு புகழ்பெற்ற ஜெனரலை ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்ற அழைத்தனர். 1197 இல் அன்ஹில்வாராவைக் கைப்பற்றிய சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு ஐபக் இல்துமிஷை வாங்கினார். மின்ஹாஜின் கூற்றுப்படி, ஐபக் இல்துமிஷை அடுத்த ஆட்சியாளராகப் பார்த்தார்: அவர் இல்துமிஷை தனது மகன் என்று அழைத்தார், மேலும் அவருக்கு படவுனின் இக்தாவை வழங்கினார். இதன் விளைவாக, பிரபுக்கள் இல்துமிஷை ஆரம் ஷாவின் வாரிசாக நியமித்து, அவருக்கு ஐபக்கின் மகளை மணமுடித்தனர். ஆரம் ஷா இல்துமிஷின் அரியணை உரிமையை சவால் செய்தார், ஆனால் ஒரு இராணுவ மோதலுக்குப் பிறகு தீர்க்கமாக தோற்கடிக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டார். இல்துமிஷ் கிளர்ச்சி ஆளுநர்களை அடிபணியச் செய்தார் மற்றும் இந்தியாவின் தளர்வாக இருந்த குரிட் பிரதேசங்களை சக்திவாய்ந்த டெல்லி சுல்தானாக மாற்றினார்.

கியாஸ் உத் தின் பால்பன்

இல்துமிஷ் அவரது குடும்ப உறுப்பினர்களால் ஆட்சிக்கு வந்தார், அதன் பின்னர் அவரது அடிமையான கியாஸ் உத் தின் பால்பன். ஆட்சிக்கு வந்தார் மன்னர்களின் இந்த வரிசை மம்லுக் அல்லது அடிமை வம்சம் என்று அழைக்கப்படுகிறது; அப்பக். இல்டுமிஷ் மற்றும் பால்பன் ஆகியோர் மட்டுமே அடிமைகளாக இருந்தனர், எனத்தெரிகிறது மேலும் அவர்கள் அரியணை ஏறுவதற்கு முன்பு மனிதாபிமான முறையில் வாழ்த்தினர் செய்யப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இன்று அவரது கல்லறை லாகூரில் உள்ள அனார்கலியில் உள்ளது. 1970 களில் தொல்லியல் மற்றும் அருங்காட்சியகத் துறையால் பாதுகாக்கப்படுகிறது.

தனிப்பட்ட வாழ்க்கை

மின்ஹாஜின் தபகாத்-இ நசிரியின் சில கையெழுத்துப் பிரதிகள் பின் ஐபக் ("ஐபக்கின் மகன்") என்ற சொற்களை ஐபக்கின் வாரிசு ஆரம் ஷாவின் பெயருடன் இணைக்கின்றன. இருப்பினும், அலாவுதீன் அதா மாலிக்-இ-ஜுவைனியின் தாரிக்-இ-ஜஹான்-குஷா நாளேடு ஐபக்கிற்கு மகன் இல்லை என்று வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடுவதால், இது ஒரு கவனக்குறைவான எழுத்தாளரால் செய்யப்பட்ட பிழையான சேர்த்தலாக இருக்கலாம்.

மின்ஹாஜ் என்பது ஐபக்கின் மூன்று மகள்களைக் குறிக்கிறது. முல்தானின் குரிட் கவர்னரான நசீர் அட்-தின் கபாச்சாவை முதல் திருமணம் செய்து கொண்டார். அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு, இரண்டாவது மகள் கபாச்சாவுக்கும் திருமணம் செய்து வைத்தார். மூன்றாவது ஆரம் ஷாவுக்குப் பின் டெல்லியின் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்த ஐபக்கின் அடிமை இல்துமிஷை மணந்தார்.

சமயம்

ஐபக்கின் ஆட்சியின் போது நிஷாபூரிலிருந்து டெல்லிக்கு குடிபெயர்ந்த வரலாற்றாசிரியர் ஹசன் நிஜாமி, குஹ்ராமில் "சிலை வழிபாட்டை வேரோடு அகற்றிய" மற்றும் "கோவில்களை அழித்த" ஒரு பக்தியுள்ள முஸ்லீம் ஐபக் என்று விவரிக்கிறார். மீரட், பனாரஸ் மற்றும் கலிஞ்சர் ஆகிய இடங்களில் உள்ள இந்து கோவில்கள் ஐபக்கின் ஆட்சியின் போது மசூதிகளாக மாற்றப்பட்டதாகவும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்; பனாரஸில் மட்டும் "ஆயிரம் கோவில்கள்" இதில் அடங்கும். ஐபக் முழு கோல் (அலிகார்) பகுதியையும் சிலைகள் மற்றும் உருவ வழிபாட்டில் இருந்து விடுவித்ததாக அவர் மேலும் கூறுகிறார்.

இடிக்கப்பட்ட இந்து கோவில்களின் எச்சங்கள் மசூதிகள் கட்ட பயன்படுத்தப்பட்டன என்ற நிஜாமியின் கூற்று, டெல்லியில் உள்ள குதுப் மினார் வளாகம் மற்றும் அஜ்மீரில் உள்ள அதாய் தின் கா ஜோன்ப்ரா போன்ற கட்டிடக்கலை எச்சங்களால் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. இருப்பினும், ஐபக் கோலை சிலைகளிலிருந்து விடுவித்தது போன்ற அவரது மற்ற கூற்றுகள் சந்தேகத்திற்குரியவை.

ஒரு கட்டத்தில், ஐபக்கின் இராணுவத்திற்கு இந்து வீரர்களை ஆட்சேர்ப்பு செய்யத் தொடங்கியது. மீரட் முற்றுகையின் போது (1192) அவரது இராணுவம் இந்து வீரர்களை உள்ளடக்கியதாக அறியப்படுகிறது. இதேபோல், 1206 இல் கஜினிக்கு அவருடன் சென்ற "இந்துஸ்தானின் படைகள்" (ஹஷாம்-ஐ ஹிந்துஸ்தான்), இந்து தலைவர்கள் ("ரனாஸ்" மற்றும் "தாசூர்கள்") அடங்குவர்.

கலாச்சார பங்களிப்புகள்

டெல்லியில் குதுப்மினார் கட்டும் பணி ஐபக்கின் ஆட்சிக் காலத்தில் தொடங்கியது. அதோடு ஐபக் இலக்கியத்தின் புரவலராகவும் இருந்தார். அதாப் அல்-ஹர்ப் - போரின் ஆசாரங்கள் - எழுதிய ஃபக்ரி முடாபிர், தனது மரபுவழி புத்தகத்தை ஐபக்கிற்கு அர்ப்பணித்தார். இல்துமிஷின் ஆட்சிக் காலத்தில் முடிக்கப்பட்ட ஹசன் நிஜாமியின் தாஜுல்-மாசிரின் இசையமைப்பு அநேகமாக ஐபக்கின் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

சயீத் வம்சம் (1413-1451)

1413 வாக்கில், துக்ளக் வம்சம் முற்றிலும் முடிவுக்கு வந்தது மற்றும் உள்ளூர் கவர்னர் டெல்லியை ஆக்கிரமித்து சயீத் வம்சத்திற்கு வழிவகுத்தார். 1398 இல், துருக்கியத்

தலைவரான தைமூர் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்து இந்தியச் செல்வங்களைக் கொள்ளையடித்தார். திரும்பி வரும்போது, கிசர் காளை டெல்லியின் ஆளுநராக நியமித்தார். கிஸ்ர் கான் தெளலத் கான் லோடியிடம் இருந்து டெல்லியை எடுத்து 1414 இல் சயீத் வம்சத்தை நிறுவினார். சயீத் வம்சம் 1451 வரை டெல்லியை ஆட்சி செய்தது. 1421 இல், கிஸ்ர் கான் இறந்தார், அதனால், அவரது மகன் முபாரக் கான் வெற்றி பெற்றார். முபாரக் கான் தன்னை 'முயிஸ்-உத்-தின் முபாரக் ஷா' என்று பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார்.

முபாரக் கான் 1434 வரை ஆட்சி செய்தார், அவருக்குப் பிறகு அவரது மருமகன் முகமது ஷா ஆட்சிக்கு வந்தார். முஹம்மது ஷா 1445 வரை ஆட்சி செய்தார். முஹம்மது 1451 வரை ஆட்சி செய்த அலா-உத்-தின் ஆலம் ஷாம் என்பவரால் வெற்றி பெற்றார். 1451 இல் பஹ்லுல் லோடி சுல்தானாகி லோடி வம்சத்தை நிறுவினார். லோடி வம்சம் சய்யித் வம்சத்திற்குப் பிறகு ஆட்சிக்கு கி.பி. 1526 ல் வந்தது.

லோடி வம்சம் (1451-1526)

லோடி வம்சமானது ஆப்கானிஸ்தானைச் சேர்ந்தது, அவர் சுமார் 75 ஆண்டுகள் டெல்லி சுல்தானகத்தை ஆண்டார். பஹ்லுல் லோடி வம்சத்தை நிறுவி 1451 முதல் 1489 வரை டெல்லியை ஆட்சி செய்தார். 1489 இல் அவர் இறந்த பிறகு, அவரது இரண்டாவது மகன் சில்கந்தர் லோடி அரியணைக்கு வந்தார்.

சிக்கந்தர் லோடி

சிக்கந்தர் லோடி சிக்கந்தர் ஷா என்ற பட்டத்தை பெற்றார். 1504 இல் ஆக்ரா நகரத்தை நிறுவியவர் சிக்கந்தர் லோடி மற்றும் தலைநகரை டெல்லியிலிருந்து ஆக்ராவுக்கு மாற்றினார். சிக்கந்தர் லோடி, மேலும், சோளக்குகளை ஒழித்தார், தனது ராஜ்ஜியத்தில் வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத்தை ஆதரித்தார்.

இப்ராஹிம் லோடி

சிக்கந்தர் லோடிக்குப் பிறகு, இப்ராஹிம் லோடி (சிக்கந்தர் லோடியின் இளைய மகன்) சுல்தானானார். இப்ராகிம் லோடி 1517 முதல் 1526 வரை ஆட்சி செய்த லோடி வம்சத்தின் கடைசி ஆட்சியாளர்.

லோடி நிர்வாகம்

லோடி மன்னர்கள் சுல்தானகத்தை ஒருங்கிணைக்க முயன்றனர் மற்றும் கலகக்கார ஆளுநரின் அதிகாரத்தை கட்டுப்படுத்த முயன்றனர். 1489-1517 வரை ஆட்சி செய்த சிக்கந்தர் லோடி, வங்காளத்தைப் பிடிக்கும் வரை சம்பல் பள்ளத்தாக்கைக் கட்டுப்படுத்தினார். சிக்கந்தர் லோடி தனது ராஜ்யத்தை ஆக்ராவிலிருந்து சிறப்பாகக் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்று கருதியதால், தலைநகரை

டெல்லியிலிருந்து ஆக்ராவுக்கு மாற்றினார். பல்வேறு பொதுநல நடவடிக்கைகள் மூலம் மக்களின் ஆதரவை வலுப்படுத்த முயற்சிக்கிறார்.

பிரபுக்கள்

சுல்தானிய காலத்தில், பிரபுக்கள் ஒரு சக்திவாய்ந்த பங்கு வகித்தனர். சில நேரங்களில், அவர்கள் மாநிலக் கொள்கையில் செல்வாக்கு செலுத்தினர், சில சமயங்களில் (கவர்னர்களாக), அவர்கள் கிளர்ச்சி செய்து சுதந்திரமான ஆட்சியாளர்களாக ஆனார்கள் அல்லது டெல்லியின் அரியணையைக் கைப்பற்றினர் எனத்தொடிகிறது. இந்த பிரபுக்களில் பலர் இந்தியாவில் குடியேறிய துருக்கிய அல்லது ஆப்கானியர்கள் ஆவர். சில பிரபுக்கள் தங்கள் அதிர்ஷ்டத்தைத் தேடி இந்தியாவுக்கு வந்து சுல்தானிடம் பணிபுரிந்தவர்கள் ஆகும். அலா-உத்-தின் கில்ஜிக்குப் பிறகு, இந்திய முஸ்லிம்களும் இந்துக்களும் அதிகாரிகளாக (பிரபுக்கள்) நியமிக்கப்பட்டனர். சுல்தான் ஒரு நிலம் அல்லது ஒரு கிராமத்திலிருந்து வருமானத்தை (உன்னதமான) அதிகாரிக்கு சம்பளம் வழங்குவதற்குப் பதிலாக வழங்கும் முந்தைய முறையைப் பின்பற்றினார்.

இந்தியாவின் மீது மங்கோலிய படையெடுப்பு

மங்கோலியப் பேரரசு 1221 முதல் 1327 வரை இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் பல படையெடுப்புகளைத் தொடங்கியது, பின்னர் மங்கோலிய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த கரானாக்கள் செய்த பல தாக்குதல்களுடன். மங்கோலியர்கள் பல தசாப்தங்களாக துணைக்கண்டத்தின் சில பகுதிகளை ஆக்கிரமித்தனர். மங்கோலியர்கள் இந்திய உள்நாட்டில் முன்னேறி டெல்லியின் புறநகர் பகுதிகளை அடைந்தபோது, டெல்லி சுல்தானகம் அவர்களுக்கு எதிராக ஒரு போரை நடத்தியது. இதில் மங்கோலிய இராணுவம் கடுமையான தோல்விகளை சந்தித்தது.

பின்னணியம்

ஜலால் அட்-தினை சமர்கண்டில் இருந்து இந்தியாவிற்குள் பின்தொடர்ந்து 1221 இல் சிந்துப் போரில் அவரைத் தோற்கடித்த பிறகு, செங்கிஸ் கான் துரத்தலைத் தொடர கமாண்டர்களான டோர்பே தி ஃபியர்ஸ் மற்றும் பாலாவின் கீழ் இரண்டு டீமன்களை (20,000 வீரர்கள்) அனுப்பினார். மங்கோலிய தளபதி பாலா ஜலால் அட்-தினை லாகூர் பகுதி முழுவதும் துரத்தினார் மற்றும் வெளி மாகாணமான முல்தானைத் தாக்கினார், மேலும் லாகூரின் புறநகர்ப் பகுதிகளையும் கூட சூறையாடினார். ஜலால் அட்-தின் மீண்டும் ஒருங்கிணைத்து, போரில் உயிர் பிழைத்தவர்களிடமிருந்து ஒரு சிறிய இராணுவத்தை உருவாக்கி, டெல்லி சுல்தானகத்தின் துருக்கிய ஆட்சியாளர்களான இல்துட்மிஷ் உடன் கூட்டணி அல்லது புகலிடம் கோரினார், ஆனால் நிராகரிக்கப்பட்டார்.

பஞ்சாபில் உள்ளூர் ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராக ஜலால் அட்-தின் போராடினார். அவர்களில் பலர் திறந்த வெளியில் தோற்கடிக்கப்பட்ட பிறகு, அவர் முல்தானில் தஞ்சம் தேடி பஞ்சாபின் புறநகர்ப் பகுதிக்கு பின்வாங்கினார். சிந்துவின் உள்ளூர் ஆளுநருக்கு எதிராகப்

போராடும் போது, தெற்கு ஈரானின் கிர்மன் மாகாணத்தில் ஒரு எழுச்சியைக் கேள்விப்பட்ட ஜலால் அட்-தின் உடனடியாக அந்த இடத்திற்குப் புறப்பட்டு, வழியில் தெற்கு பலுசிஸ்தான் வழியாகச் சென்றார். கல்ஜி, துர்கோமன் மற்றும் கோரி பழங்குடியினரின் உறுப்பினர்கள் உட்பட கோர் மற்றும் பெஷாவரில் இருந்து ஜலால் அட்-தினும் இணைந்தனர். அவரது புதிய கூட்டாளிகளுடன் அவர் கஜினி மீது அணிவகுத்து, துர்தாயின் கீழ் மங்கோலியப் பிரிவை தோற்கடித்தார், அது அவரை வேட்டையாடும் பணிக்கு ஒதுக்கப்பட்டது. வெற்றி பெற்ற கூட்டாளிகள் கைப்பற்றப்பட்ட கொள்ளையைப் பிரிப்பதற்காக சண்டையிட்டனர்; பின்னர் கல்ஜி, துர்கோமன் மற்றும் கோரி பழங்குடியினர் ஜலால் அட்-தினை விட்டு வெளியேறி பெஷாவருக்குத் திரும்பினர். இந்த நேரத்தில், செங்கிஸ் கானின் மூன்றாவது மகனான ஒகேடி கான், மங்கோலியப் பேரரசின் கிரேட் கான் ஆனார். கான் அனுப்பிய சோர்மகன் என்ற மங்கோலியத் தளபதி ஜலால் அட்-தினைத் தாக்கி தோற்கடித்தார், இதனால் குவாரஸ்ம்-ஷாவம்சம் முடிவுக்கு வந்தது.

காஷ்மீர மங்கோலியர்கள் கைப்பற்றினர்

1235 க்குப் பிறகு, மற்றொரு மங்கோலியப் படை காஷ்மீர் மீது படையெடுத்து, பல ஆண்டுகளாக அங்கு ஒரு தருகாச்சியை (நிர்வாக ஆளுநர்) நிறுத்தியது, மேலும் காஷ்மீர் ஒரு மங்கோலிய சார்பு நாடாக மாறியது. ஏறக்குறைய அதே நேரத்தில், காஷ்மீர் பெளத்த மாஸ்டர் ஓட்டோச்சி மற்றும் அவரது சகோதரர் நமோ ஆகியோர் ஒகேடியின் நீதிமன்றத்திற்கு வந்தனர். மற்றொரு மங்கோலிய ஜெனரல் பாக்காக் பெஷாவரைத் தாக்கி, ஜலால் அட்-தினை விட்டு வெளியேறிய பழங்குடியினரின் இராணுவத்தை தோற்கடித்தார், ஆனால் இன்னும் மங்கோலியர்களுக்கு அச்சுறுத்தலாக இருந்தார். இந்த மனிதர்கள், பெரும்பாலும் கல்ஜிகள், முல்தானுக்கு தப்பிச் சென்று டெல்லி சுல்தானகத்தின் இராணுவத்தில் சேர்க்கப்பட்டனர். 1241 குளிர்காலத்தில் மங்கோலியப் படை சிந்து சமவெளி மீது படையெடுத்து லாகூரைச் சுற்றி வளைத்தது. இருப்பினும், டிசம்பர் 30, 1241 இல், முங்கெட்டுவின் கீழ் மங்கோலியர்கள் தில்லி சுல்தானகத்திலிருந்து விலகுவதற்கு முன் நகரத்தை சூரையாடியது. அதே நேரத்தில் கிரேட் கான் ஒகேடி இறந்தார் (1241).

காஷ்மீரிகள் 1254-1255 இல் கிளர்ச்சி செய்தனர், மேலும் 1251 இல் கிரேட் கான் ஆன மோங்கே கான், நீதிமன்றத்திற்குப் பதிலாக தனது தளபதிகளான சாலி மற்றும் டகுடர் ஆகியோரை நியமித்து, புத்த மத குருவான ஓட்டோச்சியை காஷ்மீரின் தருகாச்சியாக நியமித்தார். இருப்பினும், காஷ்மீர் மன்னன் ஸ்ரீநகரில் ஓட்டோச்சியைக் கொன்றான். சாலி காஷ்மீர் மீது படையெடுத்து, மன்னரைக் கொன்று, கிளர்ச்சியை முறியடித்தார், அதன் பிறகு நாடு பல ஆண்டுகளாக மங்கோலியப் பேரரசின் கீழ் வந்தது.

டெல்லி சுல்தானகத்திற்குள் ஊடுருவல்

தில்லி இளவரசர் ஜலால் அட்-தின் மகூத், 1248 இல் தனது மூத்த சகோதரிடமிருந்து அரியணையைக் கைப்பற்ற மோங்கே கானின் உதவியை நாடுவதற்காக மங்கோலியத் தலைநகர்

காரகோரத்திற்குச் சென்றார். மங்கே கிரேட் கானாக முடிசூட்டப்பட்டபோது, ஜலால் அல்-தின் மசூத் விழாவில் கலந்து கொண்டார். மற்றும் Möngke விடம் உதவி கேட்டார். மோங்கே தனது மூதாதையரின் சாம்ராஜ்யத்தை மீட்டெடுக்க அவருக்கு உதவுமாறு சாலிக்கு உத்தரவிட்டார். சாலி முல்தான் மற்றும் லாகூர் மீது அடுத்தடுத்து தாக்குதல்களை நடத்தினார். ஹொராட்டின் வாடிக்கையாளர் மாலிக் (ஆளும் இளவரசர்) ஷாம் அல்-தின் முஹம்மது கார்ட் மங்கோலியர்களுடன் சென்றார். லாகூர், குஜா மற்றும் சோத்ராவின ஆதரவாளர்கள் ஆட்சியாளராக ஜலால் அல்-தின் நியமிக்கப்பட்டார். 1257 ஆம் ஆண்டில் சிந்துவின் ஆளுநர் தனது முழு மாகாணத்தையும் மோங்கேயின் சகோதரரான ஹூலாகு கானுக்கு வழங்கினார், மேலும் டெல்லியில் உள்ள தனது அதிபரிடம் இருந்து மங்கோலிய பாதுகாப்பைக் கோரினார். ஹூலாகு சாலி பகதூர் தலைமையில் சிந்துவிற்கு ஒரு வலுவான படையை வழிநடத்தினார். 1257 ஆம் ஆண்டின் குளிர்காலத்தில் - 1258 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில், சாலி நொயன் பலத்துடன் சிந்துவிற்குள் நுழைந்து முல்தானின் கோட்டைகளைத் தகர்த்தார்; அவரது படைகள் புகூர் தீவுக் கோட்டையையும் சிந்துவில் அழிக்கத் திட்டமிட்டது.

ஆனால் ஹூலாகு தில்லி சுல்தானகத்தின் மீது பெரும் படையெடுப்பை அனுமதிக்க மறுத்துவிட்டார், சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இரு ஆட்சியாளர்களுக்கிடையேயான இராஜதந்திர கடிதங்கள் அமைதிக்கான வளர்ந்து வரும் விருப்பத்தை உறுதிப்படுத்தியது.

கியாஸ் உத் தின் பால்பனின் (1266-1287) ஒரு மங்கோலியப் படையெடுப்பின் ஆபத்தாக இருந்தது. இந்த காரணத்திற்காக அவர் தனது இராணுவத்தை மிக உயர்ந்த திறமைக்கு ஒழுங்கமைத்து ஒழுங்குபடுத்தினார்; இதற்காக அவர் அதிருப்தி அல்லது பொறாமை கொண்ட தலைவர்களை விட்டு விலகினார், மேலும் இந்துக்களிடம் அதிகாரத்தை ஒப்படைக்க தொடர்ந்து மறுத்து வந்தார்; இதற்காக அவர் தனது தலைநகருக்கு அருகில் தங்கியிருந்தார் மற்றும் தொலைதூர போருக்கு ஆசைப்பட வில்லை.

இந்தியாவின் பெரிய அளவிலான மங்கோலிய படையெடுப்புகள் நிறுத்தப்பட்டன மற்றும் டெல்லி சுல்தான்கள் முல்தான், உச் மற்றும் லாகூர் போன்ற எல்லைப்புற நகரங்களை மீட்டெடுக்கவும், குவாராசிம் அல்லது மங்கோலிய படையெடுப்பாளர்களுடன் கைகோர்த்த உள்ளூர் ரானாக்கள் மற்றும் ரைஸ் ஆகியோரை தண்டிக்கவும் ஒய்வு நேரத்தை பயன்படுத்தினர்.

சகதை கானேட்-தெஹ்லவி போர்கள்

டெல்லி சுல்தானகத்தின் மாற்றம்

துருக்கிய பிரபுக்களிடமிருந்து ஒரு புதிய இந்தோ-முசுல்மான் பிரபுக்களுக்கு அதிகாரம் வன்முறையாக மாறியதால் வட இந்தியாவில் அதிகார சமநிலையில் விரைவான மாற்றம் ஏற்பட்டது. ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்பு கோரியுடன் இந்தியாவிற்கு குடிபெயர்ந்த ஒரு கல்ஜி குடும்பம், இந்திய முஸ்லீம் சமூகங்களுடன் தங்களை அடையாளப்படுத்தியது, மேலும் அவர்களின் கல்ஜி மற்றும் இந்தோ-முஸ்லீம் சமயம் மதம் மாறியவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து

வந்ததால் அவர்களது பலம் பெருகியது. தொடர்ச்சியான படுகொலைகளுடன், அவர்கள் இறுதியாக 1290 இல் அரியணையைக் கைப்பற்றி, ஜாபர் கான் (போர் அமைச்சர்), நுஸ்ரத் கான் (டெல்லியின் வசீர்), அயன் அல் முல்க் முல்தானி, மாலிக் கஃபூர், மாலிக் துக்ளக் போன்ற இந்திய-முஸ்லிம் கூட்டாளிகளை நியமித்தார்கள். மற்றும் மாலிக் நாயக் (குதிரையின் மாஸ்டர்) பிரபலமான போர்வீரர்கள் ஆனால் துருக்கியர்கள் அல்லாதவர்கள், இதன் விளைவாக இந்தோ-முஸ்லிம் அரசு அங்கு உருவானது. இந்த காலகட்டத்தில் ஏற்பட்ட உள் நிர்வாக மாற்றங்கள் இந்தியாவின் மற்ற பகுதிகளுக்கு சுல்தானகத்தின் விரைவான வெற்றிகள் மற்றும் பிராந்திய விரிவாக்கத்திற்கு அனுமதித்தது. இந்த நேரத்தில் இந்தியாவில் மங்கோலியர்களின் தாக்குதல்களும் புதுப்பிக்கப்பட்டன (1300) ல்

சகடைகளின் எழுச்சி

1260 களில் மங்கோலியப் பேரரசில் உள்நாட்டுப் போர் வெடித்த பிறகு, சகடாய் கானேட் மத்திய ஆசியாவைக் கட்டுப்படுத்தியது மற்றும் 1280 களில் இருந்து அதன் தலைவர் துவா கான், அவர் கைடு கானின் தளபதியாக இருந்தார். அங்கு துவா ஆப்கானிஸ்தானில் தீவிரமாக செயல்பட்டார், மேலும் மங்கோலிய ஆட்சியை இந்தியாவில் நீட்டிக்க முயன்றார். மேலும், நூற்றுக்கணக்கான மங்கோலியர்களின் படையெடுப்புகளை இடைக்கால ஆதாரங்கள் கூறுகின்றன, மத்திய ஆசியா அல்லது மத்திய கிழக்கின் மங்கோலியப் பகுதிகளின் முழு குதிரைப்படைப் படைகளின் அளவை தோராயமாக (மற்றும் அநேகமாக அடிப்படையாக கொண்டது): சுமார் 150,000 ஆண்கள். பல்வேறு படையெடுப்புகளில் பங்கேற்றதாக ஆதாரங்களில் பெயரிடப்பட்ட மங்கோலிய தளபதிகளின் எண்ணிக்கை, சம்பந்தப்பட்ட எண்ணிக்கையின் சிறந்த குறிப்பைக் கொடுக்கக்கூடும், ஏனெனில் இந்தத் தளபதிகள் அநேகமாக 10,000 பேர் கொண்ட பூமன்களை வழிநடத்தியிருக்கலாம். இந்தப் படையெடுப்புகள் செங்கிஸ் கானின் பல்வேறு வழித்தோன்றல்களால் அல்லது மங்கோலியப் பிரிவுத் தளபதிகளால் வழிநடத்தப்பட்டன; அத்தகைய படைகளின் அளவு எப்போதும் 10,000-30,000 குதிரைப்படைகளுக்கு இடையில் இருந்தது, இருப்பினும் டெல்லியின் வரலாற்றாசிரியர்கள் எண்ணிக்கையை 100,000-200,000 குதிரைப்படைகள் என்று மிகைப்படுத்தினர்.

சகதாய் கானின் கொள்ளுப் பேரனின் மகனான முஸ்லீம் நெகுதாரி கவர்னர் அப்துல்லா, 1292 இல் தனது படையுடன் பஞ்சாப் மீது படையெடுத்தார், ஆனால் உல்குவின் கீழ் அவர்களின் முன்கூட்டிய காவலர் கில்ஜி சுல்தான் ஜலாலுதீனால் தோற்கடிக்கப்பட்டு சிறைபிடிக்கப்பட்டார். முற்போக்குக் காவலரின் 4000 மங்கோலியக் கைதிகள் இஸ்லாத்தைத் தழுவி டெல்லியில் "புதிய முஸ்லீம்களாக" வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் வாழ்ந்த புறநகர் பகுதிக்கு முகல்புரா என்று பெயர் சூட்டப்பட்டது. 1296-1297ல் டெல்லி சுல்தானகத்தால் சாகடாய் டூமன்கள் பலமுறை தாக்கப்பட்டனர்.

ஜாரன்-மஞ்சூர் போர் (1297)

முந்தைய படையெடுப்புகளைப் போலல்லாமல், ஜலாலுதீனின் வாரிசான அலாவுதீனின் ஆட்சியின் போது நடந்த படையெடுப்புகள் பெரிய மங்கோலிய வெற்றிகளாகும். 1297 குளிர்காலத்தில், பஞ்சாப் பகுதியைச் சூறையாடிய சாகதை நொயன் காதர் ஒரு இராணுவத்தை வழிநடத்தி, கதூர் வரை முன்னேறினார். உலுக் கான் மற்றும் அநேகமாக ஜாபர் கான் தலைமையிலான அலாவுதீனின் இராணுவம் 6 பிப்ரவரி 1298 இல் ஜாரன்-மஞ்சூர் போரில் படையெடுப்பாளர்களைத் தோற்கடித்தது, அங்கு அவர்களில் பெரும் எண்ணிக்கையிலானவர்கள் கைதிகளாகப் பிடிக்கப்பட்டனர்.

செஹ்வான் முற்றுகை (1298 - 1299)

1298-99 இல், ஒரு மங்கோலிய இராணுவம் (நேகூடேரி தப்பியோடியவர்கள்) சிந்து மீது படையெடுத்து, சிவிஸ்தான் கோட்டையை ஆக்கிரமித்தது. இந்த மங்கோலியர்கள் ஜாபர் கானால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர்: அவர்களில் பலர் கைது செய்யப்பட்டு டெல்லிக்கு சிறைபிடிக்கப்பட்டனர். இந்த நேரத்தில், உலுக் கான் மற்றும் நுஸ்ரத் கான் தலைமையிலான அலாவுதீனின் இராணுவத்தின் முக்கிய பிரிவு குஜராத்தில் மும்முரமாக தாக்குதல் நடத்தியது. இந்த இராணுவம் குஜராத்தில் இருந்து டெல்லிக்கு திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது, அதன் மங்கோலிய வீரர்கள் சிலர் கும்ஸ் (கொள்ளையின் ஐந்தில் ஒரு பங்கு) கொடுப்பதற்காக கலகம் செய்தனர். கலகம் நசுக்கப்பட்டது, அத்துடன் டெல்லியில் கலகம் செய்த குடும்பங்கள் கடுமையாக தண்டிக்கப்பட்டனர்.

கில்லி போர் (1299)

1299 இன் பிற்பகுதியில், துவா தனது மகன் குதலுக் குவாஜாவை டெல்லியை கைப்பற்ற அனுப்பினார். அலாவுதீன் கல்ஜி தனது இராணுவத்தை டெல்லிக்கு அருகில் உள்ள கிளிக்கு அழைத்துச் சென்றார், மேலும் மங்கோலியர்கள் பற்றாக்குறைக்கு மத்தியில் பின்வாங்குவார்கள் என்றும், அவர் தனது மாகாணங்களில் இருந்து வலுவூட்டல்களைப் பெறுவார் என்றும் நம்பி, போரை தாமதப்படுத்த முயன்றார். இருப்பினும், அவரது ஜெனரல் ஜாபர் கான் அவரது அனுமதியின்றி மங்கோலிய இராணுவத்தை தாக்கினார். மங்கோலியர்கள் பின்வாங்குவதாகக் காட்டி, ஜாபர் கான் குழுவை ஏமாற்றி அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தனர். படையெடுப்பாளர்களுக்கு பெரும் சேதத்தை ஏற்படுத்திய பின்னர் ஜாபர் கானும் அவரது ஆட்களும் கொல்லப்பட்டனர். இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு மங்கோலியர்கள் பின்வாங்கினர்: அவர்களின் தலைவர் குதலுக் குவாஜா பலத்த காயம் அடைந்தார், திரும்பும் பயணத்தின் போது வழியில் இறந்தார்.

டெல்லி முற்றுகை (1302-1303)

1302-1303 குளிர்காலத்தில், அலாவுதீன் காகடியா தலைநகர் வாரங்கலைக் கொள்ளையடிக்க ஒரு இராணுவத்தை அனுப்பினார், மேலும் அவர் சித்தூருக்கு அணிவகுத்துச் சென்றார். தில்லி பாதுகாப்பற்றதாகக் கண்டு, மங்கோலியர்கள் ஆகஸ்ட் 1303 இல் மற்றொரு படையெடுப்பைத் தொடங்கினர். படையெடுப்பாளர்களுக்கு முன்பாக அலாவுதீன் டெல்லியை அடைய முடிந்தது.

ஆனால் வலுவான பாதுகாப்பிற்குத் தயாராக போதுமான நேரம் இல்லாதிருந்தும். கட்டுமானத்தில் இருக்கும் சிரி கோட்டையில் பலத்த பாதுகாப்பு முகாமில் அவர் தஞ்சம் புகுந்தார். மங்கோலியர்கள் டெல்லியையும் அதன் சுற்றுப்புறங்களையும் கொள்ளையடித்தனர். ஆனால் இறுதியில் சிரியை உடைக்க முடியாமல் பின்வாங்கினர். மங்கோலியர்களுடனான இந்த நெருக்கமான சந்திப்பு, அலாவுதீனை இந்தியாவிற்குச் செல்லும் வழியில் கோட்டைகளையும் இராணுவப் பிரசன்னத்தையும் பலப்படுத்தத் தூண்டியது. ஒரு வலுவான இராணுவத்தை பராமரிப்பதற்கு போதுமான வருவாய் வருவதை உறுதிசெய்ய தொடர்ச்சியான பொருளாதார சீர்திருத்தங்களையும் அவர் செயல்படுத்தினார்.

சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, துவா கான் யுவான் ககன் தெமுர் அல்ஜெய்டுடன் நடந்துகொண்டிருக்கும் மோதலை முடிவுக்குக் கொண்டுவர முயன்றார், மேலும் 1304 ஆம் ஆண்டில் மங்கோலிய கானேட்டுகளிடையே ஒரு பொது அமைதி அறிவிக்கப்பட்டது, இது யுவான் வம்சத்திற்கும் மேற்கத்திய கானேட்டுகளுக்கும் இடையிலான மோதலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. அரை நூற்றாண்டின் ஒரு பகுதி. விரைவில், அவர் இந்தியா மீது கூட்டுத் தாக்குதலை முன்மொழிந்தார்.

அம்ரோஹா போர் (1305)

டிசம்பர் 1305 இல், துவா மற்றொரு இராணுவத்தை அனுப்பினார், அது பலத்த பாதுகாப்புடன் கூடிய டெல்லி நகரத்தைத் தவிர்த்து, தென்கிழக்கு இமயமலை அடிவாரத்தில் கங்கை சமவெளிக்கு சென்றது. அலாவுதீனின் 30,000 பேர் கொண்ட குதிரைப்படை, மாலிக் நாயக் தலைமையில், அம்ரோஹா போரில் மங்கோலியர்களை தோற்கடித்தது. ஏராளமான மங்கோலியர்கள் சிறைபிடிக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டனர்.

ரவி போர் (1306)

1306 ஆம் ஆண்டில், துவாவால் அனுப்பப்பட்ட மற்றொரு மங்கோலிய இராணுவம் ராவி நதி வரை முன்னேறியது, வழியில் உள்ள பிரதேசங்களை சூறையாடியது. இந்த இராணுவத்தில் கோபெக், இக்பால்மண்ட் மற்றும் தை-பு தலைமையிலான மூன்று குழுக்கள் அடங்கும். மாலிக் கஃபூர் தலைமையிலான அலாவுதீனின் படைகள் ஆக்கிரமிப்பாளர்களை தீர்க்கமாக தோற்கடித்தன.

டெஹ்லி எதிர் தாக்குதல்கள்

அதே ஆண்டில், மங்கோலிய கான், துவா இறந்தார், மேலும் அவரது வாரிசு தொடர்பான சர்ச்சையில் இந்தியாவுக்குள் மங்கோலிய தாக்குதல்கள் முடிவுக்கு வந்தது. இந்தச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்தி, அலாவுதீனின் தளபதி மாலிக் துக்ளக், இன்றைய

ஆப்கானிஸ்தானில் அமைந்துள்ள மங்கோலியப் பிரதேசங்களில் தொடர்ந்து தாக்குதல் நடத்தினார்.

மங்கோலிய படையெடுப்புகள்

1320 இல் ஜல்ஜு (துலுச்சா) கீழ் கராவுனாக்கள் கடுமையான எதிர்ப்பை சந்திக்காமல் ஜெஹ்லாம் பள்ளத்தாக்கு வழியாக காஷ்மீருக்குள் நுழைந்தனர். காஷ்மீர் மன்னன் சுஹதேவா, சுல்ஜுவை பெரிய அளவில் மீட்கும் தொகையை செலுத்தி திரும்பப் பெறும்படி வற்புறுத்த முயன்றான். அவர் எதிர்ப்பை ஒழுங்கமைக்கத் தவறிய பிறகு, சுஹதேவா கிஷ்த்வாருக்கு தப்பி ஓடினார், காஷ்மீர் மக்களை சுல்ஜுவின் கருணைக்கு விட்டுவிட்டார். தொடர்ந்து மங்கோலியர்கள் குடியிருப்புகளை எரித்தனர், ஆண்களை படுகொலை செய்தனர் மற்றும் பெண்களையும் குழந்தைகளையும் அடிமைகளாக்கினர். லார் கோட்டையில் அரசரின் தளபதியான ராமச்சந்திராவின் கீழ் அகதிகள் மட்டுமே பாதுகாப்பாக இருந்தனர். படையெடுப்பாளர்கள் குளிர்காலம் தொடங்கும் வரை எட்டு மாதங்கள் தொடர்ந்து கொள்ளையடித்தனர். சுல்ஜு பிரினால் வழியாகப் புறப்பட்டபோது, திவாசர் மாவட்டத்தில் கடுமையான பனிப்பொழிவு காரணமாக அவர் தனது பெரும்பாலான ஆட்களையும் கைதிகளையும் இழந்தார்.

சுல்தானகத்தில் துக்ளக் வம்சத்தால் கல்ஜிகள் மாற்றப்பட்ட பின்னர் அடுத்த பெரிய மங்கோலிய படையெடுப்பு நடந்தது. 1327 ஆம் ஆண்டில், தர்மாஹிரின் கீழ் இருந்த சகதாய் மங்கோலியர்கள், முந்தைய ஆண்டு சமாதான பேச்சுவார்த்தைக்கு டெல்லிக்கு தூதர்களை அனுப்பினர், எல்லைப்புற நகரங்களான லாம்கான் மற்றும் முல்தான்களை சூறையாடி டெல்லியை முற்றுகையிட்டனர். துக்ளக் ஆட்சியாளர் தனது சுல்தானகத்தை மேலும் அழிவுகளிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்காக ஒரு பெரிய கப்பம் கொடுத்தார். முஹம்மது பின் துக்ளக், கொராசானை ஆக்கிரமித்த தர்மாஹிரினுக்கு எதிராக கூட்டணி அமைக்குமாறு இல்கான் அபு சயீதைக் கேட்டுக் கொண்டார், ஆனால் தாக்குதல் நடக்கவில்லை. தர்மாஹிரின் ஒரு பெளத்தர், அவர் பின்னர் இஸ்லாத்திற்கு மாறினார். சகதாய் கானேட்டில் ஏற்பட்ட மத பதட்டங்கள் மங்கோலியர்களிடையே பிளவு ஏற்படுத்தும் காரணியாக இருந்தது.

தமாஹிரின் டெல்லி முற்றுகைக்குப் பிறகு பெரிய அளவிலான படையெடுப்புகளோ அல்லது தாக்குதல்களோ இந்தியாவில் தொடங்கப்படவில்லை. இருப்பினும், மங்கோலிய சாகசக்காரர்களின் சிறிய குழுக்கள் வடமேற்கில் உள்ள பல உள்ளூர் சக்திகளுக்கு தங்கள் வாள்களை வாடகைக்கு எடுத்தனர். அமீர் கஜாகன் தனது கராயுனாக்களுடன் வட இந்தியாவைத் தாக்கினார். 1350 இல் டெல்லி சுல்தான் முகமது பின் துக்ளக்கின் நாட்டில் கிளர்ச்சியை அடக்குவதற்கு உதவ பல ஆயிரம் படைகளை அனுப்பினார்.

திமூர் மற்றும் பாபர்

டெல்லி சுல்தான்கள் மங்கோலியா மற்றும் சீனாவில் உள்ள யுவான் வம்சத்துடனும், பெர்சியா மற்றும் மத்திய கிழக்கில் உள்ள இல்கானேட்டுடனும் நல்லுறவை வளர்த்துக் கொண்டனர். 1338 ஆம் ஆண்டில், டெல்லி சுல்தானகத்தின் சுல்தான் முகமது பின் துக்ளக் மொராக்கோ பயணி இபின் பட்டுடாவை டோகோன் தெமுரின் (ஹுய்சோங் பேரரசர்) கீழ் யுவான் நீதிமன்றத்திற்கு தூதராக நியமித்தார். அவர் எடுக்கவிருந்த பரிசுகளில் 200 அடிமைகளும் அடங்குவர்.

இந்த நேரத்தில் சகதை கானேட் பிரிந்தது மற்றும் தைமூர் என்ற ஒரு லட்சிய மங்கோலிய துருக்கிய தலைவன் மத்திய ஆசியாவையும் பிராந்தியங்களையும் தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தான். அவர் ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் இஸ்லாமியமயமாக்கல் என்ற இரட்டைக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றினார், பல்வேறு மங்கோலிய பழங்குடியினரை தனது பேரரசின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு மாற்றினார் மற்றும் தனது சொந்த இராணுவத்தில் துருக்கிய மக்களுக்கு முதன்மையானவர். தைமூர் சாகதை கானேட் மீது இஸ்லாமிய நம்பிக்கையை வலுப்படுத்தினார் மற்றும் செங்கிஸ் கானின் ஷாமனிச சட்டங்களை விட ஷரியாவின் சட்டங்களுக்கு முதன்மை அளித்தார். அவர் 1398 இல் இந்தியா மீது படையெடுத்து போர் செய்து நாட்டின் செல்வத்தை கொள்ளையடித்தார்.

தைமூரின் பேரரசு உடைந்தது மற்றும் அவரது சந்ததியினர் மத்திய ஆசியாவைப் பிடிக்கத் தவறிவிட்டனர், இது பல அதிபர்களாகப் பிரிந்தது. மங்கோலிய சகதாயிகளின் வழித்தோன்றல்களும், தைமூர் பேரரசின் சந்ததியினரும் அருகருகே வாழ்ந்தனர், அவ்வப்போது சண்டையிட்டும், எப்போதாவது திருமணம் செய்தும் வந்தனர்

அத்தகைய திருமணத்தின் தயாரிப்புகளில் ஒன்று முகலாயப் பேரரசின் நிறுவனர் பாபர். அவரது தாயார் தாஷ்கண்டின் மங்கோலிய கான்களின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். பாபர் தைமூரின் உண்மையான வழித்தோன்றல் மற்றும் அவரது நம்பிக்கைகளைப் பகிர்ந்து கொண்டார். செங்கிஸ் கானின் விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகள் குறைபாடுள்ளவை என்று அவர் நம்பினார், ஏனெனில் அவர் "அவர்களுக்கு தெய்வீக அதிகாரம் இல்லை."

இந்தியாவில் பாபரின் வருகை

பதினான்காம் நூற்றாண்டில், மங்கோலியப் பேரரசின் சிதைவு ஈரானையும் துராணையும் ஒரே ஆட்சியின் கீழ் இணைக்க தைமூர் வழிவகுத்தது. தைமூரின் பேரரசு ஈரான், ஆசியா மைனர் (நவீன துருக்கி), டிரான்ஸ்-ஓசியானா, ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் பஞ்சாபின் சில பகுதிகள் உட்பட கீழ் வோல்காவிலிருந்து சிந்து நதி வரை பரவியது. 1404 இல், தைமூர் இறந்தார் மற்றும் அவரது பேரன் ஷாருக் மிர்சா அவரது பேரரசுக்குப் பிறகு வந்தார். தைமூர் கலைகள் மற்றும் கடிதங்களுக்கு ஆதரவளித்தார் மற்றும் அவர் சமர்கண்ட்

மற்றும் ஹெராத் ஆகியவற்றை மேற்கு ஆசியாவின் கலாச்சார மையங்களாக உயர்த்தினார். பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பாதியில், திமுரிட்களின் அதிகாரம் குறைந்தது.

அவரது காலத்தில் உருவாகிய பல்வேறு டிமுண்ட் பிரதேசங்கள், ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டுக் கொண்டும், பழிவாங்கும் விதமாகவும் இருந்தன. அவர்களின் முரண்பட்ட செயல்கள் இரண்டு புதிய சக்திகளுக்கு முன்னணிக்கு வர வாய்ப்பளித்தன: அ) உஸ்பெக்ஸ்: வடக்கில், உஸ்பெக்குகள் டிரான்ஸ்-ஓக்சியானாவிற்குள் தள்ளப்பட்டனர். உஸ்பெக்குகள் முஸ்லீம்களாக மாறியிருந்தாலும், திமுரிட்கள் அவர்களைக் கேவலமாகப் பார்த்தார்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் (திமுரிட்கள்) அவர்களை கலாச்சாரமற்ற காட்டுமிராண்டிகளாகக் கருதினர். ஆ) சஃபாவிட் வம்சம்: மேற்கில் (அதாவது ஈரான்), சஃபாவிட் வம்சம் தோன்றியது. அவர்கள் துறவிகளின் வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர்கள், அவர்கள் தங்கள் வம்சாவளியை நபிக்குக் கண்டுபிடித்தனர்.

சஃபாவிட் வம்சம் முஸ்லிம்களிடையே வியா பிரிவை ஊக்குவித்தது மற்றும் வியா கருத்துக்களை ஏற்கத் தயாராக இல்லாத அனைவரையும் துன்புறுத்தியது. மறுபுறம், உஸ்பெக்ஸ் சுன்னிகள். எனவே, இந்த இரண்டு கூறுகளுக்கும் இடையிலான அரசியல் மோதல், மதவெறிக் கருத்துகளின் அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டது. ஈரானின் மேற்கில் ஒட்டோமான் துருக்கியர்களின் சக்தி அதிகரித்தது மற்றும் அவர்கள் கிழக்கு ஐரோப்பா மற்றும் ஈரான் மற்றும் ஈராக்கை ஆள விரும்பினர்.

ஜாஹிருதீன் முஹம்மது பாபர்

1494 இல், பாபர், 14 வயதில், ஃபர்கானாவுக்குப் பிறகு அரியணையேறினார். டிரான்ஸ்-ஓக்சியானாவில் ஃபர்கானா ஒரு சிறிய மாநிலமாக இருந்தது. உஸ்பெக் தலைவரான ஷைபானி கான், பாபரை தோற்கடித்து சமர்கண்டைக் கைப்பற்றினார். ஷைபானி கான், குறுகிய காலத்தில், பெரும்பாலான தைமுரிட் ராஜ்ஜியங்களை முற்றுகையிட்டு, பாபரை காபூலை நோக்கி நகர்த்தும்படி கட்டாயப்படுத்தினார். 1504 இல், பாபர் காபூலைக் கைப்பற்றினார்; அந்த நேரத்தில், காபூல் உலுக் பேக்கின் குழந்தை வாரிசின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது.

ஏறக்குறைய 15 ஆண்டுகள், பாபர் கடுமையாகப் போராடினார் மற்றும் உஸ்பெக்ஸிடமிருந்து தனது தாயகத்தை மீண்டும் கைப்பற்ற முயன்றார். உதவிக்காக அவர் ஹெராட்டின் ஆட்சியாளரை (அவர் அவரது மாமாவும் கூட) அணுகினார், ஆனால் அவர் எந்த நேர்மறையான பதிலையும் பெறவில்லை. ஷைபானி கான் ஹெராட்டை தோற்கடித்தார், இது உஸ்பெக் மற்றும் சஃபாவிட்களுக்கு இடையே நேரடி மோதலுக்கு வழிவகுத்தது, ஏனெனில் சஃபாவிட்களும் ஹெராத் மற்றும் அதன் சுற்றுப்புற பகுதியான கொராசன் மீது உரிமை கொண்டாடினர்.

1510 இல் நடந்த போரில் ஷைபானி கான் காசிம் கானால் தோற்கடிக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டார். ஈரானிய சக்தியின் உதவியைப் பெற்று, பாபர் சமர்கண்டை மீட்க முயன்றார். இதன் விளைவாக, ஈரானிய தளபதிகள் பாபரை ஒரு சுதந்திர ஆட்சியாளராக கருதாமல் ஈரானின் ஆளுநராக நடத்த விரும்பினர். தோல்விக்குப் பிறகு, உஸ்பெக்குகள் விரைவாக மீண்டனர்; இதன் விளைவாக, பாபர் மீண்டும் சமர்கண்டிலிருந்து தூக்கியெறியப்பட்டார், மேலும் அவர் மீண்டும் காபூலுக்குத் திரும்ப வேண்டியிருந்தது. ஷா இஸ்மாயில் (ஈரானின் ஷா) ஓட்டோமான் சுல்தானால் ஒரு போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டார்; புவி-அரசியல் சூழ்நிலையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பாபரை இந்தியாவை நோக்கி நகர வைத்தது.

ஒருமுறை பாபர், தான் காபூலை வென்றதிலிருந்து (அதாவது 1504 இல்) பாபரிடம் வெற்றி வரை, ஹிந்துஸ்தானைக் கைப்பற்றுவதைப் பற்றி யோசிப்பதை நிறுத்தவே இல்லை என்று கூறினார். பாபரின் மூதாதையரான தைமூர், இந்தியாவில் இருந்து பல திறமையான கைவினைஞர்களுடன் சேர்ந்து ஒரு பெரிய பொக்கிஷத்தை எடுத்துச் சென்றார். கைவினைஞர்கள் தைமூரின் ஆசிய சாம்ராஜ்யத்தை பலப்படுத்தவும் தலைநகரை அழகுபடுத்தவும் உதவினார்கள். அவர்கள் (கைவினைஞர்கள்) பஞ்சாபின் சில பகுதிகளை இணைக்க தைமூருக்கு உதவினார்கள்.

இந்திய வெற்றிக்கான காரணங்கள்

சமகால வரலாற்றாசிரியரான அபுல் ஃபுல், "பாபர் தனது இராணுவத்தின் தேவைகளுக்குப் போதுமான வருமானத்தை அளிக்காத பாதகூஷான், கந்தர் மற்றும் காபூலை ஆட்சி செய்தார்; உண்மையில், சில எல்லைப் பகுதிகளில், படைகளையும் நிர்வாகத்தையும் கட்டுப்படுத்துவதற்கான செலவு வருமானத்தை விட அதிகம்" பாபர் தனது பிரதேசமான காபூலில் உஸ்பெக் தாக்குதல் நடத்துவதைப் பற்றி எப்பொழுதும் அச்சத்துடன் இருந்தார், எனவே, இந்தியா ஒரு பாதுகாப்பான புகலிடமாகவும், உஸ்பெக்குகளுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளுக்கு பொருத்தமான தளமாகவும் கருதினார்.

அந்த நேரத்தில், வடமேற்கு இந்தியாவின் அரசியல் சூழ்நிலை பாபரின் (இந்தியாவுக்குள்) நுழைவதற்கு மிகவும் பொருத்தமானதாக இருந்தது. 1517 இல், சிக்கந்தர் லோடி இறந்தார், அவருக்குப் பிறகு இப்ராஹிம் லோடி (அவரது மகன்) பதவியேற்றார். இப்ராஹிம் லோடி ஒரு லட்சிய பேரரசராக இருந்தார், அவர் ஒரு பெரிய மையப்படுத்தப்பட்ட பேரரசை உருவாக்குவதற்கான முயற்சிகள் ஆப்கானிஸ்தான் தலைவரையும் ராஜபுத்திரர்களையும் கவலையடையச் செய்தன. தெளலத் கான் லோடி அவரது காலத்தின் மிகவும் சக்திவாய்ந்த தலைவர்களில் ஒருவர். அவர் பஞ்சாபின் ஆளுநராக இருந்த போதிலும், அவர் கிட்டத்தட்ட ஒரு சுதந்திர ஆட்சியாளராக இருந்தார். தெளலத் கான் இப்ராகிம் லோடியுடன் சமரசம் செய்ய விரும்பினார்; எனவே, அவர் தனது மகனை தனது

(இப்ராஹிமின்) நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்பினார். இருப்பினும், பீராவின் எல்லைப் பகுதிகளை இணைப்பதன் மூலம் தனது அதிகாரத்தை வலுப்படுத்தவும் அவர் நோக்கமாக இருந்தார்.

1518-19 இல், பாபர் பீராவின் சக்திவாய்ந்த கோட்டையைக் கைப்பற்றி, இப்ராகிம் லோடி மற்றும் தெளலத் கானுக்கு கடிதங்கள் மற்றும் வாய்மொழி செய்திகளை அனுப்பினார். துருக்கியர்களுக்குச் சொந்தமான அனைத்துப் பகுதிகளையும் விட்டுக்கொடுக்குமாறு பாபர் அவர்களிடம் கேட்டார். தெளலத் கான் பாபரின் தூதரை லாகூரில் தடுத்து வைத்தார், அவருக்கு பார்வையாளர்களை அனுமதிக்கவில்லை அல்லது இப்ராகிம் லோடியைச் சென்று சந்திக்க அனுமதிக்கவில்லை. தெளலத் கான் பாபரின் தூதுவரை பீராவிலிருந்து வெளியேற்றினார்.

1520-21 இல் மீண்டும் ஒருமுறை, பாபர் சிந்து நதியைக் கடந்து, பீரா மற்றும் சியால்கோட்டை (இந்துஸ்தானின் இரட்டை நுழைவாயில்களாகப் பிரபலமானது) எளிதாகப் பிடித்தார், பின்னர் லாகூரும் அவரிடம் சரணடைந்தது. பீரா மற்றும் சியால்கோட்டைக் கைப்பற்றிய பிறகு, பாபர் மேலும் தொடர திட்டமிட்டார், ஆனால் கந்தரில் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சியின் காரணமாக, அவர் திரும்பி வந்தார். கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு பாபர் மீண்டும் கந்தாரைக் கைப்பற்றினார். அவரது அரசியல் ஸ்திரத்தன்மை அவரை இந்தியாவை நோக்கிச் செல்ல மீண்டும் ஊக்குவித்தது. தெளலத் கான் திலாவர் காளை (அவரது மகன்) பாபரின் தலைநகருக்கு அனுப்பி, பாபரை இந்தியா வருமாறு அழைத்தார். தெளலத் கான், இப்ராகிம் லோடிக்கு பதிலாக பாபரை பரிந்துரைத்தார், ஏனெனில் அவர் (இப்ராஹிம் லோடி) ஒரு கொடுங்கோல் ஆட்சியாளர். ராணா சங்கா (மேவாரின் ராணா), பெரும்பாலும் அதே நேரத்தில், இந்தியாவைத் தாக்குமாறு பாபருக்கு ஒரு செய்தியை அனுப்பினார். சக்திவாய்ந்த இராச்சியத்தில் இருந்து இரண்டு தூதரகங்கள் மீண்டும் இந்தியாவைக் கைப்பற்ற பாபரை நம்பவைத்தன.

1525 இல், பாபர் பெஷாவரில் இருந்தபோது, தவுலத் கான் லோடி பக்கத்தை மாற்றிவிட்டதாக அவருக்கு ஒரு செய்தி வந்தது. தெளலத் கான் 30,000-40,000 பேர் கொண்ட படையைச் சேகரித்து, பாபரின் வீரர்களை சியால்கோட்டில் இருந்து வெளியேற்றி, லாகூர் நோக்கி முன்னேற முயன்றார். இருப்பினும், பாபர் வந்ததும், தெளலத் கானின் படை ஓடிவிடும்; இதன் விளைவாக, தெளலத் கான் சரணடைந்தார் மற்றும் மன்னிக்கப்பட்டார். பாபர் பஞ்சாபின் ஆட்சியாளரானார்.

அலகு -III

கில்ஜி ஏகாதிபத்தியம்

கல்ஜி வம்சம்

கல்ஜி அல்லது கில்ஜி வம்சம் 1290 மற்றும் 1320 க்கு இடையில் கிட்டத்தட்ட மூன்று தசாப்தங்களாக இந்திய துணைக்கண்டத்தின் பெரும்பகுதிகளை உள்ளடக்கிய டெல்லி சுல்தானகத்தை ஆண்ட டர்கோ-ஆப்கானிய வம்சமாகும். டெல்லி சுல்தானகத்தை ஆண்ட இரண்டாவது வம்சமாக ஜலால் உத் தின் ஃபிரூஸ் கல்ஜியால் நிறுவப்பட்டது. இந்தியா, துருக்கிய பிரபுக்களின் ஏகபோகத்திலிருந்து ஆப்கானியர்களுக்கு அதிகாரத்தை மாற்றுவதைக் குறிக்கும் ஒரு புரட்சியின் மூலம் அதிகாரத்திற்கு வந்தது. அதன் ஆட்சி இன்றைய தென்னிந்தியாவில் வெற்றி பெறுவதற்கும், இந்தியாவின் தொடர்ச்சியான மங்கோலிய படையெடுப்புகளை வெற்றிகரமாக தடுப்பதற்கும் உதவியாக இருந்தது.

தோற்றம்

கல்ஜி வம்சத்தின் கல்ஜிகள் துர்கோ-ஆப்கானிய வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர்கள், அவர்களின் மூதாதையர்கள், கலாஜ், ஆரம்பத்தில் ஒரு துருக்கிய மக்களாக இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது, அவர்கள் மத்திய ஆசியாவில் இருந்து ஹுனாஸ் மற்றும் ஹெப்தலைட்டுகளுடன் சேர்ந்து நவீன ஆப்கானிஸ்தானின் தெற்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளுக்கு குடிபெயர்ந்தனர். 660CE க்கு முன்பே, அவர்கள் காபூல் பகுதியை புத்த தூர்க் ஷாஹிகளாக ஆட்சி செய்தனர். ராதே ஷியாம் செளராசியாவின் கூற்றுப்படி, கல்ஜிகள் பல ஆப்கானிய பழக்கவழக்கங்களை மெதுவாகப் பெற்றனர், மேலும் அவர்கள் டெல்லி சுல்தானகத்தின் துருக்கிய பிரபுக்களால் ஆப்கானியர்களாக நடத்தப்பட்டனர்.

ஜலால்-உத்-தின் கல்ஜி

கல்ஜிகள் டெல்லியின் மம்லுக் வம்சத்தின் அடிமைகளாக இருந்தனர் மற்றும் டெல்லியின் சுல்தான் கியாஸ் உத் தின் பால்பனுக்கு முஸ்லீம் பிரபுக்களில் ஒரு சிறிய பகுதியாக பணியாற்றினார். கடைசி பெரிய துருக்கிய ஆட்சியாளரான பால்பன், தனது கீழ்ப்படியாத துருக்கிய அதிகாரிகள் மீது அதிகாரத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்கான தனது போராட்டத்தில், நாற்பது பேரின் அதிகாரத்தை அழித்தார். இருப்பினும், இது துருக்கியர் அல்லாதவர்களின் அதிகாரத்தை எதிர்த்த பிரபுக்களின் துருக்கிய ஒருமைப்பாட்டை மறைமுகமாக சேதப்படுத்தியது. இது கல்ஜி மற்றும் இந்தோ-முஸ்லிம் பிரிவினரால் பாதிக்கப்படக்கூடியதாக இருந்தது, இது தொடர்ந்து அதிகரித்து வரும் மதம் மாறியவர்களின் எண்ணிக்கையால் வலுவடைந்து, தொடர்ச்சியான படுகொலைகள் மூலம் அதிகாரத்தை கைப்பற்றியது. மம்லுக் அதிகாரிகள் ஒருவர் பின் ஒருவராக கொல்லப்பட்டனர், துருக்கிய மம்லுக் வம்சத்தின் கடைசி ஆட்சியாளர் - 17 வயதான முயிஸ் உத்

தின் கைகாபாத் - ஜலால் உத் தின் ஃபிரூஸ் கல்ஜியின் ஆட்சிக் கவிழ்ப்பின் போது கைலு-கெரி அரண்மனையில் கொல்லப்பட்டார். ஜலாலுதீன் ஃபிரூஸ் கல்ஜி, அரியணை ஏறும் போது ஏறக்குறைய 70 வயதாக இருந்தவர், பொது மக்களுக்கு ஒரு மென்மையான, அடக்கமான மற்றும் கனிவான மன்னராக அறியப்பட்டார்.

ஜலாலுதீன் துருக்கிய பிரபுக்களின் எதிர்ப்பை முறியடித்து ஜனவரி 1290 இல் டெல்லியின் அரியணை ஏறினார். ஜலால்-உத்-தின் உலகளவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை: அவரது ஆறு ஆண்டு ஆட்சியின் போது (1290-96), பால்பனின் மருமகன் அவரது அனுமானத்தின் காரணமாக கிளர்ச்சி செய்தார். அதிகாரம் மற்றும் மம்லுக் வம்சத்திற்கு சேவை செய்யும் பிரபுக்கள் மற்றும் தளபதிகளின் பின்தங்கிய நிலை. ஜலால்-உத்-தின் கிளர்ச்சியை அடக்கி சில தளபதிகளை தூக்கிலிட்டார், பின்னர் ரந்தம்போருக்கு எதிராக ஒரு தோல்வியுற்ற பயணத்தை வழிநடத்தினார் மற்றும் மத்திய இந்தியாவின் சிந்து நதிக்கரையில் இருந்த மங்கோலியப் படையை அவரது மருமகன் ஜுனா கானின் உதவியுடன் விரட்டினார்.

அலாவுதீன் கல்ஜி

அலாவுதீன் கல்ஜி ஜலால்-உத்-தின் மருமகன் ஆவார். அவர் டெக்கான் தீபகற்பம் மற்றும் மகாராஷ்டிரா மாநிலத்தின் தலைநகரான தியோகிரியில் சோதனை செய்து, அவர்களின் புதையலை கொள்ளையடித்தார். அவர் 1296 இல் டெல்லிக்குத் திரும்பினார், ஜலால்-உத்-தின் கொண்டு சுல்தானாக ஆட்சியைப் பிடித்தார். அவர் தனது இந்திய-முஸ்லிம் கூட்டாளிகளான ஜாபர் கான் (போர் அமைச்சர்), நுஸ்ரத் கான் (டெல்லியின் வசீர்), அயன் அல் முல்க் முல்தானி, மாலிக் கர்ஃபூர், மாலிக் துக்ளக் மற்றும் மாலிக் நாயக் (குதிரையின் மாஸ்டர்) போன்றவர்களை நியமித்தார். ஆனால் துருக்கியர்கள் அல்லாதவர்கள், இதன் விளைவாக இந்திய-முஸ்லிம் அரசு உருவானது.

குஜராத்தின் வர்த்தக துறைமுகங்களுக்கு ஒரு வழியைப் பாதுகாப்பதற்காக, அயன் அல்-முல்க் முல்தானி மால்வாவின் பரமாரா இராச்சியத்தைக் கைப்பற்ற அனுப்பப்பட்டார். அதன் ராய் ஒரு பெரிய ராஜபுத் இராணுவத்துடன் அதைப் பாதுகாத்தார், ஆனால் அவர் மாகாணத்தின் ஆளுநரான முல்தானியால் தோற்கடிக்கப்பட்டார். பின்னர் குஜராத்தையே கைப்பற்ற நுஸ்ரத் கான் அனுப்பப்பட்டார், அங்கு அவர் சோலங்கி மன்னரை தோற்கடித்தார். நுஸ்ரத் கான் அதன் முக்கிய நகரங்களை கொள்ளையடித்து, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் புனரமைக்கப்பட்ட சோம்நாத் கோயில் போன்ற அதன் கோயில்களை சூறையாடினார். இங்குதான் நுஸ்ரத் கான் மாலிக் கஃபூரைக் கைப்பற்றினார், அவர் பின்னர் இராணுவ ஜெனரலாக மாறினார். அலாவுதீன் டெல்லி சுல்தானகத்தை தென்னிந்தியாவிற்கு விரிவுபடுத்தினார், மாலிக் கஃபூர் மற்றும் குஸ்ராவ் கான் போன்ற தளபதிகளின் உதவியுடன், அவர்கள் தோற்கடித்தவர்களிடமிருந்து பெரும் போர்ச் செல்வங்களை (அன்வதன்) சேகரித்தார். அவரது தளபதிகள் கைப்பற்றப்பட்ட ராஜ்ஜியங்களிலிருந்து போர்க் கொள்ளைகளைச் சேகரித்தனர் மற்றும் கானிமா (போரின்போது சேகரிக்கப்பட்ட கொள்ளை) மீது கும்ஸ் (ஐந்தில் ஒரு பங்கு) சுல்தானின் கருவூலத்திற்கு செலுத்தினர், இது கல்ஜி ஆட்சியை வலுப்படுத்த உதவியது.

அலாவுதீன் கல்ஜி 20 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தார். அவர் ரன்தம்போர் (1301), சித்தோர்கர் (1303), மால்வா (1305) ஆகிய மாநிலங்களைத் தாக்கி கைப்பற்றினார் மற்றும் தெற்கில் அவர் நடத்திய போரின் போது செல்வம் நிறைந்த தேவகிரியை கொள்ளையடித்தார். இரண்டு மங்கோலிய தாக்குதல்களையும் அவர் தாக்கினார். அலாவுதீன் போருக்குப் பிறகு தாக்கப்பட்ட ராஜ்யங்களுக்கு எதிரான தனது கொடுங்கோலராகக் அறியப்பட்டார். வரலாற்றாசிரியர்கள் அவரை ஒரு கொடுங்கோலராகக் குறிப்பிடுகின்றனர், மேலும் அலாவுதீன் கல்ஜி இந்த சக்திக்கு அச்சுறுத்தலாக இருப்பதாக சந்தேகிக்கப்படும் எவரும் அந்தக் குடும்பத்தின் பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளுடன் கொல்லப்பட்டனர். 1298 ஆம் ஆண்டில், டெல்லிக்கு அருகில் சமீபத்தில் இஸ்லாம் மதத்திற்கு மாறிய 15,000 முதல் 30,000 பேர் வரை ஒரே நாளில், ஒரு கிளர்ச்சியின் பயத்தின் காரணமாக படுகொலை செய்யப்பட்டனர். 1299-1300 ஆம் ஆண்டில், அவர் தனது சொந்த குடும்ப உறுப்பினர்கள் மற்றும் மருமகன்களைக் கொன்றார், அவர்கள் கிளர்ச்சி செய்ததாக சந்தேகித்த பிறகு, முதலில் அவர்களின் கண்களைப் பிடுங்கி, பின்னர் தலையை துண்டித்தார்.

1308 ஆம் ஆண்டில், அலாவுதீனின் லெப்டினன்ட் மாலிக் கஃபூர் வாரங்கலைக் கைப்பற்றினார், கிருஷ்ணா நதிக்கு தெற்கே உள்ள ஹொய்சாளப் பேரரசைத் தூக்கியெறிந்து, தமிழ்நாட்டில் மதுரையைத் தாக்கினார். பின்னர் அவர் தென்னிந்தியாவின் தலைநகரங்களிலும் கோயில்களிலும் உள்ள கருவூலத்தை கொள்ளையடித்தார். இந்தக் கொள்ளைகளில், மனித வரலாற்றில் அறியப்பட்ட மிகப் பெரிய வைரங்களில் ஒன்றான கோஹினூரை உள்ளடக்கிய வாரங்கல் கொள்ளையும் அடங்கும். பின்னர் மாலிக் கஃபூர் 1311 இல் தில்லிக்குத் திரும்பினார், டெக்கான் தீபகற்பத்தில் இருந்து கொள்ளையடிக்கப்பட்ட மற்றும் போர்ச் சொத்துக்களை அவர் அலாவுதீன் கல்ஜியிடம் சமர்ப்பித்தார். இவர் ஒரு இந்து குடும்பத்தில் பிறந்த மாலிக் கஃபூரை, டெல்லி சுல்தானகத்தின் இராணுவத் தளபதியாவதற்கு முன்பு இஸ்லாத்திற்கு மாறியவர், அலாவுதீன் கல்ஜிக்கு மிகவும் பிடித்தவராகவும் இருந்தார்.

1311 ஆம் ஆண்டில், டெல்லி சுல்தானகத்தில் மங்கோலியர்களை படுகொலை செய்ய அலாவுதீன் உத்தரவிட்டார், அதில் 15,000 முதல் 30,000 மங்கோலிய குடியேறிகள், சமீபத்தில் இஸ்லாத்திற்கு மாறியவர்கள், கல்ஜி அவர்கள் தனக்கு எதிராக ஒரு எழுச்சியைத் திட்டமிட்டதாக சந்தேகித்ததால் கொல்லப்பட்டனர்.

கடைசி கல்ஜி சுல்தான்கள்

அலாவுதீன் கல்ஜி ஜனவரி 1316 இல் இறந்தார். அதன்பிறகு, சுல்தானகம் குழப்பம், ஆட்சிக்கவிழ்ப்பு மற்றும் அடுத்தடுத்து படுகொலைகளை கண்டது.[27] மாலிக் கஃபூர் சுல்தானானார், ஆனால் அமீர்களின் ஆதரவு இல்லாததால் சில மாதங்களில் கொல்லப்பட்டார்.

மாலிக் கஃபூரின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து அடுத்த மூன்று ஆண்டுகளில், மேலும் மூன்று சுல்தான்கள் வன்முறையில் ஆட்சியைப் பிடித்தனர் மற்றும்/அல்லது சதித்திட்டங்களில் கொல்லப்பட்டனர். முதலில், அமீர்கள் ஹொய்சாளப்-உத்தின் உமர் என்ற ஆறு வயது சிறுவனை சுல்தானாகவும், அவனது

இளம் சகோதரர் குதுப் உத் தின் முபாரக் ஷாவை ரீஜண்டாகவும் நியமித்தனர். குதுப் தனது தம்பியைக் கொன்று தன்னை சுல்தானாக நியமித்தார்; அமீர்கள் மற்றும் மாலிக் குலத்தின் ஆதரவை வென்றெடுக்க அவர் காசி மாலிக்குக்கு பஞ்சாபில் இராணுவத் தளபதி பதவியை வழங்கினார். மற்றவர்களுக்கு பல்வேறு அலுவலகங்களுக்கும் மரணத்திற்கும் இடையே ஒரு தேர்வு வழங்கப்பட்டது. நான்கு ஆண்டுகளுக்கும் குறைவாக தனது சொந்த பெயரில் ஆட்சி செய்த பிறகு, முபாரக் ஷா 1320 இல் அவரது தளபதிகளில் ஒருவரான குஸ்ராவ் கானால் கொல்லப்பட்டார். பஞ்சாபில் இன்னும் இராணுவத் தளபதியாக இருந்த காஜி மாலிக்கை ஆட்சிக் கவிழ்ப்புக்கு தலைமை தாங்கும்படி அமீர்ஸ் வற்புறுத்தினார். காஜி மாலிக்கின் படைகள் டெல்லி மீது அணிவகுத்து, குஸ்ரா கானைக் கைப்பற்றி, தலையை துண்டித்தனர். சுல்தானான பிறகு, காஜி மாலிக் தன்னை கியாத் அல்-தின் துக்ளக் என்று மறுபெயரிட்டு, துக்ளக் வம்சத்தின் முதல் ஆட்சியாளரானார்.

பொருளாதாரக் கொள்கை மற்றும் நிர்வாகம்

அலாவுதீன் கில்ஜி தனது வளர்ந்து வரும் இராணுவத்திற்கு பணம் செலுத்தவும், விரிவாக்கப் போர்களுக்கு நிதியளிப்பதற்காகவும் தனது கருவூலத்தை வலுப்படுத்த வரிக் கொள்கைகளை மாற்றினார். அவர் விவசாய வரிகளை 20% முதல் 50% வரை உயர்த்தினார் - தானியங்கள் மற்றும் விவசாய விளைபொருட்களில் (அல்லது ரொக்கம்), உள்ளூர் தலைவர்களால் வசூலிக்கப்படும் வரிகளுக்கான கொடுப்பனவுகள் மற்றும் கமிஷன்களை நீக்குதல், அவரது அதிகாரிகளிடையே சமூகமயமாக்கல் மற்றும் உன்னத குடும்பங்களுக்கு இடையேயான திருமணத்தைத் தடுக்க உதவியது. அவருக்கு எதிராக உருவாகும் எந்த எதிர்ப்பும்; அவர் தனது ராஜ்யத்தில் அதிகாரிகள், கவிஞர்கள் மற்றும் அறிஞர்களின் சம்பளத்தை வெட்டினார்.

வரிகள்

அலாவுதீன் கில்ஜி சுல்தானகத்தில் முஸ்லிம் அல்லாதவர்களுக்கு நான்கு வரிகளை அமல்படுத்தினார் - ஜிஸ்யா (தேர்தல் வரி), கராஜ் (நில வரி), காரி (வீட்டு வரி), மற்றும் சாரி (மேய்ச்சல் வரி). உள்ளூர் முஸ்லீம் ஜாகிர்தாரர்கள், குட்கள், முக்காதிகள், சௌதாரிகள் மற்றும் ஜமீன்தாரர்கள் ஆகியோரின் உதவியுடன் டெல்லியைச் சேர்ந்த அவரது வருவாய் அதிகாரிகள், சுல்தான்களின் தானியக் களஞ்சியங்களை நிரப்புவதற்காக, எந்தவொரு விவசாயியும் உற்பத்தி செய்யும் அனைத்து விளைச்சலில் பாதியை வலுக்கட்டாயமாக கைப்பற்ற வேண்டும் என்றும் அவர் ஆணையிட்டார். கிராமப்புற வரி வசூலுக்குப் பொறுப்பான இடைத்தரகர்களைத் தாக்கி வரி செலுத்துவதை அவரது அதிகாரிகள் அமல்படுத்தினர். மேலும், அலாவுதீன் கில்ஜி, மாநில குல்கே மற்றும் ரோதர்மண்ட் ஆகியோரிடம், "நீதிமன்றத்தில் உள்ள அறிவாளிகளிடம்" "சாதாரண மனிதனை நசுக்கும் பொருட்டு விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளை உருவாக்க" கோரினார். அவர்களைக் கொடுமையான வறுமை நிலைக்குக் குறைத்து, செல்வத்தையும், கிளர்ச்சியைத் தூண்டக்கூடிய உபரிச் சொத்துக்களையும் பறிக்க, அதே நேரத்தில், அவர் தனது அரசவைக்காரர்கள் மற்றும் அதிகாரிகளிடமிருந்து அனைத்து நிலச் சொத்துக்களையும் பறிமுதல் செய்தார். முஸ்லீம்

ஜாகீர்தார்களுக்கான வருவாய் ஒதுக்கீடுகளும் ரத்து செய்யப்பட்டன. வருவாய் மத்திய நிர்வாகத்தால் வசூலிக்கப்பட்டது. இனிமேல், மாநில குல்கே மற்றும் ரோதர்மண்ட், "எல்லோரும் கலகத்தை நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியாதபடி சம்பாதிப்பதில் மும்முரமாக இருந்தனர்."

அலாவுதீன் கல்ஜி வரிவிதிப்பு முறைகள் மற்றும் அதிகரித்த வரிகள் விவசாய உற்பத்தியைக் குறைத்தது மற்றும் சுல்தானகம் பாரிய பணவீக்கத்தைக் கண்டது. முஸ்லீம் அதிகாரிகள் மற்றும் படைவீரர்களுக்கு அவர் வெட்டி நிர்ணயம் செய்த சம்பளத்தை ஈடுசெய்யும் வகையில், அலாவுதீன் அனைத்து விவசாய விளைபொருட்கள், கால்நடைகள் மற்றும் அடிமைகள் மீதான விலைக் கட்டுப்பாடுகளையும், எங்கு, எப்படி, யாரால் முடியும் என்பதற்கான கட்டுப்பாடுகளையும் அறிமுகப்படுத்தினார். ஷஹானா-இ-மண்டி என்ற சந்தைகள் உருவாக்கப்பட்டன. முஸ்லீம் வணிகர்களுக்கு இந்த மண்டியில் அதிகாரப்பூர்வ விலையில் வாங்கவும் மறுவிற்பனை செய்யவும் பிரத்தியேக அனுமதியும் ஏகபோகமும் வழங்கப்பட்டது. இந்த வணிகர்களைத் தவிர வேறு யாரும் விவசாயிகளிடமிருந்து வாங்கவோ நகரங்களில் விற்கவோ முடியாது. அலாவுதீன் மண்டியைக் கண்காணிக்கும் முன்ஹியான்களின் (உளவுகாரர்கள், இரகசியப் போலீஸ்) ஒரு விரிவான வலையமைப்பைப் பயன்படுத்தினார், மேலும் அதிகாரப்பூர்வ கட்டுப்பாட்டு விலையை விட வித்தியாசமான விலையில் எதையும் வாங்க அல்லது விற்க முயற்சிக்கும் எவரையும் கைப்பற்றும் அதிகாரம் இருந்தது. இந்த மண்டி விதிகளை மீறுபவர்கள் தங்கள் சதையை வெட்டுவது போன்ற கடுமையாக தண்டிக்கப்பட்டனர். கைப்பற்றப்பட்ட பயிர்கள் மற்றும் தானியங்கள் வடிவில் வசூலிக்கப்படும் வரிகள் சுல்தானின் தானியக் களஞ்சியங்களில் சேமிக்கப்பட்டன. காலப்போக்கில், விவசாயிகள் வருமானத்திற்காக விவசாயத்தை விட்டுவிட்டு வாழ்வாதாரத்திற்கு மாறினர், இதனால் வட இந்தியாவில் பொது உணவு விநியோகம் மோசமடைந்தது, பற்றாக்குறை அதிகரித்தது மற்றும் டெல்லி சுல்தானகம் பெருகிய முறையில் மோசமான மற்றும் நீண்ட கால பஞ்சங்களைக் கண்டது. சுல்தான் யாரும் தனிப்பட்ட முறையில் உணவை சேமித்து வைப்பதை தடை செய்தார். பற்றாக்குறை பெருகியதால் அலாவுதீனால் ரேஷன் முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது; எவ்வாறாயினும், பிரபுக்கள் மற்றும் அவரது இராணுவம் ஒரு குடும்ப ஒதுக்கீட்டு அடிப்படையிலான உணவு விநியோக முறையிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டது. இந்தப் பஞ்சங்களின் போது, கல்ஜியின் சுல்தானிய தானியக் களஞ்சியங்களும், விலைக் கட்டுப்பாடுகளுடன் கூடிய மொத்த மண்டி அமைப்பும் அவரது ராணுவம், நீதிமன்ற அதிகாரிகள் மற்றும் டெல்லியில் உள்ள நகர்ப்புற மக்களுக்குப் போதுமான உணவை உறுதி செய்தன. கல்ஜி ஏற்படுத்திய விலைக் கட்டுப்பாடுகள் விலைகளைக் குறைத்தது, ஆனால் குறைந்த விலையில் இருந்து சாதாரண மக்கள் பயனடையாத அளவிற்கு ஊதியங்களைக் குறைத்தது. அலாவுதீன் கல்ஜியின் மரணத்திற்குப் பிறகு விலைக் கட்டுப்பாட்டு அமைப்பு வீழ்ச்சியடைந்தது, பல்வேறு விவசாயப் பொருட்களின் விலைகள் மற்றும் கூலிகள் சில ஆண்டுகளில் நான்கு மடங்காக அதிகரித்தன.

அடிமைத்தனம்

சுல்தானகத்தின் தலைநகரான டெல்லிக்குள், அலாவுதீன் கல்ஜியின் ஆட்சியின் போது, குறைந்தபட்சம் பாதி மக்கள் அடிமைகளாக முஸ்லீம் பிரபுக்கள், அமீர்கள், நீதிமன்ற அதிகாரிகள் மற்றும் தளபதிகளுக்கு வேலையாட்களாகவும், துணைக் மனைவிகளாகவும், காவலர்களாகவும் பணிபுரிந்தனர். கல்ஜி வம்சத்தின் போது இந்தியாவில் அடிமைத்தனம், பின்னர் இஸ்லாமிய வம்சங்கள், இரண்டு குழுக்களை உள்ளடக்கியது - இராணுவ பிரச்சாரத்தின் போது கைப்பற்றப்பட்ட நபர்கள் மற்றும் வரி செலுத்தத் தவறியவர்கள். அடிமைத்தனம் மற்றும் கொத்தடிமைத் தொழிலாளர் அமைப்பு கல்ஜி வம்சத்தின் போது பரவலாக மாறியது; ஆண் அடிமைகள் பண்டா, கைத், குலாம் அல்லது பர்தா என்றும், பெண் அடிமைகள் பாண்டி, கனிஸ் அல்லது லாண்டி என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.

கட்டிடக்கலை

துக்கக் வம்சத்தின் போது செழித்தோங்கிய ஒரு பாணி மற்றும் கட்டுமானப் அமைப்பில் ஆரம்பகால இந்தோ-முகமதிய கட்டிடக்கலைக்கு அலாவுதீன் கல்ஜி பெருமை சேர்த்துள்ளார். கல்ஜி வம்சத்தின் போது முடிக்கப்பட்ட பணிகளில், அலை தர்வாசா - குதுப் வளாகத்தின் தெற்கு நுழைவாயில், ராப்ரியில் உள்ள இத்தகா மற்றும் டெல்லியில் உள்ள ஜமாத் கானா மஸ்ஜித் ஆகியவை அடங்கும். 1311 இல் கட்டி முடிக்கப்பட்ட அலை தர்வாசா, குதுப் மினார் மற்றும் அதன் நினைவுச்சின்னங்கள் யுனெஸ்கோ உலக பாரம்பரிய தளத்தின் ஒரு பகுதியாக 1993 இல் சேர்க்கப்பட்டது.

சர்ச்சைக்குரிய வரலாற்று ஆதாரங்கள்

கல்ஜி வம்சத்தைப் பற்றிய வரலாற்றுக் கணக்குகளின் நம்பகத்தன்மை குறித்து வரலாற்றாசிரியர்கள் கேள்வி எழுப்பியுள்ளனர். 1260 முதல் 1349 வரையிலான உண்மையான முதன்மை ஆதாரங்கள் மற்றும் வரலாற்று பதிவுகள் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. ஒரு விதிவிலக்கு, டெல்லி சுல்தானகத்தின் 1302 முதல் 1303 வரையிலான பாரசீகத்தின் வசாஃப் என்பவரின் குறுகிய அத்தியாயம், இது ஜாமி அல்-தவாரிக்கில் நகலெடுக்கப்பட்டது, மேலும் இது பால்பன் ஆட்சியின் ஆரம்பம், ஜலால்-உத்-தின் சிலியின் ஆட்சியின் ஆரம்பம் மற்றும் அதன் அடுத்தடுத்த சூழ்நிலைகளை உள்ளடக்கியது. அலாவுதீன் கல்ஜி. அமீர் குஸ்ரு என்றும் அழைக்கப்படும் யாமின் அல்-தின் அபுல் ஹசனின் அரை கற்பனைக் கவிதை (மத்னவி), அவரது முதலாளியான ஆட்சி செய்யும் சுல்தானுக்கு பாராட்டுக்கள் நிறைந்தது. குஸ்ருவின் புகழ்ச்சி நிறைந்த கதைக் கவிதை, கல்ஜி வம்ச வரலாற்றின் ஆதாரமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது, ஆனால் இது சர்ச்சைக்குரிய ஆதாரமாகும். மூன்று வரலாற்று ஆதாரங்கள், கல்ஜி வம்சத்தின் முடிவுக்கு 30 முதல் 115 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, மிகவும் சுதந்திரமானதாகக் கருதப்படுகின்றன, ஆனால் கால இடைவெளியைக் கருத்தில் கொண்டு கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுகின்றன. இவை 1349 இன் இசாமியின் காவியம், 1357 இன் தியா-யி பரனியின் படைப்பு மற்றும் 1434 இன் சிர்ஹரிண்டியின் கணக்கு, இது

இப்போது தொலைந்து போன உரை அல்லது கல்ஜியின் அரசவையில் உள்ளவர்களின் நினைவுகளை நம்பியிருக்கலாம்.

அலாவுதீன் கல்ஜி

அலாவுதீன் கில்ஜி அல்லது அலாவுதீன் கில்ஜி (1296-1316), அலி குர்ஷாஸ்ப் என்று அழைக்கப்படுபவர், இந்திய துணைக் கண்டத்தில் டெல்லி சுல்தானகத்தை ஆண்ட கல்ஜி வம்சத்தின் பேரரசர் ஆவார். வருவாய்கள், விலைக் கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் சமூகம் தொடர்பான பல குறிப்பிடத்தக்க நிர்வாக மாற்றங்களை அலாவுதீன் ஏற்படுத்தினார். இந்தியாவின் பல மங்கோலிய படையெடுப்புகளையும் வெற்றிகரமாக முறியடித்தார்.

அலாவுதீன் அவரது முன்னோடி ஜலாலுதீனின் மருமகன் மற்றும் மருமகன் ஆவார். ஜலாலுதீன் மம்லுக்குகளை பதவி நீக்கம் செய்து டெல்லியின் சுல்தானாக ஆனபோது, அலாவுதீனுக்கு அமீர்-இ-துசுக் (சம்பிரதாயத்தின் மாஸ்டர் பதவிக்கு சமம்) பதவி வழங்கப்பட்டது. ஜலாலுதீனுக்கு எதிரான கிளர்ச்சியை அடக்கிய பிறகு, அலாவுதீன் 1291 இல் காராவின் கவர்னர் ஆனார்.

அடுத்த சில ஆண்டுகளில், ஜாரன்-மஞ்சூர் (1297-1298), சிவிஸ்தான் (1298), கிளி (1299), டெல்லி (1303) மற்றும் அம்ரோஹா (1305) ஆகிய இடங்களில் மங்கோலிய படையெடுப்புகளை சகதை காணேட்டிருந்து அலாவுதீன் வெற்றிகரமாக முறியடித்தார். 1306 ஆம் ஆண்டில், அவரது படைகள் ராவி ஆற்றங்கரைக்கு அருகில் மங்கோலியர்களுக்கு எதிராக ஒரு தீர்க்கமான வெற்றியைப் பெற்றன, பின்னர் இன்றைய ஆப்கானிஸ்தானில் உள்ள மங்கோலியப் பகுதிகளை துறையாடியது. மங்கோலியர்களுக்கு எதிராக அவரது இராணுவத்தை வெற்றிகரமாக வழிநடத்திய இராணுவத் தளபதிகளில் ஜாபர் கான், உலுக் கான் மற்றும் அவரது அடிமை ஜெனரல் மாலிக் கஃபூர் ஆகியோர் அடங்குவர்.

அலாவுதீன் குஜராத் (1299 இல் படையெடுப்பு மற்றும் 1304 இல் இணைக்கப்பட்டது), ஜெய்சல்மர் (1299), ரந்தம்பூர் (1301), சித்தோர் (1303), மால்வா (1305), சிவானா (1308), மற்றும் ஜலோர் (1311) ஆகிய ராஜ்யங்களைக் கைப்பற்றினார். இந்த வெற்றிகள் பரமராக்கள், வகேலாக்கள், ரணஸ்தம்பபுர மற்றும் ஜலோரின் சஹமனாக்கள், குஹிலாக்களின் ராவல் கிளை, மற்றும் யஜ்வபாலர்கள் உட்பட பல இந்து வம்சங்களை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தன. அவரது அடிமை ஜெனரல் மாலிக் கஃபூர் விந்தியத்தின் தெற்கே பல படையெடுப்பை நடத்தினார், தேவகிரி (1308), வாரங்கல் (1310) மற்றும் துவாரசமுத்திரம் (1311) ஆகியவற்றிலிருந்து கணிசமான அளவு செல்வத்தைப் பெற்றார். இந்த வெற்றிகள் யாதவ மன்னன் ராமச்சந்திரா, காகதீய மன்னன் பிரதாபருத்ரா மற்றும் ஹொய்சாள மன்னன் மூன்றாம் பல்லால ஆகியோர் அலாவுதீனின் துணை நதிகளாக மாற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. கஃபூர் பாண்டிய ராஜ்ஜியத்தையும் (1311) தாக்கி, ஏராளமான செல்வங்களையும் பல யானைகள் மற்றும் குதிரைகளையும் பெற்றார்.

அவரது வாழ்க்கையின் கடைசி ஆண்டுகளில், அலாவுதீனுக்கு ஒரு நோய் இருந்தது, மேலும் நிர்வாகத்தை கையாள மாலிக் கஃபூரை நம்பியிருந்தார். 1316 இல் அவர் இறந்த பிறகு, மாலிக் கஃபூர் அலாவுதீனின் மகன் ஷஹாபுதீனையும் அவரது இந்து மனைவி ஜாத்யபாலியையும் ஒரு பொம்மை மன்னராக நியமித்தார். அவரது மூத்த மகன் குத்புதீன் முபாரக் ஷா இறந்த சிறிது நேரத்திலேயே ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார்.

ஆரம்ப கால வாழ்க்கை

சமகால வரலாற்றாசிரியர்கள் அலாவுதீனின் குழந்தைப் பருவத்தைப் பற்றி அதிகம் எழுதவில்லை. 16ஆம்/17ஆம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றாசிரியர் ஹாஜி-உத்-தபீரின் கூற்றுப்படி, அலாவுதீனுக்கு 34 வயது, ரந்தம்போருக்கு (1300-1301). இது சரியென்றால், அலாவுதீனின் பிறப்பு 1266–1267 என்று குறிப்பிடலாம். அவரது அசல் பெயர் அலி குர்ஷாஸ்ப். இவர் கல்ஜி வம்சத்தின் நிறுவனர் சுல்தான் ஜலாலுதீனின் மூத்த சகோதரரான ஷஹாபுதீன் மசூதின் மூத்த மகன் ஆவார். அவருக்கு மூன்று சகோதரர்கள் இருந்தனர்: அல்மாஸ் பெக் (பின்னர் உலுக் கான்), குத்புக் டிகின் மற்றும் முஹம்மது.

ஷஹாபுதீனின் மரணத்திற்குப் பிறகு அலாவுதீன் ஜலாலுதீனால் வளர்க்கப்பட்டார். அலாவுதீன் மற்றும் அவரது இளைய சகோதரர் அல்மாஸ் பெக் இருவரும் ஜலாலுதீனின் மகள்களை மணந்தனர். ஜலாலுதீன் டெல்லியின் சுல்தானான பிறகு, அலாவுதீன் அமீர்-இ-துசுக் (மாஸ்டர் ஆஃப் செரிமனிஸுக்கு சமம்) ஆக நியமிக்கப்பட்டார், அதே நேரத்தில் அல்மாஸ் பேக்கிற்கு அகுர்-பேக் (குதிரையின் மாஸ்டர் என்பதற்கு சமமானவர்) பதவி வழங்கப்பட்டது.

ஜலாலுதீனின் மகளுக்கு திருமணம்

அலாவுதீன் ஜலாலுதீனின் மகள் மலிகா-இ-ஜஹானை 1290-ல் கல்ஜி புரட்சிக்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே மணந்தார். இருப்பினும் அந்தத் திருமணம் மகிழ்ச்சியாக இல்லை. ஜலாலுதீன் ஒரு மன்னராக உயர்ந்த பிறகு திடீரென்று இளவரசி ஆனதால், அவள் மிகவும் திமிர்பிடித்து, அலாவுதீனின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்த முயன்றாள். ஹாஜி-உத்-தபீரின் கூற்றுப்படி, அலாவுதீன் மஹ்ரு என்ற பெயருடைய இரண்டாவது பெண்ணை மணந்தார், அவர் அல்ப் கான் என்ற மாலிக் சஞ்சரின் சகோதரி ஆவார். மலிகா-இ-ஜஹான் தனது கணவர் இரண்டாவது மனைவியை எடுத்துக் கொண்டதால் பெரிதும் கோபமடைந்தார். டபீரின் கூற்றுப்படி, அலாவுதீனுக்கும் அவரது முதல் மனைவிக்கும் இடையே தவறான புரிதலுக்கு இதுவே முக்கிய காரணம். ஒருமுறை, அலாவுதீனும் மஹ்ருவும் தோட்டத்தில் ஒன்றாக இருந்தபோது, ஜலாலுதீனின் மகள் பொறாமையால் மஹ்ருவைத் தாக்கினாள். பதிலுக்கு, அலாவுதீன் அவளைத் தாக்கினார். இந்த சம்பவம் ஜலாலுதீனிடம் தெரிவிக்கப்பட்டது, ஆனால் சுல்தான் அலாவுதீனுக்கு எதிராக எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. சுல்தான் மீது பெரும் செல்வாக்கு செலுத்திய அவரது மாமியாருடன் அலாவுதீன் நல்லுறவில் இருக்கவில்லை. 16 ஆம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றாசிரியர் ஃபிரிஷ்தாவின் கூற்றுப்படி, அலாவுதீன் நாட்டின் தொலைதூர பகுதியில் ஒரு சுதந்திர ராஜ்யத்தை அமைக்க திட்டமிட்டுள்ளதாக

ஜலாலுதீனை எச்சரித்தார். அவள் அலாவுதீனை உன்னிப்பாகக் கண்காணித்து, அவனிடம் தன் மகளின் திமிர்த்தனமான நடத்தையை ஊக்குவித்தார்.

காரா ஆளுநர்

1291 இல், காரா மாலிக் சாஜ்ஜுவின் ஆளுநரின் கிளர்ச்சியை நசுக்குவதில் அலாவுதீன் முக்கிய பங்கு வகித்தார். இதன் விளைவாக, ஜலாலுதீன் அவரை 1291 இல் காராவின் புதிய ஆளுநராக நியமித்தார். காராவில் உள்ள மாலிக் சாஜ்ஜுவின் முன்னாள் அமீர்க்கள் (தாழ்ந்த பிரபுக்கள்) ஜலாலுதீனை ஒரு பலவீனமான மற்றும் திறமையற்ற ஆட்சியாளராகக் கருதினர், மேலும் டெல்லியின் அரியணையைக் கைப்பற்ற அலாவுதீனைத் தூண்டினர். இது, அவரது மகிழ்ச்சியற்ற இல்லற வாழ்க்கையுடன் இணைந்து, அலாவுதீனை ஜலாலுதீனை அரியணையில் இருந்து அகற்றுவதில் உறுதியாக இருந்தது.

ஜலாலுதீனுக்கு எதிரான சதி

ஜலாலுதீனுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்ய அலாவுதீனைத் தூண்டும் அதே வேளையில், மாலிக் சாஜ்ஜுவின் ஆதரவாளர்கள் அவருக்கு ஒரு பெரிய இராணுவத்தை உருவாக்குவதற்கும் வெற்றிகரமான சதியை நடத்துவதற்கும் அவருக்கு ஏராளம் பணம் தேவை என்று வலியுறுத்தினர். மாலிக் சாஜ்ஜுவின் கிளர்ச்சி வளங்கள் இல்லாததால் தோல்வியடைந்தது. ஜலாலுதீனை பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான தனது திட்டத்திற்கு நிதியளிக்க, அலாவுதீன் அண்டை இந்து சாம்ராஜ்யங்களை தாக்க முடிவு செய்தார். 1293 ஆம் ஆண்டில், பல படையெடுப்புகளால் பலவீனமடைந்த மால்வாவின் பரமாரா இராச்சியத்தில் உள்ள பணக்கார நகரமான பில்சாவை அவர் தாக்கினார். பில்சாவில், தக்காணப் பகுதியில் உள்ள தெற்கு யாதவ சாம்ராஜ்யத்தின் அபரிமிதமான செல்வத்தைப் பற்றியும், அவர்களின் தலைநகரான தேவகிரிக்குச் செல்லும் வழிகள் பற்றியும் அறிந்து கொண்டார். எனவே, யாதவ ராஜ்ஜியத்தைப் பற்றிய தகவலை மறைக்காமல், சுல்தானின் நம்பிக்கையைப் பெறுவதற்காக அவர் பில்சாவிடமிருந்து கொள்ளையடிக்கப்பட்டதை ஜலாலுதீனிடம் சமாளித்தார். மகிழ்ச்சியடைந்த ஜலாலுதீன் அவருக்கு அரிஸ்-இ மாமாலிக் (போர் மந்திரி) பதவியை வழங்கினார், மேலும் அவரை அவாத்தின் ஆளுநராகவும் ஆக்கினார். கூடுதலாக, கூடுதல் துருப்புக்களை வேலைக்கு அமர்த்துவதற்கு வருவாய் உபரியைப் பயன்படுத்த அலாவுதீனின் கோரிக்கையை சுல்தான் ஏற்றுக்கொண்டார்.

பல வருட திட்டமிடல் மற்றும் தயாரிப்புக்குப் பிறகு, அலாவுதீன் 1296 இல் தேவகிரியை வெற்றிகரமாகச் வென்றார். விலைமதிப்பற்ற உலோகங்கள், நகைகள், பட்டுப் பொருட்கள், யானைகள், குதிரைகள் மற்றும் அடிமைகள் உட்பட ஏராளமான செல்வத்துடன் தேவகிரியை விட்டு வெளியேறினார். அலாவுதீனின் வெற்றிச் செய்தி ஜலாலுதீனுக்கு எட்டியதும், சுல்தான் குவாலியருக்கு வந்தான், அலாவுதீன் கொள்ளையடித்ததை அவனிடம் அளிப்பான் என்று நம்பினான். இருப்பினும், அலாவுதீன் அனைத்து செல்வங்களுடனும் நேரடியாக காராவிற்கு அணிவகுத்துச் சென்றார். அஹ்மத் சாப் போன்ற ஜலாலுதீனின் ஆலோசகர்கள் அலாவுதீனை

சந்தேரியில் இடைமறிக்க பரிந்துரைத்தனர், ஆனால் ஜலாலுதீனுக்கு அவரது மருமகன் மீது நம்பிக்கை இருந்தது. காராவிலிருந்து டெல்லிக்கு செல்வத்தை அலாவுதீன் கொண்டு செல்வார் என்று நம்பிய அவர் டெல்லி திரும்பினார். காராவை அடைந்த பிறகு, அலாவுதீன் சுல்தானுக்கு மன்னிப்பு கடிதம் அனுப்பினார், மேலும் அவர் இல்லாத நேரத்தில் அவரது எதிரிகள் சுல்தானின் மனதில் அவருக்கு எதிராக விஷம் ஊற்றியிருக்கலாம் என்று கவலை தெரிவித்தார். அவர் சுல்தானின் கையொப்பமிடப்பட்ட மன்னிப்பு கடிதத்தை கோரினார், அதை சுல்தான் உடனடியாக தூதர்கள் மூலம் அனுப்பினார். காராவில், ஜலாலுதீனின் தூதர்கள் அலாவுதீனின் இராணுவ பலம் மற்றும் சுல்தானை அகற்றுவதற்கான அவரது திட்டங்களைப் பற்றி அறிந்து கொண்டனர். இருப்பினும், அலாவுதீன் அவர்களை தடுத்து நிறுத்தி, சுல்தானுடன் தொடர்பு கொள்வதைத் தடுத்தார்.

இதற்கிடையில், ஜலாலுதீனின் மகளை மணந்த அலாவுதீனின் இளைய சகோதரர் அல்மாஸ் பெக் (பின்னர் உலுக் கான்), அலாவுதீனின் விசுவாசத்தை சுல்தானுக்கு உறுதி செய்தார். சுல்தான் அவரை தனிப்பட்ட முறையில் மன்னிக்காவிட்டால், குற்ற உணர்ச்சியால் அலாவுதீன் தற்கொலை செய்து கொள்வார் என்று கூறி, ஜலாலுதீனை காராவுக்குச் சென்று அலாவுதீனை சந்திக்கும்படி அவர் சமாதானப்படுத்தினார். ஒரு ஏமாற்றுக்கார ஜலாலுதீன் தன் படையுடன் காராவுக்குப் புறப்பட்டான். காராவை நெருங்கிய பிறகு, அஹ்மத் சாப்பை தனது பிரதான இராணுவத்தை தரைவழியாக காராவிற்கு அழைத்துச் செல்லும்படி கட்டளையிட்டார், அதே நேரத்தில் அவர் சுமார் 1,000 வீரர்களுடன் கங்கை நதியைக் கடக்க முடிவு செய்தார். 20 ஜூலை 1296 அன்று, அலாவுதீன் ஜலாலுதீனை சுல்தானை வாழ்த்துவது போல் நடத்துக் கொண்டு, தன்னைப் புதிய அரசராக அறிவித்தார். ஜலாலுதீனின் தோழர்களும் கொல்லப்பட்டனர், அஹ்மத் சாப்பின் இராணுவம் டெல்லிக்கு பின்வாங்கியது.

தில்லிக்கு அணிவகுப்பு

ஜூலை 1296 இல் அலி குர்ஷாஸ்ப் என்று அழைக்கப்பட்ட அலாவுதீன், காராவில் அலாவுதுன்யா வாட் டின் முஹம்மது ஷா-உஸ் சுல்தான் என்ற பட்டத்துடன் புதிய மன்னராக முறையாக அறிவிக்கப்பட்டார். இதற்கிடையில், ஜலாலுதீனின் தலை அவாத்திற்கு அனுப்பப்படுவதற்கு முன்பு அவரது முகாமில் ஈட்டியில் அணிவகுத்துச் செல்லப்பட்டது. அடுத்த இரண்டு நாட்களில், அலாவுதீன் காராவில் ஒரு தற்காலிக அரசாங்கத்தை அமைத்தார். அவர் ஏற்கனவே இருந்த அமீர்களை மாலிக்குகளாக உயர்த்தினார், மேலும் தனது நெருங்கிய நண்பர்களை புதிய அமீர்களாக நியமித்தார்.

அப்போது, கனமழை பெய்து, கங்கை, யமுனை நதிகளில் வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்பட்டது. ஆனால் அலாவுதீன் டெல்லிக்கு அணிவகுத்துச் செல்வதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்தார், மேலும் உடற்தகுதி சோதனைகள் அல்லது பின்னணி சோதனைகள் இல்லாமல், முடிந்தவரை அதிகமான வீரர்களை நியமிக்குமாறு தனது அதிகாரிகளுக்கு உத்தரவிட்டார். பொது அரசியல் கருத்தில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதே அவரது நோக்கமாக இருந்தது, தன்னை மிகப்பெரிய மக்கள் ஆதரவுடன்

சித்தரிப்பதன் மூலம். தன்னை ஒரு தாராள மன்னனாக சித்தரிக்க, காராவில் ஒரு கூட்டத்தில் இருந்த ஒரு மஞ்சனிக்கிலிருந்து (கவண்) சுட 5 மான் தங்கத் துண்டுகளை அவர் கட்டளையிட்டார்.

அவரும் நுஸ்ரத் கான் தலைமையிலான அவரது இராணுவத்தின் ஒரு பிரிவு, படவன் மற்றும் பாரான் (நவீன புலந்தொடர்) வழியாக டெல்லிக்கு அணிவகுத்தது. மற்றைய பிரிவினர், ஜாபர் கான் தலைமையில், கோயில் (நவீன அலிகார்) வழியாக டெல்லிக்கு அணிவகுத்துச் சென்றனர். அலாவுதீன் டெல்லிக்கு அணிவகுத்துச் சென்றபோது, தங்கம் விநியோகிக்கும்போது அவர் ராணுவ வீரர்களை ஆள் சேர்ப்பதாக நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் செய்தி பரவியது. இராணுவம் மற்றும் இராணுவம் அல்லாத பின்னணியில் இருந்து பலர் அவருடன் இணைந்தனர். அவர் படவனை அடைந்த நேரத்தில், அவரிடம் 56,000-வலிமையான குதிரைப்படை மற்றும் 60,000-வலிமையான காலாட்படை இருந்தது. பாரனில், அலாவுதீனுக்கு முன்னதாக அவரை எதிர்த்த ஏழு சக்திவாய்ந்த ஜலாலுதீனின் பிரபுக்கள் இணைந்தனர். இந்த பிரபுக்கள் தாஜால் முல்க் குச்சி, மாலிக் அபாஜி அகுர்-பெக், மாலிக் அமீர் அலி திவானா, மாலிக் உஸ்மான் அமீர்-அகுர், மாலிக் அமீர் கான், மாலிக் உமர் சுர்கா மற்றும் மாலிக் ஹிரன்மார். அலாவுதீன் அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் 30 முதல் 50 மான்கள் தங்கத்தையும், ஒவ்வொரு வீரர்களுக்கும் 300 வெள்ளி டாங்கிகளையும் (சுத்தி நாணயங்கள்) கொடுத்தார்.

யமுனை ஆற்றில் வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்பட்டதால் டெல்லிக்கு அலாவுதீனின் அணிவகுப்பு தடைபட்டது. இதற்கிடையில், டெல்லியில், ஜலாலுதீனின் விதவை மல்கா-இ-ஜஹான் தனது இளைய மகன் காதர் காளை புதிய மன்னராக ருக்னூத்தி என்ற பட்டத்துடன் நியமித்தார்.

அதிகாரத்தை ஒருங்கிணைத்தல்

ஆரம்பத்தில், அலாவுதீன் தாராளமான மானியங்கள் மற்றும் நன்கொடைகள் அளித்து, அரசாங்கப் பதவிகளில் பலரை நியமித்து அதிகாரத்தை பலப்படுத்தினார். அவர் மம்லூக்குகளால் நியமிக்கப்பட்ட அதிகாரிகள், ஜலாலுதீனால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள் மற்றும் அவரால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள் இடையே அதிகாரத்தை சமநிலைப்படுத்தினார். அவர் சுல்தானகத்தின் இராணுவத்தின் பலத்தை அதிகரித்தார், மேலும் ஒவ்வொரு சிப்பாயும் ஒன்றரை வருட சம்பளத்தை பணமாக வழங்கினார். சுல்தானாக அலாவுதீனின் முதல் ஆண்டில், வரலாற்றாசிரியர் ஜியாவுதீன் பரனி, டெல்லி மக்கள் இதுவரை கண்டிராத மகிழ்ச்சியான ஆண்டு என்று எழுதினார்.

இந்த நேரத்தில், ஜலாலுதீனின் அனைத்து முன்னாள் பிரதேசங்களிலும் அலாவுதீனால் தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த முடியவில்லை. பஞ்சாப் பகுதியில், அவரது அதிகாரம் ராவி ஆற்றின் கிழக்கே உள்ள பகுதிகளில் மட்டுமே இருந்தது. லாகூருக்கு அப்பால் உள்ள பகுதி மங்கோலிய தாக்குதல்களாலும், கோகர் கிளர்ச்சிகளாலும் பாதிக்கப்பட்டது. டெல்லியிலிருந்து தப்பியோடியவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த ஜலாலுதீனின் மகன் அர்காலியால் முல்தான் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. நவம்பர் 1296 இல், முல்தானைக் கைப்பற்ற அலாவுதீன் உலுக் கான் மற்றும்

ஜாபர் கான் தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்பினார். அவரது உத்தரவின் பேரில், நுஸ்ரத் கான் ஜலாலுதீனின் குடும்பத்தில் எஞ்சியிருந்தவர்களைக் கைது செய்தார், கண்மூடித்தனமாக கொன்றார்.

முல்தானைக் கைப்பற்றிய சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, அலாவுதீன் நுஸ்ரத் காளை தனது வசீராக (பிரதம மந்திரி) நியமித்தார். டெல்லியின் மீது தனது கட்டுப்பாட்டை வலுப்படுத்திக் கொண்ட சுல்தான், தனக்கு சொந்தமாக நியமிக்கப்படாத அதிகாரிகளை நீக்கத் தொடங்கினார். 1297 ஆம் ஆண்டில், அலாவுதீனுடன் சேர ஜலாலுதீனின் குடும்பத்தை விட்டு வெளியேறிய பிரபுக்கள் (மாலிக்குகள்), கைது செய்யப்பட்டனர், கண்மூடித்தனமாக அல்லது கொல்லப்பட்டனர். அலாவுதீன் முன்பு கொடுத்த பணம் உட்பட அவர்களது சொத்துக்கள் அனைத்தும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. இந்த பறிமுதல்களின் விளைவாக, நுஸ்ரத் கான் அரசு கருவூலத்திற்கு பெரும் தொகையைப் பெற்றார். மாலிக் குத்புதீன் அலவி, மாலிக் நசிருதீன் ராணா, மாலிக் அமீர் ஜமால் கல்ஜி ஆகிய மூன்று மாலிக்குகள் மட்டுமே ஜலாலுதீனின் காலத்தில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டனர். மீதமுள்ள பழைய பிரபுக்கள் புதிய பிரபுக்களால் மாற்றப்பட்டனர், அவர்கள் அலாவுதீனுக்கு மிகவும் விசுவாசமாக இருந்தனர்.

இதற்கிடையில், காராவில் அலாவுதீனின் ஆளுநராக இருந்த அலா-உல் முல்க், காராவில் அலாவுதீன் விட்டுச் சென்ற அனைத்து அதிகாரிகள், யானைகள் மற்றும் செல்வங்களுடன் டெல்லி வந்தார். அலாவுதீன் அலா-உல் முல்க்கை டெல்லியின் கொதவாலாக நியமித்து, துருக்கியல்லாத முனிசிபல் ஊழியர்களை தனது பொறுப்பில் வைத்தார். அலா-உல் முல்க் மிகவும் பருமனாக இருந்ததால், காராவின் கவர்னர் பதவி, பறிமுதல் செய்யப்பட்டதால் டெல்லியில் பிரபலமடையாத நுஸ்ரத் கானிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

மங்கோலிய படையெடுப்புகள் மற்றும் வடக்கு வெற்றிகள், 1297-1306

1297 குளிர்காலத்தில், சகதை கானேட்டின் ஒரு நோயன் தலைமையிலான மங்கோலியர்கள் பஞ்சாபைத் தாக்கி, கதூர் வரை முன்னேறினர். உலுக் கான் தலைமையிலான அலாவுதீனின் படையினர் 6 பிப்ரவரி 1298 இல் மங்கோலியர்களை தோற்கடித்தன. அமீர் குஸ்ரோவின் கூற்றுப்படி, போரில் 20,000 மங்கோலியர்கள் கொல்லப்பட்டனர், மேலும் பலர் டெல்லியில் கைதிகளாகக் கொண்டுவரப்பட்ட பின்னர் கொல்லப்பட்டனர். 1298-99 இல், மற்றொரு மங்கோலிய இராணுவம் (ஒருவேளை நெகுடேரி தப்பியோடியவர்கள்) சிந்து மீது படையெடுத்து, சிவிஸ்தான் கோட்டையை ஆக்கிரமித்தது. இந்த நேரத்தில், அலாவுதீனின் தளபதி ஜாபர் கான் படையெடுப்பாளர்களை தோற்கடித்து, கோட்டையை மீண்டும் கைப்பற்றினார்.

1299 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில், அலாவுதீன் குஜராத்தின் மீது படையெடுக்க உலுக் கான் மற்றும் நுஸ்ரத் கான் ஆகியோரை அனுப்பினார், அங்கு வகேலா மன்னன் கர்ணன் பலவீனமான எதிர்ப்பை வழங்கினார். அலாவுதீனின் இராணுவம் சோம்நாத் உட்பட பல நகரங்களைக் கொள்ளையடித்தது, அங்கு அது புகழ்பெற்ற இந்து கோவிலை இழிவுபடுத்தியது. டெல்லி இராணுவம் வகேலா ராணி கமலா தேவி மற்றும் அடிமை மாலிக் கஃபூர் உட்பட பலரையும்

கைப்பற்றியது, பின்னர் அலாவுதீனின் தெற்கு பிரச்சாரங்களை வழிநடத்தியது. இராணுவம் தில்லிக்குத் திரும்பும் பயணத்தின் போது, ஜெனரல்கள் வலுக்கட்டாயமாக அவர்களிடம் இருந்து கொள்ளையடிக்கும் (கும்ஸ்) ஒரு பங்கைப் பிரித்தெடுக்க முயன்றதை அடுத்து, அதன் மங்கோலிய வீரர்கள் சிலர் ஜலோருக்கு அருகே ஒரு தோல்வியுற்ற கலகத்தை நடத்தினர். அலாவுதீனின் நிர்வாகம் டெல்லியில் கலகக்காரர்களின் குடும்பங்களுக்கு கொடுமான தண்டனைகளை வழங்கியது, குழந்தைகளை அவர்களின் தாய்மார்களுக்கு முன்னால் கொன்றது உட்பட. ஜியாவுதீன் பரானி கூறுகையில், ஆண்களின் குற்றங்களுக்கு மனைவி மற்றும் குழந்தைகளை தண்டிக்கும் வழக்கம் டெல்லியில் நடந்த இந்த சம்பவத்தின் மூலம் தொடங்கியது.

1299 ஆம் ஆண்டில், சகதை ஆட்சியாளர் துவா டெல்லியை கைப்பற்ற குதலுக் குவாஜாவின் தலைமையில் ஒரு மங்கோலியப் படையை அனுப்பினார். தொடர்ந்து நடந்த கிலி போரில், அலாவுதீன் தனிப்பட்ட முறையில் டெல்லி படைகளை வழிநடத்தினார், ஆனால் அவரது ஜெனரல் ஜாபர் கான் அவரது உத்தரவுக்காக காத்திருக்காமல் மங்கோலியர்களை தாக்கினார். ஜஃபர் கான் படையெடுப்பாளர்களுக்கு பலத்த சேதத்தை ஏற்படுத்தினாலும், அவரும் அவரது பிரிவில் இருந்த மற்ற வீரர்களும் போரில் கொல்லப்பட்டனர். குதலுக் குவாஜாவும் பலத்த காயம் அடைந்தார், மங்கோலியர்கள் பின்வாங்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

அதே நேரத்தில், அலாவுதீன் குஜராத் மற்றும் மால்வாவிற்கு பாதுகாப்பான தளத்திற்காகவும், தெற்கில் மேலும் படையெடுப்புகளுக்காகவும் ராஜபுத்திர சாம்ராஜ்யங்களை அடிபணியச் செய்ய இன்றைய ராஜஸ்தான் மாநிலத்தை நோக்கி தனது கவனத்தைத் திருப்பினார். கிபி 1299 இல், ஜெய்த் சிங் இன் கீழ் பாட்டிகளால் ஆளப்பட்ட ஜெய்சல்மேர் கோட்டையை அலாவுதீன் முற்றுகையிட்டார். நீண்ட முற்றுகையைத் தொடர்ந்து உணவு மற்றும் வளங்களின் பற்றாக்குறை காரணமாக, இறுதியில் முலராஜாவின் தலைமையில் முற்றுகையிடப்பட்ட ராஜபுத்திரர்கள் சகாவை நிகழ்த்தினர். ஜெளஹரும் மனிதர்களும் சாகும் வரை சண்டையிட்டனர். இவ்வாறு, அலாவுதீன் வெற்றிகரமாக பத்திகளின் பிரதேசங்களுக்குள் ஊடுருவினார். ஜெய்சல்மேரைக் கைப்பற்றிய பிறகு, அது இன்னும் சில ஆண்டுகள் கல்ஜியின் கீழ் இருந்தது.

1301 இல், அலாவுதீன் உலுக் கான் மற்றும் நுஸ்ரத் கான் ஆகியோருக்கு ரந்தம்போர் மீது படையெடுக்க உத்தரவிட்டார், அதன் மன்னர் ஹம்மிரதேவா ஜாலோருக்கு அருகே கலகத்தின் தலைவர்களுக்கு அடைக்கலம் அளித்தார். முற்றுகையின் போது நுஸ்ரத் கான் கொல்லப்பட்ட பிறகு, அலாவுதீன் தனிப்பட்ட முறையில் முற்றுகை நடவடிக்கைகளுக்குப் பொறுப்பேற்றார், ஜூலை 1301 இல் கோட்டையைக் கைப்பற்றினார். ரந்தம்பூர் பிரச்சாரத்தின் போது, அலாவுதீன் மூன்று தோல்வியுற்ற கிளர்ச்சிகளை எதிர்கொண்டார். எதிர்காலத்தில் எழும் கிளர்ச்சிகளை ஒடுக்க, அவர் உளவுத்துறை மற்றும் கண்காணிப்பு அமைப்பை நிறுவினார், அத்துடன் டெல்லியில் ஒரு முழு தடையை ஏற்படுத்தினார், தனது பிரபுக்கள் ஒருவருக்கொருவர் வலையமைப்பதைத் தடுக்க சட்டங்களை நிறுவினார், மேலும் பொது மக்களிடமிருந்து செல்வத்தையும் பறிமுதல் செய்தார்.

1302-1303 குளிர்காலத்தில், அலாவுதீன் காகடியா தலைநகர் வாரங்கலைக் கொள்ளையடிக்க ஒரு இராணுவத்தை அனுப்பினார். இதற்கிடையில், ரத்னசிம்மனால் ஆளப்பட்ட குவூல சாம்ராஜ்யத்தின் தலைநகரான சித்தோரைக் கைப்பற்ற அவனே மற்றொரு படையை வழிநடத்தினான். எட்டு மாத நீண்ட முற்றுகைக்குப் பிறகு அலாவுதீன் சித்தூரைக் கைப்பற்றினார். அவரது அரசவை உறுப்பினர் அமீர் குஸ்ருவின் கூற்றுப்படி, இந்த வெற்றிக்குப் பிறகு 30,000 உள்ளூர் இந்துக்களை படுகொலை செய்ய உத்தரவிட்டார். ரத்னசிம்மனின் அழகிய ராணி பத்மினியைப் பிடிக்க அலாவுதீன் சித்தூர் மீது படையெடுத்ததாக சில பிற்கால புராணங்கள் கூறுகின்றன, ஆனால் பெரும்பாலான நவீன வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்த புராணக்கதைகளின் நம்பகத்தன்மையை நிராகரித்துள்ளனர்.

ஏகாதிபத்தியப் படைகள் சித்தூர் மற்றும் வாரங்கல் பிரச்சாரங்களில் மும்முரமாக இருந்தபோது, ஆகஸ்ட் 1303 இல் மங்கோலியர்கள் டெல்லி மீது மற்றொரு படையெடுப்பைத் தொடங்கினர். அலாவுதீன் படையெடுப்பாளர்களுக்கு முன்பாக டெல்லியை அடைய முடிந்தது, ஆனால் வலுவான பாதுகாப்பிற்குத் தயாராக போதுமான நேரம் இல்லை. இதற்கிடையில், வாரங்கல் பிரச்சாரம் தோல்வியுற்றது (ஜியாவுதீன் பரனியின் கூற்றுப்படி கனமழை காரணமாக), இராணுவம் பல ஆட்களையும் அதன் சாமான்களையும் இழந்தது. இந்த இராணுவமோ அல்லது அலாவுதீனின் மாகாண ஆளுநர்கள் அனுப்பிய வலுவூட்டல்களோ மங்கோலியர்களால் அமைக்கப்பட்ட தடுப்புகளால் நகரத்திற்குள் நுழைய முடியவில்லை. இந்த கடினமான சூழ்நிலையில், அலாவுதீன் கட்டுமானத்தில் உள்ள சிரி கோட்டையில் பலத்த பாதுகாப்பு முகாமில் தஞ்சம் புகுந்தார். மங்கோலியர்கள் சில சிறிய மோதல்களில் அவரது படைகளை ஈடுபடுத்தினர், ஆனால் எந்த இராணுவமும் தீர்க்கமான வெற்றியை அடையவில்லை. படையெடுப்பாளர்கள் டெல்லியையும் அதன் சுற்றுப்புறங்களையும் துறையாடினர், ஆனால் இறுதியில் சிரியை உடைக்க முடியாமல் பின்வாங்க முடிவு செய்தனர். 1303 ஆம் ஆண்டின் மங்கோலியப் படையெடுப்பு இந்தியாவின் மிகத் தீவிரமான படையெடுப்புகளில் ஒன்றாகும், மேலும் அது மீண்டும் வருவதைத் தடுக்க பல நடவடிக்கைகளை எடுக்க அலாவுதீனைத் தூண்டியது. அவர் இந்தியாவிற்கு மங்கோலிய வழித்தடங்களில் கோட்டைகள் மற்றும் இராணுவ இருப்பை பலப்படுத்தினார். ஒரு வலுவான இராணுவத்தை பராமரிப்பதற்கு போதுமான வருவாய் வருவதை உறுதிசெய்ய தொடர்ச்சியான பொருளாதார சீர்திருத்தங்களையும் அவர் செயல்படுத்தினார்.

1304 ஆம் ஆண்டில், குஜராத்தின் இரண்டாவது படையெடுப்பிற்கு அலாவுதீன் உத்தரவிட்டதாகத் தெரிகிறது, இதன் விளைவாக வகேலா இராச்சியம் டெல்லி சுல்தானகத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. 1305 ஆம் ஆண்டில், அவர் மத்திய இந்தியாவில் மால்வா மீது படையெடுப்பைத் தொடங்கினார், இதன் விளைவாக பரமார மன்னன் மஹாலகதேவாவின் தோல்வி மற்றும் மரணம் ஏற்பட்டது. மால்வாவின் வடகிழக்கில் உள்ள பகுதியை ஆண்ட யஜ்வபால வம்சமும் அலாவுதீனின் படையெடுப்பில் வீழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது.

டிசம்பர் 1305 இல், மங்கோலியர்கள் மீண்டும் இந்தியா மீது படையெடுத்தனர். தில்லி நகரைத் தாக்குவதற்குப் பதிலாக, படையெடுப்பாளர்கள் தென்கிழக்கே இமயமலை அடிவாரத்தில் கங்கை சமவெளிக்கு சென்றனர். அலாவுதீனின் 30,000 பேர் கொண்ட குதிரைப்படை, மாலிக் நாயக் தலைமையில், அம்ரோஹா போரில் மங்கோலியர்களை தோற்கடித்தது. பல மங்கோலியர்கள் சிறைபிடிக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டனர்; 16 ஆம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றாசிரியர் ஃபிரிஷ்தா, அலாவுதீனால் நியமிக்கப்பட்ட சிரி கோட்டையை கட்ட 8,000 மங்கோலியர்களின் தலைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன என்று கூறுகிறார்.

1306 ஆம் ஆண்டில், துவாவால் அனுப்பப்பட்ட மற்றொரு மங்கோலிய இராணுவம் ராவி நதி வரை முன்னேறியது, வழியில் உள்ள பிரதேசங்களை சூறையாடியது. மாலிக் கஃபூர் தலைமையிலான அலாவுதீனின் படைகள் மங்கோலியர்களை உறுதியாக தோற்கடித்தன. அடுத்த ஆண்டு துவா இறந்தார், அதன் பிறகு மங்கோலியர்கள் அலாவுதீனின் ஆட்சியின் போது இந்தியாவிற்கு மேலும் எந்த பயணத்தையும் தொடங்கவில்லை. மாறாக, அலாவுதீனின் திபால்பூர் கவர்னர் மாலிக் துக்கக், இன்றைய ஆப்கானிஸ்தானில் அமைந்துள்ள மங்கோலியப் பகுதிகளை தொடர்ந்து சோதனை செய்தார்.

மார்வார் மற்றும் தெற்கு படையெடுத்தல்

1308 ஆம் ஆண்டில், அலாவுதீன் மாலிக் கஃபூரை தேவகிரி மீது படையெடுக்க அனுப்பினார், அவரது மன்னர் ராமச்சந்திர 1296 இல் வாக்குறுதியளிக்கப்பட்ட கப்பம் செலுத்துவதை நிறுத்தினார், மேலும் பாக்லானாவில் வகேலா மன்னர் கர்ணனுக்கு அடைக்கலம் அளித்தார். கஃபூருக்கு அலாவுதீனின் குஜராத் கவர்னர் அல்ப் கான் ஆதரவு அளித்தார், அவருடைய படைகள் பக்லானாவை ஆக்கிரமித்து, கர்ணனின் மகள் தேவலாதேவியைக் கைப்பற்றின (பின்னர் அலாவுதீனின் மகன் கிஸ்ர் காளை மணந்தார்). தேவகிரியில், கஃபூர் எளிதான வெற்றியைப் பெற்றார், மேலும் ராமச்சந்திரா அலாவுதீனின் வாழ்நாள் முழுவதும் அடிமையாக இருக்க ஒப்புக்கொண்டார்.

இதற்கிடையில், அலாவுதீனின் இராணுவத்தின் ஒரு பகுதி பல ஆண்டுகளாக மார்வார் பகுதியில் உள்ள சிவனா கோட்டையை முற்றுகையிட்டு தோல்வியடைந்தது. ஆகஸ்ட்-செப்டம்பர் 1308 இல், அலாவுதீன் சிவானாவில் முற்றுகை நடவடிக்கைகளுக்கு தனிப்பட்ட முறையில் பொறுப்பேற்றார். டெல்லி இராணுவம் கோட்டையைக் கைப்பற்றியது, மேலும் 1308 நவம்பரில் தற்காத்து வந்த ஆட்சியாளர் சீதலாதேவா கொல்லப்பட்டார்.

தேவகிரியில் இருந்து பெறப்பட்ட கொள்ளை அலாவுதீனைத் தூண்டியது, வட இந்தியாவைக் கொள்ளையடித்த வெளிநாட்டுப் படைகளிடமிருந்து பாதுகாக்கப்பட்டு, ஏராளமான செல்வத்தை குவித்திருந்த மற்ற தென் ராஜ்யங்களின் மீது படையெடுப்பைத் திட்டமிடத் தூண்டியது. 1309 இன் பிற்பகுதியில், காகடியா தலைநகர் வாரங்கலைக் கொள்ளையடிக்க மாலிக் கஃபூரை அனுப்பினார். தேவகிரியின் ராமச்சந்திராவின் உதவியால், கஃபூர் ஜனவரி 1310 இல் காகதீயா எல்லைக்குள் நுழைந்தார், வாரங்கலுக்குச் செல்லும் வழியில் நகரங்களையும் கிராமங்களையும் சூறையாடினார்.

வாரங்கலின் ஒரு மாத கால முற்றுக்கைக்குப் பிறகு, காக்கீய மன்னன் பிரதாபருத்ரா அலாவுதீனின் துணையாக மாற ஒப்புக்கொண்டார், மேலும் படையெடுப்பாளர்களிடம் ஏராளமான செல்வத்தை (ஒருவேளை கோஹினூர் வைரம் உட்பட) ஒப்புக் கொடுப்பதாகவும் வாக்களித்தார்.

இதற்கிடையில், சிவானாவைக் கைப்பற்றிய பிறகு, அலாவுதீன் டெல்லிக்குத் திரும்புவதற்கு முன்பு, மார்வாரின் மற்ற பகுதிகளை அடிபணியச் செய்யுமாறு தனது தளபதிகளுக்கு உத்தரவிட்டார். மார்வாரில் அவரது தளபதிகளின் தாக்குதல்கள் ஜலோரின் சஹாமானா ஆட்சியாளரான கன்ஹதேவாவுடன் மோதலுக்கு வழிவகுத்தது. 1311 ஆம் ஆண்டில், அலாவுதீனின் தளபதி மாலிக் கமாலுதீன் குர்க் கன்ஹதேவாவை தோற்கடித்து கொன்ற பிறகு ஜலோர் கோட்டையை கைப்பற்றினார்.

வாரங்கல் முற்றுக்கையின் போது, மேலும் தெற்கே அமைந்துள்ள ஹொய்சாள மற்றும் பாண்டிய பேரரசுகளின் செல்வத்தைப் பற்றி மாலிக் கஃபூர் அறிந்து கொண்டார். டெல்லி திரும்பிய பிறகு, அங்கு ஒரு பயணத்தை வழிநடத்த அலாவுதீனின் அனுமதியைப் பெற்றார். நவம்பர் 1310 இல் தில்லியிலிருந்து தனது அணிவகுப்பைத் தொடங்கிய கஃபூர், 1311 இன் தொடக்கத்தில் அலாவுதீனின் துணை கொண்டு ராமச்சந்திரா மற்றும் பிரதாபருத்ராவின் ஆதரவுடன் தக்காணத்தைக் கடந்தார்.

இந்த நேரத்தில், பாண்டிய ராஜ்யம் இரண்டு சகோதரர்களான வீர மற்றும் சுந்தரருக்கு இடையே வாரிசுப் போரில் தத்தளித்துக்கொண்டிருந்தது, இதைப் பயன்படுத்தி, ஹொய்சாள மன்னன் பல்லால பாண்டிய நாட்டின் மீது படையெடுத்தான். கஃபூரின் அணிவகுப்பைப் பற்றி அறிந்த பல்லால, தனது தலைநகரான துவாரசமுத்திரத்திற்கு விரைந்தார். இருப்பினும், அவரால் ஒரு வலுவான எதிர்ப்பைக் காட்ட முடியவில்லை, மேலும் ஒரு குறுகிய முற்றுக்கைக்குப் பிறகு ஒரு சண்டையை பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார், அவர் தனது செல்வத்தை ஒப்படைத்து அலாவுதீனின் அடிமையாக மாற ஒப்புக்கொண்டார்.

துவாரசமுத்திரத்திலிருந்து, மாலிக் கஃபூர் பாண்டிய ராஜ்யத்திற்கு அணிவகுத்துச் சென்றார், அங்கு அவர் மதுரை வரை சென்ற பல நகரங்களைத் தாக்கினார். வீரா மற்றும் சுந்தர இருவரும் தங்கள் தலைமையகத்தை விட்டு வெளியேறினர், இதனால், கஃபூரால் அவர்களை அலாவுதீனின் அடிமையாக மாற்ற முடியவில்லை. இருந்தபோதிலும், டெல்லி இராணுவம் பல பொக்கிஷங்கள், யானைகள் மற்றும் குதிரைகளைக் கொள்ளையடித்தது. தில்லி வரலாற்றாசிரியர் ஜியாவுதீன் பரனி, துவாரசமுத்திரம் மற்றும் பாண்டிய ராஜ்யத்திலிருந்து இந்தச் செல்வத்தைக் கைப்பற்றியதை முஸ்லிம்கள் டெல்லியைக் கைப்பற்றியதில் இருந்து மிகப்பெரியது என்று விவரித்தார்.

இந்த பிரச்சாரத்தின் போது, மங்கோலிய தளபதி அபாச்சி பாண்டியர்களுடன் கூட்டணி வைக்க சதி செய்தார், இதன் விளைவாக, அலாவுதீன் அவரை டெல்லியில் தூக்கிவிட உத்தரவிட்டார். இது, அலாவுதீனுக்கு எதிரான அவர்களின் பொதுவான மனக்குறைகளுடன் சேர்ந்து, இஸ்லாத்திற்கு மாறிய பிறகு இந்தியாவில் குடியேறிய மங்கோலியர்களிடையே வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது. மங்கோலியத் தலைவர்களில் ஒரு பகுதியினர் அலாவுதீனைக் கொல்லத்

திட்டமிட்டனர், ஆனால் அலாவுதீனின் முகவர்களால் சதி கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அலாவுதீன் தனது பேரரசில் மங்கோலியர்களை பெருமளவில் படுகொலை செய்ய உத்தரவிட்டார், இது பரனியின் கூற்றுப்படி, 20,000 அல்லது 30,000 மங்கோலியர்களின் மரணத்திற்கு வழிவகுத்தது.

இதற்கிடையில், தேவகிரியில், ராமச்சந்திரா இறந்த பிறகு, அவரது மகன் அலாவுதீனின் ஆட்சியைக் கவிழ்க்க முயன்றார். மாலிக் கஃபூர் 1313 இல் மீண்டும் தேவகிரி மீது படையெடுத்து, அவரை தோற்கடித்து, தேவகிரியின் ஆளுநரானார்.

டெல்லி சுல்தானகம் நிர்வாகம்

அலாவுதீன் அவரது வம்சத்தின் மிகவும் சக்திவாய்ந்த ஆட்சியாளர். தில்லி சுல்தானகத்தின் முந்தைய ஆட்சியாளர்களைப் போலல்லாமல், அவர்கள் ஏற்கனவே இருந்த நிர்வாக அமைப்பை பெரிதும் நம்பியிருந்தனர், அலாவுதீன் பெரிய அளவிலான சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டார். மங்கோலிய படையெடுப்புகள் மற்றும் பல கிளர்ச்சிகளை எதிர்கொண்ட பிறகு, அவர் ஒரு பெரிய இராணுவத்தை பராமரிக்க பல சீர்திருத்தங்களை செயல்படுத்தினார் மற்றும் அவருக்கு எதிராக ஒரு கிளர்ச்சியை ஒழுங்கமைக்கும் திறன் கொண்டவர்களை பலவீனப்படுத்தினார். அலாவுதீனின் வருவாய் சீர்திருத்தங்கள் இந்துக்களை "கிளர்ச்சியை வளர்க்கும் செல்வத்தையும் சொத்துக்களையும் பறித்து" அவர்களை அடிபணியச் செய்யும் சுல்தானின் விருப்பத்திற்கும் பரணிகாரணம் என்று கூறுகிறார். சரித்திராசிரியர் சதீஷ் சந்திராவின் கூற்றுப்படி, அலாவுதீனின் சீர்திருத்தங்கள், பயம் மற்றும் கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலான நல்ல அரசாங்கத்தின் அடிப்படை மற்றும் அவரது இராணுவ அபிவிருத்திகளின் அடிப்படையிலானவை: பெரும்பாலான நடவடிக்கைகள் அவரது கைகளில் அதிகாரத்தை மையப்படுத்தவும் ஒரு பெரிய இராணுவத்தை ஆதரிக்கவும் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன.

அலாவுதீனின் சில நிலச் சீர்திருத்தங்கள் அவரது வாரிசுகளால் தொடரப்பட்டன, மேலும் ஷேர்ஷா சூரி மற்றும் அக்பர் போன்ற பிற்கால ஆட்சியாளர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட விவசாய சீர்திருத்தங்களின் அடிப்படையாக அமைந்தது. இருப்பினும், அவர் இறந்த சில மாதங்களுக்குப் பிறகு அவரது மகன் குத்பதீன் முபாரக் ஷாவால் விலைக் கட்டுப்பாடு உட்பட அவரது பிற விதிமுறைகள் ரத்து செய்யப்பட்டன.

வருவாய் சீர்திருத்தங்கள்

அலாவுதீனின் காலத்தில் கிராமப்புற மற்றும் விவசாய உற்பத்தி கிராம தலைவர்களான பாரம்பரிய இந்து அதிகாரிகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. அவர்களின் ஆணவம் மற்றும் அவர்களின் நேரடி மற்றும் மறைமுக எதிர்ப்பை அவர் தனது ஆட்சியை பாதிக்கும் முக்கிய சிரமமாக கருதினார். அவர் தனது நீதிமன்றத்தில் சதித்திட்டங்களைப் பற்றி பேச வேண்டியிருந்தது.

அவரது ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் கிராமப்புறங்களில் சில ஆரம்ப சதிகள் மற்றும் இந்து கிளர்ச்சிகளுக்குப் பிறகு, அவர் சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்துவதன் மூலம் பிரச்சினையின்

வேரைத் தகர்த்தார். அவர் தனது அரண்மனைகள் மற்றும் பிரபுக்களின் அனைத்து நில சொத்துக்களையும் எடுத்துக் கொண்டார், மேலும் மத்திய அதிகாரிகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட வருவாய் ஒதுக்கீட்டை ரத்து செய்தார். இனிமேல், "எல்லோரும் சம்பாதிப்பதில் மும்முரமாக இருந்தனர், அதனால் யாரும் கிளர்ச்சியை நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியாது". மேலும், "இந்துக்களை நசுக்குவதற்கும், கலகத்தை வளர்க்கும் செல்வத்தையும் சொத்துக்களையும் பறிப்பதற்கும் சில விதிகள் மற்றும் விதிமுறைகளை வழங்க வேண்டும். குதிரை சவாரி செய்ய முடியாத அளவுக்கு இந்து குறைக்கப்பட வேண்டும். , நேர்த்தியான ஆடைகளை அணியுங்கள் அல்லது வாழ்க்கையின் ஏதேனும் ஆடம்பரங்களை அனுபவிக்கவும் என்றார்."

அலாவுதீன், கங்கா-யமுனா டோப் பகுதியில் உள்ள இக்தாக்கள், நில மானியங்கள் மற்றும் குடிமக்கள் ஆகியவற்றை நீக்கி, நேரடியாக ஆளுகை செய்யப்பட்ட கிரீடப் பிரதேசத்தின் கீழ் பெருமளவிலான வளமான நிலத்தைக் கொண்டு வந்தார். அவர் வட இந்தியாவின் கணிசமான பகுதியில் விவசாய விளைபொருட்களுக்கு 50% கராஜ் வரி விதித்தார்: அந்த நேரத்தில் டெல்லியில் ஆதிக்கம் செலுத்திய ஹனாஃபி பள்ளி இஸ்லாம் அனுமதித்த அதிகபட்ச தொகை இதுவாகும்.

அலாவுதீன் இடைத்தரகர் இந்து கிராமப்புற தலைவர்களையும் அகற்றினார், மேலும் விவசாயிகளிடமிருந்து நேரடியாக கராஜ் சேகரிக்கத் தொடங்கினார். அவர் விவசாயத்திற்கு கூடுதல் வரி விதிக்கவில்லை, மேலும் இடைத்தரகர்கள் வருவாய் வசூலிப்பதற்காக பெற்ற வெட்டுக்களை ஒழித்தார். நிலப்பரப்புக்கு விகிதாசாரமாக வரி விதிக்க வேண்டும் என்ற அலாவுதீனின் கோரிக்கையால், அதிக நிலம் உள்ள பணக்கார மற்றும் சக்திவாய்ந்த கிராமங்கள் அதிக வரி செலுத்த வேண்டியிருந்தது. அவர் கிராமப்புறத் தலைவர்களை மற்றவர்களைப் போலவே வரி செலுத்தும்படி வற்புறுத்தினார், மேலும் விவசாயிகள் மீது சட்டவிரோத வரிகளை விதிக்க தடை விதித்தார். எந்தவொரு கிளர்ச்சியையும் தடுக்க, அவரது நிர்வாகம் கிராமப்புற தலைவர்களின் செல்வம், குதிரைகள் மற்றும் ஆயுதங்களை பறித்தது. இந்த தலைவர்களை அடக்குவதன் மூலம், அலாவுதீன் தன்னை கிராமப்புற சமுதாயத்தின் நலிந்த பிரிவினரின் பாதுகாவலராக முன்னிறுத்திக் கொண்டார். எவ்வாறாயினும், விவசாயிகள் நில உரிமையாளர்களின் கோரிக்கைகளிலிருந்து விடுபட்ட நிலையில், அரசால் விதிக்கப்பட்ட அதிக வரிகள், ஒரு சாகுபடியாளர் "அவரது சாகுபடி மற்றும் அவரது உணவுத் தேவைகளை மேற்கொள்வதற்கு அரிதாகவே போதுமானதாக" இருந்தது.

இந்த நிலம் மற்றும் விவசாய சீர்திருத்தங்களைச் செயல்படுத்த, அலாவுதீன் வலுவான மற்றும் திறமையான வருவாய் நிர்வாக அமைப்பை அமைத்தார். அவரது அரசாங்கம் பல கணக்காளர்கள், சேகரிப்பாளர்கள் மற்றும் முகவர்களை நியமித்தது. இந்த அதிகாரிகள் நல்ல ஊதியம் பெற்றவர்கள், ஆனால் லஞ்சம் வாங்குவது கண்டறியப்பட்டால் கடுமையான தண்டனைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர். கணக்கு புத்தகங்கள் தணிக்கை செய்யப்பட்டு சிறிய முரண்பாடுகள் கூட தண்டிக்கப்பட்டன. இதன் விளைவு பெரிய நில உரிமையாளர்கள் மற்றும் சிறிய அளவிலான விவசாயிகள் தங்கள் மதிப்பிடப்பட்ட வரிகளை செலுத்துவதில் தவறிவிடுமோ என்ற அச்சத்தில் இருந்தனர்.

அலாவுதீனின் அரசாங்கம் அதன் முஸ்லீம் அல்லாத குடிமக்கள் மீது ஜிஸ்யா வரியை விதித்தது, மேலும் அவரது முஸ்லீம் குடிமக்கள் ஜகாதை வழங்க கடமைப்பட்டுள்ளனர். இஸ்லாமிய சட்டத்தால் அங்கீகரிக்கப்படாத குடியிருப்புகள் (கரி) மற்றும் மேய்ச்சல் (சராய்) ஆகியவற்றிற்கும் அவர் வரி விதித்தார். கூடுதலாக, அலாவுதீன் தனது படைவீரர்களிடமிருந்து ஐந்தில் நான்கில் ஒரு பங்கைக் கோரினார், பாரம்பரிய ஐந்தில் ஒரு பங்கிற்கு (கும்ஸ்) பதிலாக.

பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள்

அலாவுதீன் பல்வேறு வகையான சந்தைப் பொருட்களுக்கான விலைக் கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைகளை அமல்படுத்தினார். அலாவுதீனின் அரசவைத் தலைவர் அமீர் குஸ்ரு மற்றும் 14 ஆம் நூற்றாண்டின் எழுத்தாளர் ஹமித் கலந்தர் ஆகியோர் அலாவுதீன் இந்த மாற்றங்களை பொது நலனுக்காக அறிமுகப்படுத்தியதாகக் கூறுகின்றனர். இருப்பினும், அலாவுதீன் தனது வீரர்களுக்கு குறைந்த சம்பளத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்காக விலைகளைக் குறைக்க விரும்புவதாகவும், இதனால் ஒரு பெரிய இராணுவத்தை பராமரிக்க விரும்புவதாகவும் பரணி கூறுகிறார். மேலும், இந்து வர்த்தகர்கள் இலாபவெறியில் ஈடுபட்டதாகவும், அலாவுதீனின் சந்தைச் சீர்திருத்தங்கள் இந்துக்களை தண்டிக்க சுல்தானின் விருப்பத்தின் விளைவாகும் என்றும் பரணி கூறுகிறார்.

பொருட்கள் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட விலையில் விற்கப்படுவதை உறுதிசெய்ய, அலாவுதீன் சந்தை மேற்பார்வையாளர்களையும் உளவாளிகளையும் நியமித்து, அவர்களிடமிருந்து சுயாதீனமான அறிக்கைகளைப் பெற்றார். கறுப்புச் சந்தையைத் தடுக்க, அவரது நிர்வாகம் விவசாயிகள் மற்றும் வணிகர்கள் தானியங்களைச் சேமிப்பதைத் தடைசெய்தது, மேலும் அரசாங்கத்தால் நடத்தப்படும் தானியக் களஞ்சியங்களை நிறுவியது, அங்கு தானியங்களில் அரசாங்கத்தின் பங்கு சேமிக்கப்பட்டது. தில்லிக்கு தானியங்களை விரைவாகக் கொண்டு செல்ல போக்குவரத்துத் தொழிலாளர்களை யமுனை நதிக்கரையில் குறிப்பிட்ட தூரத்தில் உள்ள கிராமங்களில் மீண்டும் குடியேறுமாறு அரசாங்கம் கட்டாயப்படுத்தியது.

ஹமித் கலந்தர் ஆகியோர் அலாவுதீன் இந்த மாற்றங்களை பொது நலனுக்காக அறிமுகப்படுத்தியதாகக் கூறுகின்றனர். இருப்பினும், அலாவுதீன் தனது வீரர்களுக்கு குறைந்த சம்பளத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்காக விலைகளைக் குறைக்க விரும்புவதாகவும், இதனால் ஒரு பெரிய இராணுவத்தை பராமரிக்க விரும்புவதாகவும் பரணி கூறுகிறார். மேலும், இந்து வர்த்தகர்கள் இலாபவெறியில் ஈடுபட்டதாகவும், அலாவுதீனின் சந்தைச் சீர்திருத்தங்கள் இந்துக்களை தண்டிக்க சுல்தானின் விருப்பத்தின் விளைவாகும் என்றும் பரணி கூறுகிறார்.

பொருட்கள் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட விலையில் விற்கப்படுவதை உறுதி செய்வதற்காக, அலாவுதீன் சந்தை மேற்பார்வையாளர்களையும் உளவாளிகளையும் நியமித்து, அவர்களிடமிருந்து சுயாதீனமான அறிக்கைகளைப் பெற்றார். கறுப்புச் சந்தையைத் தடுக்க, அவரது நிர்வாகம் விவசாயிகள் மற்றும் வணிகர்கள் தானியங்களைச் சேமிப்பதைத் தடைசெய்தது, மேலும் அரசாங்கத்தால் நடத்தப்படும் தானியக் களஞ்சியங்களை நிறுவியது, அங்கு தானியங்களில்

அரசாங்கத்தின் பங்கு சேமிக்கப்பட்டது. தில்லிக்கு தானியங்களை விரைவாகக் கொண்டு செல்ல போக்குவரத்துத் தொழிலாளர்களை யமுனை நதிக்கரையில் குறிப்பிட்ட தூரத்தில் உள்ள கிராமங்களில் மீண்டும் குடியேறுமாறு அரசாங்கம் கட்டாயப்படுத்தியது

அலாவுதீன் 4 ஜனவரி 1316 அன்று இரவு இறந்தார். "சிலரின்" கூற்றுப்படி, கஃபர் அவரைக் கொன்றதாக பரணி கூறுகிறார். இரவின் முடிவில், கஃபர் அலாவுதீனின் உடலை சிரி இடத்திலிருந்து கொண்டு வந்து அலாவுதீனின் சமாதியில் (அலாவுதீனின் மரணத்திற்கு முன்பே கட்டப்பட்டது) அடக்கம் செய்தார். இந்த கல்லறை ஜமா மசூதிக்கு வெளியே அமைந்துள்ளதாக கூறப்படுகிறது, ஆனால் இந்த இரண்டு கட்டமைப்புகளையும் உறுதியாக அடையாளம் காண முடியாது. வரலாற்றாசிரியர் பனார்சி பிரசாத் சக்சேனாவின் கூற்றுப்படி, இந்த இரண்டு கட்டமைப்புகளின் பாழடைந்த அடித்தளங்கள் சிரியில் உள்ள மேடுகளில் ஒன்றின் கீழ் இருக்கலாம்.

அடுத்த நாள், கஃபர் அலாவுதீனின் இளம் மகன் ஷிஹாபுதீனை ஒரு பொம்மை மன்னராக நியமித்தார். இருப்பினும், கஃபர் விரைவில் கொல்லப்பட்டார், அலாவுதீனின் மூத்த மகன் முபாரக் கான் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினார்.

அலாவுதீனின் கல்லறை மற்றும் அவருக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட மதரசா டெல்லியில் உள்ள குதப் வளாகம், மெஹ்ராலியின் பின்புறம் உள்ளது.

கட்டிடக்கலை

1296 ஆம் ஆண்டில், அலாவுதீன் ஹவுஸ்-இ-அலை (பின்னர் ஹவுஸ்-இ-காஸ்) நீர்த்தேக்கத்தைக் கட்டினார், அது 70 ஏக்கர் பரப்பளவைக் கொண்டது மற்றும் கல்-கொத்துச் சுவரைக் கொண்டிருந்தது. படிப்படியாக, அது சேற்றால் நிரம்பியது, மேலும் 1354 இல் ஃபிரூஸ் ஷா துக்ளக்கால் அழிக்கப்பட்டது. 1398 இல் தில்லி மீது படையெடுத்த திமூரின் சுயசரிதை நினைவுக் குறிப்புகள், இந்த நீர்த்தேக்கம் ஆண்டு முழுவதும் நகரத்திற்கு நீர் ஆதாரமாக இருந்தது என்று குறிப்பிடுகிறது.

14 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில், அலாவுதீன் சிரி கோட்டையை கட்டினார். கோட்டைச் சுவர்கள் முக்கியமாக இடிபாடுகளைப் பயன்படுத்தி (சேற்றில்) கட்டப்பட்டன, இருப்பினும் சாம்பல் கொத்து (சுண்ணாம்பு மற்றும் சுண்ணாம்பு பூச்சுகளில்) சில தடயங்கள் உள்ளன. அலாவுதீன் 1303 மங்கோலிய படையெடுப்பின் போது சிரியில் முகாமிட்டார், மங்கோலியர்கள் வெளியேறிய பிறகு, அவர் தனது முகாம் இருந்த இடத்தில் கஸ்ர்-இ-ஹசார் சிதூன் அரண்மனையை கட்டினார். தைமூரின் காலத்தில் கோட்டையான சிரி நகரம் இருந்தது, அதன் நினைவுக் குறிப்புகள் ஏழு வாயில்களைக் கொண்டிருந்ததாகக் கூறுகின்றன. இது 1545 இல் ஷெர்ஷா தூரியால் அழிக்கப்பட்டது, மேலும் அதன் இடிந்த சுவர்களில் சில மட்டுமே இப்போது எஞ்சியிருக்கின்றன.

அலாவுதீன் அலாய் தர்வாஸாவை நியமித்தார், இது 1311 இல் கட்டி முடிக்கப்பட்டது, மேலும் குதப் அல்-தின் ஐபக் கட்டிய குவாத்-உல்-இஸ்லாம் மசூதிக்கு செல்லும் தெற்கு நுழைவாயிலாக

செயல்படுகிறது.[142] குதுப் மினார் அளவுக்கு இருமடங்காக இருக்கும் அலை மினார் கட்டுமானத்தையும் அவர் தொடங்கினார், ஆனால் அவர் இறந்தபோது திட்டம் கைவிடப்பட்டது.

சௌசத் கம்பாவிற்ரு அருகில் உள்ள லால் மஹால் (சிவப்பு அரண்மனை) மணற்கல் கட்டிடத்தின் கட்டுமானமும் அலாவுதீனுக்குக் காரணம் என்று கூறப்படுகிறது, ஏனெனில் அதன் கட்டிடக்கலை மற்றும் வடிவமைப்பு அலை தர்வாசாவைப் போலவே உள்ளது.

1311 ஆம் ஆண்டில், அலாவுதீன் 1229 ஆம் ஆண்டில் ஷம்சுதீன் இல்துட்மிஷ் என்பவரால் கட்டப்பட்ட 100 ஏக்கர் ஹவுஸ்-இ-ஷமாசி நீர்த்தேக்கத்தை பழுதுபார்த்தார், மேலும் அதன் மையத்தில் ஒரு குவிமாடத்தையும் கட்டினார்.

சமயம் மற்றும் பிற சமூகங்களுடனான உறவுகள் பற்றிய பார்வைகள்

அவரது முன்னோடிகளைப் போலவே, அலாவுதீனும் ஒரு சன்னி முஸ்லிம். அவரது நிர்வாகம் இஸ்மாயிலி (ஷியா) சிறுபான்மையினரை துன்புறுத்தியது, மரபுவழி சன்னிகள் அவர்களின் "ரகசிய கூட்டங்களில்" உடலுறவை அனுமதிப்பதாக பொய்யாக குற்றம் சாட்டிய பிறகு. அலாவுதீன் அவர்களுக்கு எதிராக 1311 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் ஒரு விசாரணைக்கு உத்தரவிட்டார். இந்த விசாரணை மரபுவழி உலமாவால் நடத்தப்பட்டது, அவர் பல இஸ்மாயிலிகளை குற்றவாளிகளாகக் கண்டறிந்தார். அலாவுதீன் குற்றவாளிகளை இரண்டாக வெட்ட உத்தரவிட்டார்.

ஜியாவுதீன் பரனி, அவர் இறந்து அரை நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு எழுதுகிறார், அலாவுதீன் முஸ்லீம் உலமாக்களை ஆதரிக்கவில்லை என்றும், "இஸ்லாத்தின் மீதான அவரது நம்பிக்கை படிப்பறிவற்ற மற்றும் அறியாதவர்களின் நம்பிக்கையைப் போல உறுதியாக இருந்தது" என்றும் குறிப்பிடுகிறார். அலாவுதீன் ஒருமுறை புதிய மதத்தை நிறுவ நினைத்ததாக அவர் மேலும் கூறுகிறார். இஸ்லாமிய தீர்க்கதரிசி முஹம்மதுவின் நான்கு ரஷிதுன் கலீபாக்கள் இஸ்லாத்தைப் பரப்ப உதவியது போல், அலாவுதீன் தனக்கும் நான்கு கான்கள் (உலுக், நுஸ்ரத், ஜாபர் மற்றும் ஆல்ப்) இருப்பதாக நம்பினார், அவர்களின் உதவியுடன் அவர் ஒரு புதிய மதத்தை நிறுவ முடியும். பரணியின் மாமா அலாவுல் முல்க் இந்த யோசனையை கைவிடும்படி அவரை சமாதானப்படுத்தினார், மனித ஞானத்தின் அடிப்படையில் அல்ல, கடவுளின் வெளிப்பாட்டின் அடிப்படையில் மட்டுமே ஒரு புதிய மதத்தை கண்டுபிடிக்க முடியும் என்று கூறினார். அலாவுல் முல்க், செங்கிஸ் கான் போன்ற பெரிய வெற்றியாளர்களால் கூட இஸ்லாமைத் தகர்க்க முடியவில்லை என்றும், புதிய மதத்தை நிறுவியதற்காக அலாவுதீனுக்கு எதிராக மக்கள் கிளர்ச்சி செய்வார்கள் என்றும் வாதிட்டார். அலாவுதீன் ஒரு மதத்தை நிறுவ நினைத்தார் என்ற பரணியின் கூற்று பல பிற்கால வரலாற்றாசிரியர்கள் மற்றும் பிற்கால வரலாற்றாசிரியர்களால் மீண்டும் மீண்டும் செய்யப்பட்டுள்ளது. வரலாற்றாசிரியர் பனார்சி பிரசாத் சக்ஷேனா இந்த கூற்றின் நம்பகத்தன்மையை சந்தேகிக்கிறார், அலாவுதீனின் சமகால எழுத்தாளர்களால் இது ஆதரிக்கப்படவில்லை என்று வாதிடுகிறார்.

இந்துக்களுடன் உறவு

சில சமயங்களில், இந்துத் தலைவர்களுக்கு எதிரான முஸ்லீம் வெறியையும், ஜிம்மிகளை நடத்துவதையும் அவர் பயன்படுத்திக் கொண்டார். பாரசீக வரலாற்றாசிரியர் வசாஃப், அவர் குஜராத்திற்கு எதிராக ஒரு புனிதப் போராக ஒரு பயணத்தை அனுப்பியதாகவும், அது "வெற்றியின் மோகத்தால்" தூண்டப்படவில்லை என்றும் கூறுகிறார். அமீர் குஸ்ருவின் மஸ்னவி தேவல் தேவிகிஸ்ர் கான், முதல் படையெடுப்பிற்கு ஏழு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நடந்த இரண்டாவது படையெடுப்பில் குஜராத் இணைக்கப்பட்டது, முதல் ஒரு கொள்ளைச் சோதனை என்று குறிப்பிடுகிறது. கம்பாட்டில், குடிமக்கள் ஆச்சரியத்தில் சிக்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. வசாஃப் கூறுகிறார், "முஹம்மதியப் படைகள் இஸ்லாத்திற்காக, தூய்மையற்ற நிலம் முழுவதும், வலது மற்றும் இடதுபுறத்தில் இரக்கமின்றி கொல்லவும் படுகொலை செய்யவும் தொடங்கின, மேலும் இரத்தம் பெருக்கெடுத்து ஓடியது."

அலாவுதீனும் அவரது தளபதிகளும் அவர்களது இராணுவ பிரச்சாரத்தின் போது பல இந்து கோவில்களை அழித்தார்கள். இந்த கோவில்களில் பில்சா (1292), தேவகிரி (1295), விஜாப்பூர் (1298-1310), சோம்நாத் (1299), ஜெயின் (1301), சிதம்பரம் (1311) மற்றும் மதுரை (1311) ஆகியவை அடங்கும்.

அவர் தனது மேலாதிக்கத்தை ஏற்கத் தயாராக இருந்த இந்துத் தலைவர்களுடன் சமரசம் செய்து கொண்டார். 1305 ஆம் ஆண்டு ஆவணத்தில், அலாவுதீன் கீழ்ப்படிதலுள்ள இந்து ஜமீன்தார்களை (நிலப்பிரபுத்துவ நிலப்பிரபுக்கள்) அன்பாக நடத்தினார் என்றும், அவர்கள் எதிர்பார்த்ததை விட அதிகமான உதவிகளை அவர்களுக்கு வழங்கினார் என்றும் குஸ்ரு குறிப்பிடுகிறார். குஸ்ரு தனது கவிதை நடையில், இந்த நேரத்தில், ஹிந்த் சாம்ராஜ்யத்தில் இருந்த அனைத்து அவமானகரமான இந்துக்களும் போர்க்களத்தில் இறந்துவிட்டார்கள், மற்ற இந்துக்கள் அலாவுதீனுக்கு முன் தலை குனிந்தனர். 1312 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 19 ஆம் தேதி நடைபெற்ற நீதிமன்றத்தை விவரிக்கும் குஸ்ரு, அலாவுதீனுக்கு முன் குனிந்த இந்துத் தலைவர்களின் திலகங்களால் நிலம் காவி நிறமாக மாறியதாக எழுதுகிறார். இந்துக்களுடன் சமரசம் செய்து கொள்ளும் இந்த கொள்கையானது ஒரு சிறிய ஆனால் குரல் கொடுக்கும் முஸ்லீம் தீவிரவாதிகளால் பெரிதும் விமர்சிக்கப்பட்டது, இது பரணியின் எழுத்துக்களில் இருந்து தெரிகிறது.

மரபுவழி உலமாக்களின் அறிவுரைகளை அலாவுதீன் கேட்பது அரிது. இஸ்லாமிய அரசின் கீழ் இந்துக்களின் நிலை குறித்து அவர் கேட்டதற்கு, காஜி முகிஸ் பதிலளித்தார், இந்துக்கள் "வரிகளை மிகவும் மரியாதையுடன் பணிவுடன் மற்றும் பணிவுடன் செலுத்த வேண்டும். ஆட்சியர் வாயில் எச்சில் துப்ப வேண்டுமா? , தயக்கமின்றி அதைத் திறக்க வேண்டும், அதனால் அந்த அதிகாரி அதில் எச்சில் துப்பலாம்... அவரது இந்த அதீத சாந்தம் மற்றும் பணிவின் நோக்கம்... இந்த இனத்தின் மீது உள்ள அதீத பணிவுணர்வைக் காட்டுவதாகும். எல்லாம் வல்ல இறைவன் (உள்ளே) இந்த இந்துக்கள் உண்மையான தீர்க்கதரிசியின் கொடிய எதிரிகள் என குரான்) அவர்களை முற்றிலுமாக சீரழிக்கக் கட்டளையிடுகிறது. முஸ்தபா அவர்களைக் கொல்வது, கொள்ளையடிப்பது மற்றும் சிறையில் அடைப்பது குறித்து கட்டளையிட்டார், அவர்கள் உண்மையான நம்பிக்கையைப் பின்பற்ற

வேண்டும், இல்லையெனில் கொல்லப்பட வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டார். அல்லது சிறையில் அடைத்து, அவர்களின் சொத்துக்கள் மற்றும் சொத்துக்கள் அனைத்தையும் பறிமுதல் செய்ய வேண்டும்."

"இந்துக்கள் ஒருபோதும் முசல்மானுக்கு அடிபணியவும் கீழ்ப்படிதலாகவும் இருக்க மாட்டார்கள்" என்று அவர் நம்பினார். அவர் அவர்களை வறுமையில் ஆழ்த்துவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார் மற்றும் அது நியாயமானது என்று அவர் உணர்ந்தார், ஏனெனில் தலைவர்களும் முகமதுகளும் ஆடம்பரமான வாழ்க்கையை நடத்துகிறார்கள், ஆனால் ஒருபோதும் வரி செலுத்தவில்லை. அவரது தீவிரமான மற்றும் விரிவான வெற்றிகள், மௌலானா ஷம்சுதீன் துர்க், அப்துல் மாலிக் இசாமி மற்றும் வசாஃபு உட்பட உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் அவரை துன்புறுத்துபவர்களாக பார்க்க வழிவகுத்தது. பரணி, தனது சாதனைகளைச் சுருக்கமாகக் கூறும்போது, அவரது ஆட்சியின் கடைசி தசாப்தத்தில் இந்துக்களின் பணியும் கீழ்ப்படிதலும் ஒரு நிறுவப்பட்ட உண்மை என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்துக்கள் தரப்பில் இத்தகைய சமர்ப்பணம் "இதற்கு முன்பு பார்த்தது இல்லை, இனியும் காணப்படாது" என்று அவர் கூறுகிறார்.

மம்லுக் வம்சத்தின் கீழ், உயர் அதிகாரத்துவத்தில் உறுப்பினராக இருப்பது இந்திய முஸ்லீம்களுக்கு கடினமாக இருந்தது மற்றும் இந்துக்களுக்கு சாத்தியமற்றது. இருப்பினும் இது கல்ஜிகளின் கீழ் மாறியதாகத் தெரிகிறது. மங்கோலியர்களை விரட்ட அலாவுதீன் ஒரு இந்து அதிகாரியான மாலிக் நாயக், அகுர்-பெக் மைசாராவின் கீழ் 30,000 வலிமையான இராணுவத்தை அனுப்பியதாக குஸ்ரூ காசைனுல் ஃபுதுவில் கூறுகிறார். இகாட் கானின் கிளர்ச்சியின் போது, சுல்தானின் உயிர் இந்து வீரர்களால் (பைக்ஸ்) காப்பாற்றப்பட்டது. ஏகாதிபத்திய இராணுவத்தில் முஸ்லீம் அல்லாதவர்கள் அதிக அளவில் இருப்பதால், டெல்லியைச் சுற்றி வளைத்த மங்கோலிய குதலுக் குவாஜாவை விரட்ட அலாவுல் முல்க் டெல்லியை விட்டு வெளியேற வேண்டாம் என்று அறிவுறுத்தினார்.

சமணர்களுடனான உறவுகள்

ஜெயின் ஆதாரங்களின்படி, அலாவுதீன் சமண முனிவர்களுடன் கலந்துரையாடினார் மற்றும் ஒருமுறை ஆச்சார்யா மகாசேனாவை டெல்லிக்கு வரவழைத்தார். இந்த காலகட்டத்தில் வட இந்தியாவில் கற்றறிந்த திகம்பிரச்சாரியார் இல்லை மற்றும் மகாசேனா சமணர்களால் நம்பிக்கையைப் பாதுகாக்க வற்புறுத்தப்பட்டார். அலாவுதீன் அவரது ஆழ்ந்த கற்றல் மற்றும் துறவறம் ஆகியவற்றால் ஈர்க்கப்பட்டார். ஒரு திகம்பர ஜெயின் புரஞ்சந்திரர் அவருக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர் மற்றும் சுல்தான் ஸ்வேதாம்பர முனிவர்களுடன் தொடர்புகளைப் பேணி வந்தார். சமணக் கவிஞர் ஆச்சார்யா ராமச்சந்திர தூரியும் அவரால் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

1336-1337 இல் முடிக்கப்பட்ட காரதரகச்சா பட்டாவலி, ஜபாலிபுராவை (ஜாலோர்) கைப்பற்றியபோது 1313 இல் ஒரு மத கண்காட்சியை அழித்தது உட்பட அவரது ஆட்சியின் கீழ் ஜைனர்கள் மீதான அட்டுழியங்களை விவரிக்கிறது. ஒரு வருடம் கழித்து நிலைமைகள்

மாறிவிட்டதாகத் தெரிகிறது. ஜைன ஸ்ரீமாலா வணிகர்கள் வட இந்தியாவில் பரவியதாகவும், 1314 ஆம் ஆண்டில், அஜ்மீர் மற்றும் அதன் சுற்றுப்புறம் இருந்தபோதிலும், 1314 ஆம் ஆண்டில், ஒரு ஸ்ரீமாலாவின் மகன்கள் மற்றும் பலர் தங்கள் உறவினர்களுடன் ஒரு பெரிய யாத்ரீகர்களுடன் பலூடியில் ஒரு கோவிலுக்குச் செல்ல முடிந்தது என்று அர்த்தகதனகாவில் பனாரசிதாஸ் குறிப்பிடுகிறார்.

சில சமயங்களில், இந்துத் தலைவர்களுக்கு எதிரான முஸ்லீம் வெறியையும், ஜிம்மிகளை நடத்துவதையும் அவர் பயன்படுத்திக் கொண்டார். பாரசீக வரலாற்றாசிரியர் வசாஃப், அவர் குஜராத்திற்கு எதிராக ஒரு புனிதப் போராக ஒரு பயணத்தை அனுப்பியதாகவும், அது "வெற்றியின் மோகத்தால்" தூண்டப்படவில்லை என்றும் கூறுகிறார். அமீர் குஸ்ருவின் மஸ்னவி தேவல் தேவிகிஸ்ர் கான், முதல் படையெடுப்பிற்கு ஏழு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நடந்த இரண்டாவது படையெடுப்பில் குஜராத் இணைக்கப்பட்டது, முதல் ஒரு கொள்ளைச் சோதனை என்று குறிப்பிடுகிறது. கம்பாட்டில், குடிமக்கள் ஆச்சரியத்தில் சிக்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. வசாஃப் கூறுகிறார், "முஹம்மதியப் படைகள் இஸ்லாத்திற்காக, தூய்மையற்ற நிலம் முழுவதும், வலது மற்றும் இடதுபுறத்தில் இரக்கமின்றி கொல்லவும் படுகொலை செய்யவும் தொடங்கின, மேலும் இரத்தம் பெருக்கெடுத்து ஓடியது."

அலாவுதீனும் அவரது தளபதிகளும் அவர்களது இராணுவ பிரச்சாரத்தின் போது பல இந்து கோவில்களை அழித்தார்கள். இந்த கோவில்களில் பில்சா (1292), தேவகிரி (1295), விஜாப்பூர் (1298-1310), சோம்நாத் (1299), ஜெயின் (1301), சிதம்பரம் (1311) மற்றும் மதுரை (1311) ஆகியவை அடங்கும்.

அவர் தனது மேலாதிக்கத்தை ஏற்கத் தயாராக இருந்த இந்துத் தலைவர்களுடன் சமரசம் செய்து கொண்டார். 1305 ஆம் ஆண்டு ஆவணத்தில், அலாவுதீன் கீழ்ப்படிதலுள்ள இந்து ஜமீன்தார்களை (நிலப்பிரபுத்துவ நிலப்பிரபுக்கள்) அன்பாக நடத்தினார் என்றும், அவர்கள் எதிர்பார்த்ததை விட அதிகமான உதவிகளை அவர்களுக்கு வழங்கினார் என்றும் குஸ்ரு குறிப்பிடுகிறார். குஸ்ரு தனது கவிதை நடையில், இந்த நேரத்தில், ஹிந்த் சாம்ராஜ்யத்தில் இருந்த அனைத்து அவமானகரமான இந்துக்களும் போர்க்களத்தில் இறந்துவிட்டார்கள், மற்ற இந்துக்கள் அலாவுதீனுக்கு முன் தலை குனிந்தனர். 1312 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 19 ஆம் தேதி நடைபெற்ற நீதிமன்றத்தை விவரிக்கும் குஸ்ரு, அலாவுதீனுக்கு முன் குனிந்த இந்துத் தலைவர்களின் திலகங்களால் நிலம் காவி நிறமாக மாறியதாக எழுதுகிறார். இந்துக்களுடன் சமரசம் செய்து கொள்ளும் இந்த கொள்கையானது ஒரு சிறிய ஆனால் குரல் கொடுக்கும் முஸ்லீம் தீவிரவாதிகளால் பெரிதும் விமர்சிக்கப்பட்டது, இது பரணியின் எழுத்துக்களில் இருந்து தெரிகிறது.

மரபுவழி உலமாக்களின் அறிவுரைகளை அலாவுதீன் கேட்பது அரிது. இஸ்லாமிய அரசின் கீழ் இந்துக்களின் நிலை குறித்து அவர் கேட்டதற்கு, காஜி முகிஸ் பதிலளித்தார், இந்துக்கள் "வரிகளை மிகவும் மரியாதையுடன் பணிவுடன் மற்றும் பணிவுடன் செலுத்த வேண்டும். ஆட்சியர் வாயில் எச்சில் துப்ப வேண்டுமா? , தயக்கமின்றி அதைத் திறக்க வேண்டும், அதனால் அந்த அதிகாரி அதில் எச்சில் துப்பலாம்... அவரது இந்த அதீத சாந்தம் மற்றும் பணிவின் நோக்கம்... இந்த இனத்தின்

மீது உள்ள அதீத பணிவுணர்வைக் காட்டுவதாகும். எல்லாம் வல்ல இறைவன் (உள்ளே) இந்த இந்துக்கள் உண்மையான தீர்க்கதரிசியின் கொடிய எதிரிகள் என குரான்) அவர்களை முற்றிலுமாக சீரழிக்கக் கட்டளையிடுகிறது. முஸ்தபா அவர்களைக் கொல்வது, கொள்ளையடிப்பது மற்றும் சிறையில் அடைப்பது குறித்து கட்டளையிட்டார், அவர்கள் உண்மையான நம்பிக்கையைப் பின்பற்ற வேண்டும், இல்லையெனில் கொல்லப்பட வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டார். அல்லது சிறையில் அடைத்து, அவர்களின் சொத்துக்கள் மற்றும் சொத்துக்கள் அனைத்தையும் பறிமுதல் செய்ய வேண்டும்."

"இந்துக்கள் ஒருபோதும் முசல்மானுக்கு அடிபணியவும் கீழ்ப்படிதலாகவும் இருக்க மாட்டார்கள்" என்று அவர் நம்பினார். அவர் அவர்களை வறுமையில் ஆழ்த்துவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார் மற்றும் அது நியாயமானது என்று அவர் உணர்ந்தார், ஏனெனில் தலைவர்களும் முகமதுகளும் ஆடம்பரமான வாழ்க்கையை நடத்துகிறார்கள், ஆனால் ஒருபோதும் வரி செலுத்தவில்லை. அவரது தீவிரமான மற்றும் விரிவான வெற்றிகள், மௌலானா ஷம்சுதீன் துர்க், அப்துல் மாலிக் இசாமி மற்றும் வசாஃப் உட்பட உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் அவரை துன்புறுத்துபவர்களாக பார்க்க வழிவகுத்தது. பரணி, தனது சாதனைகளைச் சுருக்கமாகக் கூறும்போது, அவரது ஆட்சியின் கடைசி தசாப்தத்தில் இந்துக்களின் பணிவும் கீழ்ப்படிதலும் ஒரு நிறுவப்பட்ட உண்மை என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்துக்கள் தரப்பில் இத்தகைய சமர்ப்பணம் "இதற்கு முன்பு பார்த்தது இல்லை, இனியும் காணப்படாது" என்று அவர் கூறுகிறார்.

மம்லுக் வம்சத்தின் கீழ், உயர் அதிகாரத்துவத்தில் உறுப்பினராக இருப்பது இந்திய முஸ்லீம்களுக்கு கடினமாக இருந்தது மற்றும் இந்துக்களுக்கு சாத்தியமற்றது. இருப்பினும் இது கல்ஜிகளின் கீழ் மாறியதாகத் தெரிகிறது. மங்கோலியர்களை விரட்ட அலாவுதீன் ஒரு இந்து அதிகாரியான மாலிக் நாயக், அகுர்-பெக் மைசாராவின் கீழ் 30,000 வலிமையான இராணுவத்தை அனுப்பியதாக குஸ்ரூ காசைனுல் புதுவில் கூறுகிறார். இகாட் கானின் கிளர்ச்சியின் போது, சுல்தானின் உயிர் இந்து வீரர்களால் (பைக்ஸ்) காப்பாற்றப்பட்டது. ஏகாதிபத்திய இராணுவத்தில் முஸ்லீம் அல்லாதவர்கள் அதிக அளவில் இருப்பதால், டெல்லியைச் சுற்றி வளைத்த மங்கோலிய குதலுக் குவாஜாவை விரட்ட அலாவுல் முல்க் டெல்லியை விட்டு வெளியேற வேண்டாம் என்று அறிவுறுத்தினார்.

சமணர்களுடனான உறவுகள்

ஜெயின் ஆதாரங்களின்படி, அலாவுதீன் சமண முனிவர்களுடன் கலந்துரையாடினார் மற்றும் ஒருமுறை ஆச்சார்யா மகாசேனாவை டெல்லிக்கு வரவழைத்தார். இந்த காலகட்டத்தில் வட இந்தியாவில் கற்றறிந்த திகம்பிரச்சாரியார் இல்லை மற்றும் மகாசேனா சமணர்களால் நம்பிக்கையைப் பாதுகாக்க வற்புறுத்தப்பட்டார். அலாவுதீன் அவரது ஆழ்ந்த கற்றல் மற்றும் துறவறம் ஆகியவற்றால் ஈர்க்கப்பட்டார். ஒரு திகம்பர ஜெயின் புரஞ்சந்திரர் அவருக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர் மற்றும் சுல்தான் ஸ்வேதாம்பர முனிவர்களுடன் தொடர்புகளைப் பேணி வந்தார். சமணக் கவிஞர் ஆச்சார்யா ராமச்சந்திர தூரியும் அவரால் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

1336-1337 இல் முடிக்கப்பட்ட காரதரச்சா பட்டாவலி, ஜபாலிபுராவை (ஜாலோர்) கைப்பற்றியபோது 1313 இல் ஒரு மத கண்காட்சியை அழித்தது உட்பட அவரது ஆட்சியின் கீழ் ஜைனர்கள் மீதான அட்டுழியங்களை விவரிக்கிறது. ஒரு வருடம் கழித்து நிலைமைகள் மாறிவிட்டதாகத் தெரிகிறது. ஜைன ஸ்ரீமாலா வணிகர்கள் வட இந்தியாவில் பரவியதாகவும், 1314 ஆம் ஆண்டில், அஜ்மீர் மற்றும் அதன் சுற்றுப்புறம் இருந்தபோதிலும், 1314 ஆம் ஆண்டில், ஒரு ஸ்ரீமாலாவின் மகன்கள் மற்றும் பலர் தங்கள் உறவினர்களுடன் ஒரு பெரிய யாத்ரீகர்களுடன் பல்லுடியில் ஒரு கோவிலுக்குச் செல்ல முடிந்தது என்று அர்த்தகதனகாவில் பனாரசிதாஸ் குறிப்பிடுகிறார்.

கியாசுதீன் துக்களக்

அதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு, காஜி மாலிக் தன்னை கியாசுதீன் துக்களக் என்று மறுபெயரிட்டார் - இதனால் துக்களக் வம்சத்தைத் தொடங்கி பெயரிட்டார். கியாசுதீன் துக்களக் அறிஞர்களின் படைப்புகளில் துக்களக் ஷா என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறார். அவர் கலப்பு துர்கோ-இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர்; அவரது தாயார் ஒரு ஜாட் பிரபு மற்றும் அவரது தந்தை இந்திய துருக்கிய அடிமைகளின் வழித்தோன்றலாக இருக்கலாம்.

கியாசுதீன் துக்களக் தனக்கு சேவையாற்றி ஆட்சிக்கு வர உதவிய கல்ஜி வம்சத்தைச் சேர்ந்த மாலிக்குகள், அமீர்கள் மற்றும் அதிகாரிகள் அனைவருக்கும் வெகுமதி அளித்தார். அவர் தனது முன்னோடியான குஸ்ரோ கானுக்கு சேவை செய்தவர்களை தண்டித்தார். கல்ஜி வம்சத்தின் போது முஸ்லீம்கள் மீதான வரி விகிதத்தை அவர் குறைத்தார், ஆனால் இந்துக்கள் மீதான வரிகளை உயர்த்தினார், அவர் தனது நீதிமன்ற வரலாற்றாசிரியர் ஜியாவுதீன் பரானி எழுதினார், அதனால் அவர்கள் செல்வத்தால் கண்முடித்தனமாக அல்லது கலகத்திற்கு ஆளாக மாட்டார்கள்.

அவர் டெல்லிக்கு கிழக்கே ஆறு கிலோமீட்டர் தொலைவில் ஒரு நகரத்தை கட்டினார், மங்கோலியர்களின் தாக்குதல்களுக்கு எதிராக ஒரு கோட்டை மிகவும் தற்காப்புக்குரியதாகக் கருதப்பட்டு அதை துக்களகாபாத் என்று அழைத்தார். 1321 ஆம் ஆண்டில், அவர் தனது மூத்த மகன் உலுக் காளை, பின்னர் முகமது பின் துக்களக் என்று அழைக்கப்பட்டார், இந்து ராஜ்யங்களான அரங்கல் மற்றும் திலாங் (தற்போது தெலுங்கானாவின் ஒரு பகுதி) ஆகியவற்றைக் கொள்ளையடிக்க தியோகிருக்கு அனுப்பினார். அவரது முதல் முயற்சி தோல்வியில் முடிந்தது. நான்கு மாதங்களுக்குப் பிறகு, கியாசுதீன் துக்களக் தனது மகனுக்காக பெரிய இராணுவப் படைகளை அனுப்பினார். இம்முறை உலுக் காள் வெற்றி பெற்றார். அரங்கல் வீழ்ந்தது, சுல்தான்பூர் என மறுபெயரிடப்பட்டது, மேலும் அனைத்து கொள்ளையடிக்கப்பட்ட செல்வம், அரசு கருவூலம் மற்றும் சிறைபிடிக்கப்பட்டவர்கள் கைப்பற்றப்பட்ட இராச்சியத்திலிருந்து டெல்லி சுல்தானகத்திற்கு மாற்றப்பட்டனர்.

லுக்னெளதியில் (வங்காளம்) உள்ள முஸ்லீம் பிரபுத்துவம் கியாசுதீன் துக்ளக்கை தனது ஆட்சிக் கவிழ்ப்பை விரிவுபடுத்தவும், ஷம்சுதீன் :பிரோஸ் ஷாவைத் தாக்கி கிழக்கு நோக்கி வங்காளத்திற்கு விரிவுபடுத்தவும் அழைப்பு விடுத்தார், அவர் 1324-1325 AD க்கு மேல் டெல்லியை தனது மகன் உலுக் கானின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்து, பின்னர் வழிநடத்தினார். லுக்னெளதிக்கு அவனது படை. இந்தப் பிரச்சாரத்தில் கியாசுதீன் துக்ளக் வெற்றி பெற்றார். அவரும் அவரது விருப்பமான மகன் மஹ்முத் கானும் லக்னெளதியில் இருந்து டெல்லிக்கு திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது, கியாசுதீன் துக்ளக்கின் மூத்த மகன் உலுக் கான், அஸ்திவாரம் இல்லாமல் கட்டப்பட்ட மற்றும் இடிந்து விழும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்ட ஒரு மர அமைப்பில் (குஷக்) அவரைக் கொல்ல திட்டமிட்டார், அது ஒரு விபத்தாகத் தோன்றியது. கியாசுதீன் துக்ளக் தில்லியில் இருந்து திரும்பியதும் அவர்களை அகற்ற முடிவு செய்ததாக சூஃபி பிரசங்கரும் உலுக் கானும் தூதர்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டதாக வரலாற்று ஆவணங்கள் கூறுகின்றன. கியாசுதீன் துக்ளக், மஹ்முத் கானுடன் கி.பி. 1325 இல் இடிந்து விழுந்த குஷக் குழிக்குள் இறந்தார், அதே சமயம் அவரது மூத்த மகன் துக்ளக் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரப்பூர்வ வரலாற்றாசிரியர் ஒருவர் குஷக் மீது மின்னல் தாக்கியதால் அவரது மரணம் குறித்து மாற்று விரைவான கணக்கை வழங்குகிறார். மற்றொரு உத்தியோகபூர்வ வரலாற்றாசிரியர், அல்-பதானி 'அப்துல்-கதிர் இப்னு முலுக்-ஷா, மின்னல் அல்லது வானிலை பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லை, ஆனால் யானைகள் ஓடுவதுதான் கட்டமைப்பு சரிவின் காரணத்தை விளக்குகிறார்; விபத்து முன்சூட்டியே திட்டமிடப்பட்டது என்ற வதந்தியின் குறிப்பை அல்-பதோனி உள்ளடக்கியுள்ளது.

முகமது பின் துக்ளக்

முஹம்மது பின் துக்ளக்கின் ஆட்சியின் போது, டெல்லி சுல்தானகம் இந்திய துணைக்கண்டத்தின் பெரும்பாலான பகுதிகளுக்கு தற்காலிகமாக விரிவடைந்தது, புவியியல் எல்லையின் அடிப்படையில் அதன் உச்சம். மால்வா, குஜராத், மஹாரத்தா, திலாங், கம்பீலா, துர்-சமுந்தர், மாபர், லக்னெளதி, சிட்டகாங், சுனர்கவ் மற்றும் திருஹட் ஆகிய இடங்களைத் தாக்கி கொள்ளையடித்தார். அவரது தொலைதூர பிரச்சாரங்கள் விலை உயர்ந்தவை, இருப்பினும் முஸ்லீம் அல்லாத ராஜ்யங்கள் மீதான ஒவ்வொரு தாக்குதலும் கைப்பற்றப்பட்ட மக்களிடமிருந்து புதிய கொள்ளையடிக்கப்பட்ட செல்வத்தையும் மீட்கும் தொகையையும் கொண்டு வந்தன. விரிவாக்கப்பட்ட பேரரசை தக்கவைத்துக்கொள்வது கடினமாக இருந்தது, மேலும் இந்திய துணைக்கண்டம் முழுவதும் கிளர்ச்சிகள் வாடிக்கையாகிவிட்டன.

மக்கள் எதையும் செலுத்த மறுக்கும் அளவிற்கு அவர் வரிகளை உயர்த்தினார். கங்கை மற்றும் யமுனை நதிகளுக்கு இடையே உள்ள இந்தியாவின் வளமான நிலங்களில், சுல்தான் முஸ்லீம் அல்லாதவர்கள் மீதான நில வரி விகிதத்தை சில மாவட்டங்களில் பத்து மடங்கும், சில மாவட்டங்களில் இருபது மடங்கும் அதிகரித்தார். நில வரிகளுடன், திம்மிகள் (முஸ்லிம் அல்லாதவர்கள்) அவர்கள் அறுவடை செய்த பயிர்களில் பாதி அல்லது அதற்கு மேற்பட்டதை விட்டுவிட்டு பயிர் வரி செலுத்த வேண்டியிருந்தது. இந்த கூர்மையான உயர் பயிர் மற்றும் நில வரி

இந்து விவசாயிகளின் முழு கிராமங்களையும் விவசாயத்தை விட்டுவிட்டு காடுகளுக்குத் தப்பிக்க வழிவகுத்தது; அவர்கள் எதையும் வளர்க்கவோ அல்லது வேலை செய்யவோ மறுத்துவிட்டனர். பலர் கொள்ளையர் குலங்களாக மாறினர். தொடர்ந்து பஞ்சங்கள் வந்தன. கைதுகள், சித்திரவதைகள் மற்றும் வெகுஜன தண்டனைகளை விரிவுபடுத்துவதன் மூலம் சுல்தான் கசப்புடன் பதிலளித்தார், அவர் "களைகளை வெட்டுவது" போல் மக்களைக் கொன்றார். முஹம்மது பின் துக்ளக் முஸ்லிமல்லாதவர்களிடம் மட்டுமல்ல, சில குறிப்பிட்ட முசல்மான்களிடமும் கொடூரமானவராகவும் கடுமையாகவும் இருந்தார் என்பதை வரலாற்று ஆவணங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவர் வழக்கமாக சயீத்கள் (ஷியா), சூஃபிகள், கலாந்தர்கள் மற்றும் பிற முஸ்லீம் அதிகாரிகளை தூக்கிலிட்டார். அவரது நீதிமன்ற வரலாற்றாசிரியர் ஜியாவுதீன் பார்னி குறிப்பிட்டார்,

முஹம்மது பின் துக்ளக் இன்றைய இந்திய மாநிலமான மகாராஷ்டிராவில் உள்ள தியோகிரி நகரத்தை (தெளலதாபாத் என மறுபெயரிட்டார்), டெஹ்லி சுல்தானகத்தின் இரண்டாவது நிர்வாகத் தலைநகராகத் தேர்ந்தெடுத்தார். அவர் தனது அரச குடும்பம், பிரபுக்கள், சையதுகள், ஷேக்குகள் மற்றும் 'உலேமாக்கள் உட்பட டெஹ்லியின் முஸ்லீம் மக்களை கட்டாயமாக இடம்பெயர்ந்து தெளலதாபாத்தில் குடியேற உத்தரவிட்டார். முழு முஸ்லீம் உயரடுக்கினரையும் தெளலதாபாத்திற்கு மாற்றியதன் நோக்கம், உலக வெற்றிக்கான அவரது பணியில் அவர்களை சேர்ப்பதாகும். இஸ்லாமிய மத அடையாளத்தை பேரரசின் சொல்லாட்சிக்கு ஏற்பப் பிரச்சாரம் செய்பவர்களாக அவர்களது பங்கை அவர் கண்டார், மேலும் சூஃபிகள் வற்புறுத்துவதன் மூலம் தக்காணத்தில் வசிப்பவர்கள் பலரை முஸ்லீம்களாக மாற்ற முடியும். தெளலதாபாத்திற்கு செல்ல விரும்பாத பிரபுக்களை துக்ளக் கொடூரமாக தண்டித்தார், அவர்கள் தனது உத்தரவை பின்பற்றாதது கிளர்ச்சிக்கு சமமாக இருந்தது. பெரிஷ்டாவின் கூற்றுப்படி, மங்கோலியர்கள் பஞ்சாபிற்கு வந்தபோது, தெளலதாபாத் நிர்வாக மையமாக இருந்த போதிலும், சுல்தான் உயரடுக்கினரை டெஹ்லிக்குத் திருப்பி அனுப்பினார். உயரடுக்கினரை தெளலதாபாத்திற்கு மாற்றியதன் ஒரு விளைவு, சுல்தான் மீது பிரபுக்களின் வெறுப்பு, நீண்ட காலமாக அவர்களின் மனதில் நிலைத்திருந்தது. மற்ற விளைவு என்னவென்றால், அவர் ஒரு நிலையான முஸ்லீம் உயரடுக்கை உருவாக்கி, டெஹ்லிக்குத் திரும்பாத தெளலதாபாத்தின் முஸ்லீம் மக்கள்தொகையின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தார், இது இல்லாமல் விஜயநகரத்திற்கு சவால் விடும் வகையில் பஹ்மானிய இராச்சியத்தின் எழுச்சி சாத்தியமில்லை. டெக்கான் பகுதியில் முஹம்மது பின் துக்ளக்கின் சாகசங்கள் இந்து மற்றும் ஜெயின் கோவில்களை அழித்தல் மற்றும் இழிவுபடுத்துதல் போன்ற பிரச்சாரங்களைக் குறிக்கின்றன, உதாரணமாக சுயம்பு சிவன் கோவில் மற்றும் ஆயிரம் தூண் கோவில்.

முஹம்மது பின் துக்ளக்கிற்கு எதிரான கிளர்ச்சிகள் 1327 இல் தொடங்கி, அவரது ஆட்சியில் தொடர்ந்தன, காலப்போக்கில் சுல்தானகத்தின் புவியியல் எல்லை குறிப்பாக 1335 க்குப் பிறகு சுருங்கியது. டெல்லி சுல்தானகத்தின் தாக்குதல்களுக்கு நேரடியான பதிலடியாக விஜயநகரப் பேரரசு தென்னிந்தியாவில் உருவானது. விஜயநகரப் பேரரசு தென்னிந்தியாவை டெல்லி சுல்தானகத்திடம் இருந்து விடுவித்தது. 1336 இல் முசுனூரி நாயக்கரின் கப்பய நாயக்கர் துக்ளக்

இராணுவத்தை தோற்கடித்து டெல்லி சுல்தானகத்திடம் இருந்து வாரங்கலை மீண்டும் கைப்பற்றினார். 1338 இல் அவரது சொந்த மருமகன் மால்வாவில் கிளர்ச்சி செய்தார், அவரைத் தாக்கி, பிடித்து, உயிருடன் தோலுரித்தார். 1339 வாக்கில், உள்ளூர் முஸ்லீம் ஆளுநர்களின் கீழ் இருந்த கிழக்குப் பகுதிகள் மற்றும் இந்து மன்னர்கள் தலைமையிலான தெற்குப் பகுதிகள் கிளர்ச்சி செய்து டெல்லி சுல்தானகத்திலிருந்து சுதந்திரம் அறிவித்தன. முகம்மது பின் துக்ளக்கிடம் சுருங்கும் ராஜ்ஜியத்திற்கு பதிலடி கொடுக்க வளமோ ஆதரவோ இல்லை. 1347 வாக்கில், தெற்காசியாவின் தக்காணப் பகுதியில் பஹ்மானிய சுல்தானகம் ஒரு சுதந்திரமான மற்றும் போட்டியிடும் முஸ்லீம் இராச்சியமாக மாறியது.

முகமது பின் துக்ளக் ஒரு அறிவுஜீவி, குரான், ஃபிக்ஹ், கவிதை மற்றும் பிற துறைகளில் விரிவான அறிவைக் கொண்டிருந்தார். அவர் தனது உறவினர்கள் மற்றும் வாசிகள் (அமைச்சர்கள்) மீது ஆழ்ந்த சந்தேகம் கொண்டிருந்தார், தனது எதிரிகளுடன் மிகவும் கடுமையாக இருந்தார், மேலும் பொருளாதார எழுச்சியை ஏற்படுத்தும் முடிவுகளை எடுத்தார். உதாரணமாக, இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்யத்தை விரிவுபடுத்துவதற்கான அவரது விலையுயர்ந்த பிரச்சாரங்களுக்குப் பிறகு, அரசின் கருவூலத்தில் விலைமதிப்பற்ற உலோக நாணயங்கள் காலியாக இருந்தன. எனவே அவர் வெள்ளி நாணயங்களின் முகமதிப்பு கொண்ட அடிப்படை உலோகங்களிலிருந்து நாணயங்களைத் தயாரிக்க உத்தரவிட்டார் - சாதாரண மக்கள் தங்கள் வீடுகளில் இருந்த அடிப்படை உலோகத்திலிருந்து போலி நாணயங்களை அச்சிட்டதால் அந்த முடிவு தோல்வியடைந்தது.

முஹம்மது பின் துக்ளக்கின் அரசவையில் இருந்த வரலாற்றாசிரியர் ஜியாவுதீன் பர்னி, இந்துக்களின் வீடுகள் நாணயமாகிவிட்டதாகவும், ஹிந்துஸ்தான் மாகாணங்களில் உள்ள மக்கள் அவர்கள் மீது சுமத்தப்பட்ட வரிகள் மற்றும் ஜிஸ்யாவை செலுத்துவதற்காக கோடிக்கணக்கான மதிப்புள்ள போலி செப்பு நாணயங்களை தயாரித்ததாகவும் எழுதினார். துக்ளக் பொருளாதாரம் வீழ்ச்சியடைந்தது, மேலும் ஒரு தசாப்த கால பஞ்சத்தைத் தொடர்ந்து கிராமப்புறங்களில் ஏராளமான மக்கள் கொல்லப்பட்டனர். முஹம்மது பின் துக்ளக்கின் ஆட்சியின் போது டெல்லி மற்றும் இந்தியாவின் பெரும்பாலான பகுதிகள் கடுமையான பஞ்சத்தை எதிர்கொண்டதாக வரலாற்றாசிரியர் வால்ஃபோர்ட் விவரித்தார், அடிப்படை உலோக நாணய சோதனைக்குப் பிறகு ஆண்டுகளில். துக்ளக் வெள்ளி நாணயத்தை அதிகரிக்க பித்தளை மற்றும் தாமிரத்தின் டோக்கன் நாணயங்களை அறிமுகப்படுத்தினார், இது மோசடியை எளிதாக்குவதற்கும் கருவூலத்திற்கு இழப்பதற்கும் வழிவகுத்தது. மேலும், புதிய பித்தளை மற்றும் செப்பு நாணயங்களுக்கு தங்கம் மற்றும் வெள்ளியை வியாபாரம் செய்ய மக்கள் தயாராக இல்லை. இதன் விளைவாக, சுல்தான் அந்தச் சீட்டைத் திரும்பப் பெற வேண்டியதாயிற்று, "துக்ளுகாபாத் சுவர்களுக்குள் காசுகள் மலைகள் குவியும் வரை பெரும் செலவில் உண்மையான மற்றும் போலியான இரண்டையும் திரும்ப வாங்கினார்."

முஹம்மது பின் துக்ளக் குராசன் மற்றும் ஈராக் (பாபிலோன் மற்றும் பெர்சியா) மற்றும் சீனாவின் மீது தாக்குதல் நடத்த திட்டமிட்டு இந்த பகுதிகளை சுன்னி இஸ்லாத்தின் கீழ் கொண்டுவந்தார்.

குராசன் தாக்குதலுக்காக, 300,000 குதிரைகள் கொண்ட குதிரைப்படை டெல்லி அருகே ஒரு வருடத்திற்கு மாநில கருவூலத்தின் செலவில் சேகரிக்கப்பட்டது, அதே நேரத்தில் குராசனிடமிருந்து வந்ததாகக் கூறிக்கொள்ளும் உளவாளிகள் இந்த நிலங்களைத் தாக்கி அடக்குவது பற்றிய தகவல்களுக்கு வெகுமதிகளை சேகரித்தனர். இருப்பினும், இரண்டாம் ஆண்டு தயாரிப்புகளில் பாரசீக நிலங்கள் மீதான தாக்குதலைத் தொடங்குவதற்கு முன்பே, இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் இருந்து அவர் சேகரித்த கொள்ளைகள் காலியாகிவிட்டன, பெரிய இராணுவத்தை ஆதரிக்க முடியாத மாகாணங்கள் மிகவும் மோசமாக இருந்தன, மேலும் வீரர்கள் ஊதியம் இல்லாமல் அவரது சேவையில் இருக்க மறுத்துவிட்டனர். சீனா மீதான தாக்குதலுக்காக, முகமது பின் துக்ளக் 100,000 வீரர்களை, தனது படையின் ஒரு பகுதியை இமயமலைக்கு அனுப்பினார். இருப்பினும், இந்துக்கள் இமயமலை வழியாக செல்லும் பாதைகளை மூடிவிட்டு பின்வாங்குவதற்கான பாதையை தடுத்தனர். காங்க்ராவின் பிருத்வி சந்த் II தோல்வி

பெரோஸ் ஷா துக்ளக்

முஹம்மது பின் துக்ளக் இறந்த பிறகு, இணை உறவினரான மஹ்மூத் இபின் முஹம்மது ஒரு மாதத்திற்கும் குறைவாக ஆட்சி செய்தார். அதன்பிறகு, முகமது பின் துக்ளக்கின் 45 வயதான மருமகன் ஃபிரூஸ் ஷா துக்ளக் அவருக்குப் பதிலாக அரியணையை ஏற்றார். இவரது ஆட்சி 37 ஆண்டுகள் நீடித்தது. ஃபிரூஸ் ஷா, அவரது தாத்தாவைப் போலவே, துர்கோ-இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர். அவரது துருக்கிய தந்தை சிபா ரஜப், நைலா என்ற இந்து இளவரசியுடன் மோகம் கொண்டார். முதலில் அவரை திருமணம் செய்ய மறுத்துவிட்டார். அவரது தந்தையும் திருமண முன்மொழிவை மறுத்துவிட்டார். சுல்தான் முஹம்மது பின் துக்ளக் மற்றும் சிபா ரஜப் ஆகியோர் ஒரு வருடத்திற்கு முன் கூட்டிய வரிகள் மற்றும் அவரது குடும்பத்தினர் மற்றும் திபால்பூர் மக்களின் அனைத்து சொத்துக்களையும் கைப்பற்றும் அச்சுறுத்தலுடன் ஒரு இராணுவத்தை அனுப்பினர். ராஜ்ஜியம் பஞ்சத்தால் பாதிக்கப்பட்டது, மீட்கும் கோரிக்கையை சந்திக்க முடியவில்லை. இளவரசி, தனது குடும்பத்தினருக்கும் மக்களுக்கும் எதிரான மீட்கும் கோரிக்கைகளைப் பற்றி அறிந்த பிறகு, இராணுவம் தனது மக்களுக்கு துயரத்தை நிறுத்தினால், தன்னை தியாகம் செய்தார். சிபா ரஜப் மற்றும் சுல்தான் இந்த திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். சிபா ரஜப் மற்றும் நைலா திருமணம் செய்து கொண்டனர் மற்றும் ஃபிரோஸ் ஷா அவர்களின் முதல் மகன்.

முஹம்மது துக்ளக் மற்றும் ஃபிரோஸ் ஷா துக்ளக்கின் முதல் ஆறு வருடங்கள் இருவருக்கும் சேவை செய்த நீதிமன்ற வரலாற்றாசிரியர் ஜியாவுதீன் பர்னி, முஹம்மதுவின் சேவையில் இருந்த அனைவரும் ஃபிரோஸ் ஷாவால் பணி நீக்கம் செய்யப்பட்டு தூக்கிலிடப்பட்டனர் என்று குறிப்பிட்டார். பர்னி தனது இரண்டாவது புத்தகத்தில், இஸ்லாத்தின் ஆட்சி டெல்லிக்கு வந்ததில் இருந்து ஃபிரூஸ் ஷா மிகவும் மென்மையான இறையாண்மை என்று குறிப்பிடுகிறார். முஸ்லீம் வீரர்கள், முந்தைய ஆட்சிகளைப் போல தொடர்ந்து போருக்குச் செல்லாமல், தங்களுக்கு உரிமையுள்ள இந்துக் கிராமங்களிலிருந்து வசூலித்த வரிகளை

அனுபவித்து வந்தனர். அஃபிஃப் போன்ற பிற நீதிமன்ற வரலாற்றாசிரியர்கள் ஃபிரோஸ் ஓ துக்கக்கின் மீதான பல சதிகள் மற்றும் படுகொலை முயற்சிகளைப் பதிவு செய்கிறார்கள், அதாவது அவரது முதல் உறவினர் மற்றும் முகமது பின் துக்கக்கின் மகள்.

ஃபிரோஸ் ஓ துக்கக் 1359 இல் வங்காளத்துடன் 11 மாதங்கள் போர் தொடுத்து பழைய இராச்சிய எல்லையை மீண்டும் பெற முயன்றார். இருப்பினும், வங்காளம் வீழ்ச்சியடையவில்லை, மேலும் டெல்லி சுல்தானகத்திற்கு வெளியே இருந்தது. ஃபிரூஸ் ஓ துக்கக் இராணுவத்தில் ஓரளவு பலவீனமாக இருந்தார், முக்கியமாக இராணுவத்தில் திறமையற்ற தலைமை காரணமாக.

படித்த சுல்தான், ஃபிரோஸ் ஓ ஒரு நினைவுக் குறிப்பை விட்டுச் சென்றார். அதில், டெல்லி சுல்தானகத்தில் தனது முன்னோர்களால் நடைமுறையில் இருந்த சித்திரவதைகள், துண்டித்தல், கண்களைக் கிழித்தல், உயிருடன் அறுத்தல், மக்களின் எலும்புகளை நசுக்குதல் போன்ற சித்திரவதைகளைத் தடை செய்ததாக எழுதினார். கைகள் மற்றும் கால்களில், மற்றவற்றுடன். சுன்னி சுல்தான், ரஃபாவிஸ் ஷியா முஸ்லீம் மற்றும் மஹ்தி பிரிவினர் மக்களை மதமாற்றம் செய்யும் முயற்சிகளை அவர் சகித்துக் கொள்ளவில்லை என்றும், அவரது படைகள் அந்த கோவில்களை அழித்த பிறகு தங்கள் கோவில்களை மீண்டும் கட்ட முயற்சிக்கும் இந்துக்களை அவர் பொறுத்துக்கொள்ளவில்லை என்றும் எழுதினார். தண்டனையாக, சுல்தான் எழுதினார், அவர் பல ஷியாக்கள், மஹ்திகள் மற்றும் இந்துக்களை (சியாசத்) கொலை செய்தார். ஓம்ஸ்-ஐ சிராஜ் அஃபிஃப், அவரது நீதிமன்ற வரலாற்றாசிரியர், ஃபிரோஸ் ஓ துக்கக் முஸ்லிம் பெண்களை துரோகத்திற்கு மாற்றியதற்காக ஒரு இந்து பிராமணரை உயிருடன் எரித்ததையும் பதிவு செய்தார். ஃபிரோஸ் ஓ துக்கக் தனது நினைவுக் குறிப்புகளில், ஹிந்துக்களை சன்னி இஸ்லாமாக மாற்றியதன் மூலம், மதம் மாறுபவர்களுக்கு வரி மற்றும் ஜிஸ்யாவிலிருந்து விலக்கு அளிப்பதாக அறிவித்து, புதிய மதம் மாறியவர்களுக்கு பரிசுகள் மற்றும் கௌரவங்களை வழங்குவதன் மூலம் தனது சாதனைகளை பட்டியலிட்டுள்ளார். அதே நேரத்தில், அவர் வரி மற்றும் ஜிஸ்யாவை உயர்த்தினார், அதை மூன்று நிலைகளில் மதிப்பீடு செய்தார், மேலும் வரலாற்று ரீதியாக அனைத்து இந்து பிராமணர்களுக்கும் ஜிஸ்யா வரியிலிருந்து விலக்கு அளித்த அவரது முன்னோடிகளின் நடைமுறையை நிறுத்தினார். அவர் தனது சேவையிலும் அமீர்களின் (முஸ்லிம் பிரபுக்களின்) அடிமைகளின் எண்ணிக்கையையும் பெரிதும் விரிவுபடுத்தினார். ஃபிரோஸ் ஓ துக்கக் ஆட்சியானது சித்திரவதையின் தீவிர வடிவங்களைக் குறைப்பதன் மூலம் குறிக்கப்பட்டது, சமூகத்தின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்கு ஆதரவை நீக்கியது, ஆனால் அதிகரித்த சகிப்புத்தன்மை மற்றும் இலக்கு குழுக்களின் துன்புறுத்தல். கி.பி 1376 இல் அவரது வாரிசின் மரணத்திற்குப் பிறகு, ஃபிரூஸ் ஓ ஓரியாவை கடுமையாக அமல்படுத்தத் தொடங்கினார்.

அவரது ஆட்சிகள்.

ஃபிரூஸ் ஓ உடல் நலக்குறைவால் அவதிப்பட்டார், மேலும் அவரது ஆட்சி முகமது பின் துக்கக்கின் ஆட்சியை விட கருணை மிக்கதாக அவரது நீதிமன்ற வரலாற்றாசிரியர்களால்

கருதப்பட்டது. ஃபிரூஸ் ஓா ஆட்சிக்கு வந்தபோது, இந்தியா வீழ்ச்சியடைந்த பொருளாதாரம், கைவிடப்பட்ட கிராமங்கள் மற்றும் நகரங்கள் மற்றும் அடிக்கடி பஞ்சங்களால் பாதிக்கப்பட்டது. யமுனா-ககர் மற்றும் யமுனை-சட்வெஜ் நதிகளை இணைக்கும் நீர்ப்பாசன கால்வாய், பாலங்கள், மதரஸாக்கள் (மத பள்ளிகள்), மசூதிகள் மற்றும் பிற இஸ்லாமிய கட்டிடங்கள் உட்பட பல உள்கட்டமைப்பு திட்டங்களை அவர் மேற்கொண்டார். மசூதிகளுக்கு அருகில் லட்டுகள் (பண்டைய இந்து மற்றும் புத்த தூண்கள்) நிறுவதல் உட்பட, இந்தோ-இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலையை ஆதரித்த பெருமை ஃபிரூஸ் ஓா துக்ளக் ஆகும். 19 ஆம் நூற்றாண்டு வரை பாசனக் கால்வாய்கள் தொடர்ந்து பயன்பாட்டில் இருந்தன. 1388 இல் ஃபெரோஸ் இறந்த பிறகு, துக்ளக் வம்சத்தின் அதிகாரம் தொடர்ந்து மங்கியது, மேலும் திறமையான தலைவர்கள் அரியணைக்கு வரவில்லை. ஃபிரோஸ் ஓா துக்ளக்கின் மரணம் ராஜ்ஜியத்தின் அராஜகத்தையும் சிதைவையும் உருவாக்கியது. அவரது இறப்பிற்கு முந்தைய ஆண்டுகளில், அவரது சந்ததியினரிடையே உள்நாட்டுப் பூசல் ஏற்கனவே வெடித்தது.

உள்நாட்டுப் போர்கள்

வயதான ஃபிரோஸ் ஓா துக்ளக் இறப்பதற்கு நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கி.பி 1384 இல் முதல் உள்நாட்டுப் போர் வெடித்தது, அதே நேரத்தில் ஃபிரோஸ் ஓா இறந்து ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கி.பி 1394 இல் இரண்டாவது உள்நாட்டுப் போர் தொடங்கியது. இசுலாமிய வரலாற்றாசிரியர்களான சிர்ஹிண்டி மற்றும் பிஹாமத்கானி ஆகியோர் இந்த காலகட்டத்தின் விரிவான கணக்கை வழங்குகிறார்கள். இந்த உள்நாட்டுப் போர்கள் முதன்மையாக சன்னி இஸ்லாம் பிரபுத்துவத்தின் வெவ்வேறு பிரிவுகளுக்கு இடையே இருந்தன, ஒவ்வொன்றும் இறையாண்மையையும் நிலத்தையும் தீம்மிகளுக்கு வரி விதிக்கவும் குடியரிமை பெற்ற விவசாயிகளிடமிருந்து வருமானத்தைப் பெறவும் முயன்றன.

ஃபிரூஸ் ஓா துக்ளக்கின் விருப்பமான பேரன் 1376 இல் இறந்தார். அதன்பிறகு, ஃபிரூஸ் ஓா தனது வசீர்களின் உதவியுடன் ஓரியாவை முன்னெப்போதையும் விட அதிகமாகத் தேடிப் பின்பற்றினார். அவர் 1384 இல் நோய்வாய்ப்பட்டார். அதற்குள், 1351 இல் ஃபிரூஸ் ஓா துக்ளக்கை ஆட்சியில் அமர்த்திய முஸ்லீம் பிரபுக்கள் இறந்துவிட்டனர், மேலும் அவர்களின் சந்ததியினர் முஸ்லீம் அல்லாத விவசாயிகளிடமிருந்து வரிகளைப் பெறுவதற்கான செல்வத்தையும் உரிமையையும் பெற்றனர். கான் ஜஹான் II, டெல்லியில் ஒரு வசீர், ஃபிரூஸ் ஓா துக்ளக்கின் விருப்பமான வசீர் கான் ஜஹான் I இன் மகன் ஆவார், மேலும் அவரது தந்தை கி.பி 1368 இல் இறந்த பிறகு ஆட்சிக்கு வந்தார். அவர் இளம் வசீர், ஃபிரூஸ் ஓா துக்ளக்கின் மகன் முகமது ஓாவுடன் வெளிப்படையான போட்டியில் இருந்தார். மேலும் அமீர்களை நியமித்து உதவிகளை வழங்கியதால் வாசிரின் சக்தி வளர்ந்தது. அவர் தனது கொள்ளு பேரனுக்கு தனது வாரிசாக பெயரிட சல்தானை வற்புறுத்தினார். பின்னர் கான் ஜஹான் II ஃபிரூஸ் ஓா துக்ளக்கை சமாதானப்படுத்த முயன்றார், எஞ்சியிருக்கும் அவரது ஒரே மகனை நீக்கினார். சல்தான் தனது மகனை பணிநீக்கம் செய்வதற்கு பதிலாக, வாசிரை பணிநீக்கம் செய்தார். அதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட நெருக்கடி, முதல்

உள்நாட்டுப் போருக்கு வழிவகுத்தது, வாசிர் கைது செய்யப்பட்டு தூக்கிலிடப்பட்டது, அதைத் தொடர்ந்து டெல்லியிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் கிளர்ச்சி மற்றும் உள்நாட்டுப் போர் ஏற்பட்டது. முகமது ஷாவும் கிபி 1387 இல் வெளியேற்றப்பட்டார். சுல்தான் ஃபிரூஸ் ஷா துக்கக் கி.பி 1388 இல் இறந்தார். துக்கக் கான் ஆட்சியைப் பிடித்தார், ஆனால் மோதலில் இறந்தார். 1389 இல், அபுக்கர் ஷா ஆட்சியைப் பிடித்தார், ஆனால் அவரும் ஒரு வருடத்தில் இறந்தார். சுல்தான் முஹம்மது ஷாவின் கீழ் உள்நாட்டுப் போர் தொடர்ந்தது, மேலும் கி.பி 1390 வாக்கில், கான் ஜஹான் II உடன் இணைந்ததாக அல்லது சந்தேகிக்கப்படும் அனைத்து முஸ்லீம் பிரபுக்களையும் கைப்பற்றி தூக்கிலிட வழிவகுத்தது.

உள்நாட்டுப் போர் நடந்துகொண்டிருந்தபோது, வடஇந்தியாவின் இமயமலை அடிவாரத்தில் உள்ள பெரும்பான்மையான இந்து மக்கள் சுல்தானின் அதிகாரிகளுக்கு ஜிஸ்யா மற்றும் கராஜ் வரிகளை செலுத்துவதை நிறுத்தினர். 1390 கி.பி.யில் இந்தியாவின் தெற்கு டோப் பகுதியில் (இப்போது எட்டாவா) இந்துக்கள் கிளர்ச்சியில் இணைந்தனர். சுல்தான் முஹம்மது ஷா 1392 இல் டெல்லி மற்றும் தெற்கு டோப் அருகே கிளர்ச்சி செய்த இந்துக்களைத் தாக்கி, விவசாயிகளை பெருமளவில் தூக்கிலிட்டு, எட்டாவாவை தரைமட்டமாக்கினார். இருப்பினும், அதற்குள், இந்தியாவின் பெரும்பகுதி சிறிய முஸ்லீம் சுல்தான்கள் மற்றும் இந்து ராஜ்யங்களின் ஒட்டுவேலைக்கு மாறிவிட்டது. 1394 இல், லாகூர் பகுதி மற்றும் வடமேற்கு தெற்காசியாவில் (இப்போது பாகிஸ்தான்) இந்துக்கள் மீண்டும் சுயராஜ்யத்தை உறுதிப்படுத்தினர். முகமது ஷா அவர்களைத் தாக்குவதற்காக ஒரு படையைக் குவித்தார், அவரது மகன் ஹுமாயூன் காணாத தளபதியாகக் கொண்டு. ஜனவரி 1394 இல் டெல்லியில் ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தபோது, சுல்தான் முகமது ஷா இறந்தார். அவரது மகன், ஹுமாயூன் கான் ஆட்சியைப் பிடித்தார், ஆனால் இரண்டு மாதங்களில் கொலை செய்யப்பட்டார். ஹுமாயூன் கானின் சகோதரர் நசீர்-அல்-தின் மஹ்மூத் ஷா ஆட்சியைப் பிடித்தார் - ஆனால் அவர் முஸ்லீம் பிரபுக்கள், வாசிர்கள் மற்றும் அமீர்களிடமிருந்து சிறிய ஆதரவை அனுபவித்தார். ஏற்கனவே சுருங்கிப்போன சுல்தானகத்தின் கிட்டத்தட்ட அனைத்து கிழக்கு மற்றும் மேற்கு மாகாணங்களின் மீதான கட்டுப்பாட்டை சுல்தானகம் இழந்துவிட்டது. டெல்லியில், முஸ்லீம் பிரபுக்களின் பிரிவுகள் அக்டோபர் 1394 கி.பி.க்குள் உருவாக்கப்பட்டது, இது இரண்டாவது உள்நாட்டுப் போரைத் தூண்டியது.

1394 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் முதல் சுல்தான் அதிகார இருக்கையிலிருந்து சில கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ள ஃபிரோசாபாத்தில் இரண்டாவது சுல்தானான நசீர்-அல்-தின் நுஸ்ரத் ஷாவை டார்தார் கான் நிறுவினார். இரு சுல்தான்களும் தெற்காசியாவின் சரியான ஆட்சியாளர் என்று கூறினர், ஒவ்வொன்றும் ஒரு சிறிய இராணுவத்துடன், கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. முஸ்லீம் பிரபுக்களின் கூட்டம். ஒவ்வொரு மாதமும் சண்டைகள் நடந்தன, இரட்டை வேடம் போடுவதும் அமீர்களின் பக்கங்களை மாற்றுவதும் சகஜமாகிவிட்டன, மேலும் இரு சுல்தான் பிரிவுகளுக்கிடையேயான உள்நாட்டுப் போர் 1398 வரை தைமூர் படையெடுப்பு வரை தொடர்ந்தது.

தைமூரின் படையெடுப்பு

1398 ஆம் ஆண்டில் துர்கோ-மங்கோலிய படையெடுப்பாளர் திமூர் (டமர்லேன்) சுல்தானகத்தின் நான்கு படையகளை தோற்கடித்தபோது வம்சத்தின் மிகக் குறைந்த புள்ளி வந்தது. படையெடுப்பின் போது, டமர்லேன் டெல்லிக்குள் நுழைவதற்கு முன்பு சுல்தான் மஹ்மூத் கான் தப்பி ஓடிவிட்டார். எட்டு நாட்கள் டெல்லி சூறையாடப்பட்டது, அதன் மக்கள் தொகை படுகொலை செய்யப்பட்டது, மேலும் 100,000 கைதிகளும் கொல்லப்பட்டனர்.

டெல்லி சுல்தானகத்தை கைப்பற்றியது திமூரின் மிகப்பெரிய வெற்றிகளில் ஒன்றாகும், அந்த நேரத்தில் டெல்லி உலகின் பணக்கார நகரங்களில் ஒன்றாகும். தில்லி தைமூரின் இராணுவத்திடம் வீழ்ந்த பிறகு, துருக்கிய-மங்கோலியர்களுக்கு எதிராக அதன் குடிமக்களால் கிளர்ச்சிகள் ஏற்படத் தொடங்கின, இது நகரச் சுவர்களுக்குள் பதிலடியாக இரத்தக்களரி படுகொலையை ஏற்படுத்தியது. டெல்லிக்குள் மூன்று நாட்கள் குடிமக்கள் எழுச்சிக்குப் பிறகு, நகரம் அதன் குடிமக்களின் அழுகிய உடல்களால் துடித்தது, அவர்களின் தலைகள் கட்டமைப்புகள் போல அமைக்கப்பட்டன மற்றும் தைமூரின் வீரர்களால் பறவைகளுக்கு உணவாக உடல்கள் விடப்பட்டன. திமூரின் தில்லியின் படையெடுப்பு மற்றும் அழிவு இந்தியாவை இன்னும் தின்று கொண்டிருந்த குழப்பத்தைத் தொடர்ந்தது, மேலும் நகரம் கிட்டத்தட்ட ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக சந்தித்த பெரும் இழப்பிலிருந்து மீள முடியாது.

திமூர் புறப்படுவதற்கு முன், திமூர் அடுத்த சயீத் வம்சத்தின் வருங்கால நிறுவனரான கிஜர் காளை டெல்லியில் தனது வைஸ்ராயாக நியமித்தார் என்று நம்பப்படுகிறது. ஆரம்பத்தில், கிசர் கான் முல்தான், திபால்பூர் மற்றும் சிந்துவின் சில பகுதிகளில் மட்டுமே தனது கட்டுப்பாட்டை நிறுவ முடியும். விரைவில் அவர் துக்களக் வம்சத்திற்கு எதிரான தனது பிரச்சாரத்தைத் தொடங்கினார்,

துக்களக் வம்சத்தின் கீழ் அடிமைத்தனம்

ஒவ்வொரு இராணுவ படையெடுப்பும் முஸ்லீம் அல்லாத ராஜ்யங்கள் மீதான சோதனையும் கொள்ளை மற்றும் அடிமைகளை கைப்பற்றியது. கூடுதலாக, சுல்தான்கள் ஒரு சந்தையை (அல்-நக்ஹாஸ்) வெளிநாட்டு மற்றும் இந்திய அடிமைகளின் வர்த்தகத்திற்காக ஆதரித்தனர். துக்களக் வம்சத்தின் அனைத்து சுல்தான்களின் ஆட்சியின் கீழ் இந்த சந்தை செழித்தது, குறிப்பாக கியாசுதீன் துக்களக், முகமது துக்களக் மற்றும் ஃபிரோஸ் துக்களக்.

இபின் பதூதாவின் நினைவுக் குறிப்பு, அவர் இரண்டு அடிமைப் பெண்களுடன் தலா ஒரு குழந்தைக்குத் தந்தையாக இருந்தார், ஒருவர் கிரேக்கத்திலிருந்து ஒருவர் மற்றும் டெல்லி சுல்தானகத்தில் அவர் தங்கியிருந்தபோது வாங்கியவர். இந்தியாவில் ஒரு முஸ்லீம் பெண்ணை மணந்ததன் மூலம் அவர் பெற்ற மகளுக்கு இது கூடுதலாகும். முஹம்மது துக்களக் தனது

தூதர்களான அடிமைப் பையன்களையும் அடிமைப் பெண்களையும் சீனா போன்ற பிற நாடுகளுக்கு அன்பளிப்பாக அனுப்பியதாகவும் இபின் பதூதா பதிவு செய்துள்ளார்.

முஸ்லீம் பிரபுக்கள் மற்றும் கிளர்ச்சிகள்

துக்ளக் வம்சம் முஸ்லீம் பிரபுக்களால் பல கிளர்ச்சிகளை அனுபவித்தது. குறிப்பாக முகமது பின் துக்ளக் காலத்திலும், ஃபிரோஸ் ஷா துக்ளக் போன்ற பிற ஆட்சியாளர்களின் காலத்திலும். துக்ளக்ஸ் குடும்ப உறுப்பினர்கள் மற்றும் முஸ்லீம் உயர்குடியினரை இக்தா' (விவசாய மாகாணங்கள், ஒப்பந்தத்தின் கீழ்) நியமித்து தங்கள் விரிவாக்கப்பட்ட சாம்ராஜ்யத்தை நிர்வகிக்க முயன்றனர். முஸ்லீம் விவசாயிகள் மற்றும் உள்ளூர் பொருளாதாரம், சுல்தானின் கருவூலத்தில் ஒரு நிலையான தொகை மற்றும் வரிகளை குறிப்பிட்ட கால அடிப்படையில் டெபாசிட் செய்யவும், ஒப்பந்தம் விவசாயிகளிடம் இருந்து வசூலிக்கும் வரியில் குறிப்பிட்ட தொகையை தங்கள் வருமானமாக வைத்திருக்க அனுமதித்தது, ஆனால் ஒப்பந்தத்திற்கு அதிகமாக தேவைப்பட்டது. வரி மற்றும் பறிமுதல் செய்யப்பட்ட சொத்துக்கள் முஸ்லிமல்லாதவர்களிடமிருந்து 20:80 விகிதத்தில் நயீப் மற்றும் சுல்தானுக்கு இடையில் பிரிக்கப்பட்டன (ஃபிரோஸ் ஷா இதை 80:20 விகிதமாக மாற்றினார்) படைவீரர்களையும் அதிகாரிகளையும் உதவிக்கு வைத்திருக்க நயிப் உரிமை பெற்றிருந்தார். சுல்தானுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்ட பிறகு, நயீப் முஸ்லீம் அமீர்களுடனும் இராணுவத் தளபதிகளுடனும் துணை ஒப்பந்தங்களில் ஈடுபடுவார், ஒவ்வொருவரும் திம்மிகளிடமிருந்து விளைபொருட்கள் மற்றும் சொத்துக்களை சேகரிக்க அல்லது கைப்பற்றுவதற்கு சில கிராமங்கள் மீது உரிமையை வழங்கினர்.

விவசாயிகளிடமிருந்து வரி வசூலிக்கும் முறை மற்றும் முஸ்லீம் பிரபுக்களிடையே பகிர்ந்தளிக்கும் முறையானது ஊழல், கைதுகள், மரணதண்டனை மற்றும் கிளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது. உதாரணமாக, ஃபிரோஸ் ஷா துக்ளக்கின் ஆட்சியில், ஷம்சால்டின் தம்கானி என்ற முஸ்லீம் பிரபு, குஜராத்தின் இக்தா' மீது ஒப்பந்தம் செய்து, கி.பி. பின்னர் அவர் தனது முஸ்லீம் அமீர்களின் கூட்டத்தை நிலைநிறுத்தித் தொகையை வசூலிக்க முயன்றார், ஆனால் தோல்வியடைந்தார். அவர் வசூலித்த தொகையை கூட டெல்லிக்கு செலுத்தவில்லை. ஷம்சால்டின் தம்கானி மற்றும் குஜராத்தின் முஸ்லீம் பிரபுக்கள் பின்னர் டெல்லி சுல்தானகத்திலிருந்து கிளர்ச்சி மற்றும் பிரிவினை அறிவித்தனர். இருப்பினும், குஜராத்தின் வீரர்களும் விவசாயிகளும் முஸ்லீம் பிரபுக்களுக்காக போரில் ஈடுபட மறுத்துவிட்டனர். ஷம்சால்டின் தம்கானி கொல்லப்பட்டார். முகமது ஷா துக்ளக் ஆட்சியின் போது, இதே போன்ற கிளர்ச்சிகள் மிகவும் பொதுவானவை. அவரது சொந்த மருமகன் கி.பி. 1338 இல் மால்வாவில் கிளர்ச்சி செய்தார்; முகமது ஷா துக்ளக் மால்வாவைத் தாக்கி, அவனது மருமகனைக் கைப்பற்றி, பின்னர் பொதுவெளியில் உயிருடன் தோலுரித்தான்.

வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள்

முகமது பின் துக்ளக்கின் ஆட்சியில் தக்காணம், வங்காளம், சிந்து மற்றும் முல்தான் மாகாணங்கள் சுதந்திரமடைந்தன. தைமூரின் படையெடுப்பு துக்ளக் சாம்ராஜ்யத்தை மேலும் பலவீனப்படுத்தியது மற்றும் பல பிராந்திய தலைவர்கள் சுதந்திரம் பெற அனுமதித்தது. இதன் விளைவாக குஜராத், மால்வா மற்றும் ஜான்பூர் சுல்தான்கள் உருவானது. ராஜபுத்திர அரசுகளும் அஜ்மீரின் ஆளுநரை வெளியேற்றி, ராஜபுதானா மீதான கட்டுப்பாட்டை உறுதிப்படுத்தினர். துக்ளக் அதிகாரம் வீழ்ச்சியடைந்து, இறுதியாக அவர்கள் முல்தான் மாகாணத்தின் முன்னாள் கவர்னர் கிஜர் கானால் தூக்கியெறியப்பட்டது. டெல்லி சுல்தானகத்தின் புதிய ஆட்சியாளர்களாக சயீத் வம்சத்தின் எழுச்சியின் விளைவாக.

இந்தோ - இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலை

துக்ளக் வம்சத்தின் சுல்தான்கள், குறிப்பாக ஃபிரோஸ் ஷா துக்ளக், பல கட்டுமானத் திட்டங்களுக்கு ஆதரவளித்தனர் மற்றும் இந்தோ-இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலையின் வளர்ச்சிக்கு பெருமை சேர்த்துள்ளனர்.

அலகு - IV

இடைக்கால தக்காணம்

தக்காணமானது, விந்திய மலைத்தொடரின் தெற்கிலிருந்து கிருஷ்ணா மற்றும் துங்கபத்ரா நதிகள் வரை விரிவடைந்து இருக்கும் ஒரு உருவமற்ற புவியியல் பகுதி, தெளலதாபாத்தில் அதன் ஆரம்ப தளத்துடன் 1347 இல் கிளர்ச்சியாளர் துக்களக் பிரபுக்களால் பஹ்மணி சுல்தானால் நிறுவப்பட்டது. கிருஷ்ணா முழுவதும், துக்களக் திரும்பப் பெற்ற பிறகு ஏற்பட்ட வெற்றிடம் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவ வழிவகுத்தது. பஹ்மானிகள் தங்கள் தலைநகரை 1350 இல் குல்பர்காவிற்கும் (இப்போது கலபுராகி) 15 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பிதாருக்கும் மாற்றுவார்கள். முஹம்மது III ஆட்சியின் போது (ஆட்சி 1463 முதல் 1482 வரை) அதன் உச்சத்தில், மஹ்மூத் கவான் பிரதமராக இருந்தபோது, பஹ்மணி பேரரசு அரபிக்கடலில் இருந்து வங்காள விரிகுடா வரை பரவியது, வடக்கே கந்தேஷ் சுல்தானகமும் விஜயநகரமும் வழிநடத்தியது. தெற்கில் பேரரசு. பஹ்மணி பேரரசு ஒரு சக்திவாய்ந்த அரசாக இருந்தபோது, ஆளும் பிரபுக்களிடையே குறுங்குழுவாத வேறுபாடுகளால் மூடப்பட்ட இன இணைப்புகள் 15 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அதன் வெடிப்புக்கு வழிவகுத்தது. பிஜாப்பூர், அகமதுநகர், கோல்கொண்டா, பிதார் மற்றும் பெரார் ஆகிய மாகாண ஆளுநர்கள் பஹ்மணி வம்சத்தை ஒழித்து, தங்கள் சொந்த சுல்தானகளை நிறுவினர். ஒட்டுமொத்தமாக தக்காண சுல்தான்கள் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது, 16 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்த சட்டப்பூர்வ மாநிலங்கள் அடிக்கடி ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிடுவதைக் காணும். அவர்களின் தெற்கில் இருந்த வலிமைமிக்க விஜயநகரம் பொதுவாக இந்த மோதல்களில் ஏதாவது ஒரு சுல்தானுக்கு ஆதரவாக இருந்தது.

பஹ்மணி சுல்தானகம்:

பஹ்மணி சுல்தானகம் என்பது தென்னிந்தியாவில் உள்ள தக்காணத்தின் பாரசீக சுன்னி முஸ்லிம் பேரரசு ஆகும். இது தக்காணத்தின் முதல் சுதந்திர முஸ்லிம் இராச்சியமாகும், மேலும் சுல்தானகத்தை மிஞ்சும் அதன் இந்து போட்டியாளர்களான விஜயநகரத்துடனான அதன் நிரந்தரப் போர்களுக்காக அறியப்பட்டது.

சுல்தானகம் 1347 இல் அலா-உத்-தின் பஹ்மான் ஷாவால் நிறுவப்பட்டது. இது பின்னர் ஐந்து வாரிசு மாநிலங்களாகப் பிரிந்தது, அவை டெக்கான் சுல்தான்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன, அது இறுதியில் தாலிகோட்டா போருக்குப் பிறகு விஜயநகர தலைநகரைக் கைப்பற்றும்.

சரிபார்க்கப்படாத ஸ்தாபக புராணத்தின் படி, ஜாபர் கான் நிறுவனர் முன்பு கங்கு என்ற பிராமண ஆட்சியாளரின் வேலைக்காரராக அல்லது அடிமையாக இருந்தார் (எனவே ஹசன் கங்கு என்று பெயர்) தனது ராஜ்ஜியத்தை நிறுவுவதற்கு முன்பு, அவர் தக்காணத்தின் ஆளுநராகவும் துக்களக்கின் சார்பாக தளபதியாகவும் இருந்தார். 3 ஆகஸ்ட் 1347 இல், தில்லி சுல்தானகத்திற்கு

எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்த வயதான நசீர் உதின் இஸ்மாயில் ஷா (இஸ்மாயில் முக்) தில்லியைச் சேர்ந்த பஹ்மான் ஷாவுக்கு ஆதரவாக தானாக முன்வந்து பதவி விலகினார். அவரது கிளர்ச்சி வெற்றிகரமாக இருந்தது, மேலும் அவர் டெல்லி சுல்தானகத்தின் தெற்கு மாகாணங்களுக்குள் தக்காணத்தில் ஒரு சுதந்திர அரசை நிறுவினார், அதன் தலைமையகம் ஹசனாபாத் (குல்பர்கா) மற்றும் அவரது நாணயங்கள் அனைத்தும் ஹசனாபாத்தில் அச்சிடப்பட்டன. செல்வாக்கு மிக்க சிஷ்டி சூஃபி ஷேக்குகளின் ஆதரவுடன், அவர் "அலாவுதீன் பஹ்மான் ஷா சுல்தான் - பஹ்மனி வம்சத்தின் நிறுவனர்" என்று முடிசூட்டப்பட்டார். அலாவுதீனுக்குப் பிறகு அவரது மகன் முகமது ஷா I ஆனார்

கியாசுதீன் தனது தந்தை முஹம்மது II க்குப் பிறகு பதவியேற்றார், ஆனால் தகல்சின் என்ற துருக்கிய பிரபுவால் கண்முடித்தனமாக சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். அவருக்குப் பிறகு ஷம்சுதீன், தகல்சின் கீழ் ஒரு பொம்மை மன்னராக இருந்தார். நான்காவது சுல்தான் தாலுதின் மகன்களான ஃபிரூஸ் மற்றும் அகமது ஆகியோர் கியாசுதீனைப் பழிவாங்க குல்பர்காவிற்கு அணிவகுத்துச் சென்றனர். ஃபிரூஸ் தன்னை சுல்தான் என்று அறிவித்து, தகல்சின் படைகளை தோற்கடித்தார். தகல்சின் கொல்லப்பட்டார், ஷம்சுதின் பார்வை இழந்தார்.

தாஜ் உத்-தின் ஃபிரூஸ் ஷா 1397 இல் சுல்தானானார். ஃபிரூஸ் ஷா பல சந்தர்ப்பங்களில் விஜயநகரப் பேரரசுக்கு எதிராகப் போரிட்டார், மேலும் இரண்டு வம்சங்களுக்கிடையேயான போட்டி அவரது ஆட்சி முழுவதும் 1398 மற்றும் 1406 இல் வெற்றிகளுடன், ஆனால் 1419 இல் தோல்வியுற்றது. அவரது வெற்றிகள் தேவ ராயரின் மகளை திருமணம் செய்துகொண்டது. அவருக்குப் பிறகு அவரது இளைய சகோதரர் அஹ்மத் ஷா I வாலி ஆட்சிக்கு வந்தார்.

பிதார் 1429 இல் சுல்தானகத்தின் தலைநகராக மாற்றப்பட்டது

ஹுமாயூன் ஷா, நிஜாம்-உத்-தின் அகமது III மற்றும் முஹம்மது ஷா III லஷ்காரி ஆகியோரின் மூத்த மகன்கள் சிறுவர்களாக இருந்தபோதே அடுத்தடுத்து அரியணை ஏறினர். முகமது ஷா வயதை அடையும் வரை விஜயர் மஹ்முத் கவான் இந்த காலகட்டத்தில் ஆட்சியாளராக இருந்தார். மஹ்முத் கவான் மத மற்றும் மதச்சார்பற்ற கல்வியின் மையமான மஹ்முத் கவான் மதரஸாவை அமைப்பதற்காக அறியப்படுகிறார். கவான் ஒரு சிறந்த அரசியல்வாதியாகவும், புகழ்பெற்ற கவிஞராகவும் கருதப்பட்டார். மஹ்முத் கவான், பஹ்மனிட்களின் ஆளும் பூர்வீக முஸ்லீம் உயரடுக்கு, டெக்கானிஸ் என்று அழைக்கப்படுபவர்களுக்கும், மேற்கில் இருந்து வந்த கவான் போன்ற வெளிநாட்டுப் புதியவர்களுக்கும் இடையேயான போராட்டத்தில் சிக்கினார். அவர் மூன்றாம் முகமது ஷாவால் தூக்கிலிடப்பட்டார், இது 1482 இல் அவர் இறக்கும் வரை வருந்தியது.

ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் வீழ்ச்சி

முஹம்மது ஷா II க்குப் பிறகு அவரது மகன் மஹ்மூத் ஷா பஹ்மானி II, உண்மையான அதிகாரத்தைக் கொண்ட கடைசி பஹ்மனி ஆட்சியாளர். கடைசி பஹ்மனி சுல்தான்கள் அவர்களின் பரித் ஷாஹி பிரதம மந்திரிகளின் கீழ் பொம்மை மன்னர்களாக இருந்தனர், அவர்கள் நடைமுறை ஆட்சியாளர்களாக இருந்தனர். 1518க்குப் பிறகு சுல்தானகம் ஐந்து மாநிலங்களாகப் பிரிந்தது: அகமத்நகரின் நிஜாம்ஷாஹி, கோல்கொண்டாவின் குதுப் ஷாஹி (ஹைதராபாத்), பிதாரின் பரித் ஷாஹி, பெராரின் இமாத் ஷாஹி, பீஜாப்பூரின் அடில் ஷாஹி. அவர்கள் ஒட்டுமொத்தமாக "டெக்கான் சுல்தான்ட்ஸ்" என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். விஜயநகரப் பேரரசின் தென்னிந்திய பேரரசர் கிருஷ்ணதேவராயர், பஹ்மனி சுல்தானகத்தின் கடைசி எஞ்சியிருந்த அதிகாரத்தை தோற்கடித்தார், அதன் பிறகு பஹ்மனி சுல்தானகம் சரிந்தது.

கலாச்சாரம் மற்றும் இலக்கியம்

வம்சத்தின் ஆட்சியாளர்கள் அவர்கள் பெரிய ஈரானிய புராணக்கதை மற்றும் புராணங்களின் புராண உருவமான பஹ்மானிடமிருந்து வந்தவர்கள் என்று நம்பினர். பஹ்மனி சுல்தான்கள் பாரசீக மொழி, கலாச்சாரம் மற்றும் இலக்கியத்தின் புரவலர்களாக இருந்தனர், மேலும் வம்சத்தைச் சேர்ந்த சிலர் அந்த மொழியில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றனர் மற்றும் அந்த மொழியில் அதன் இலக்கியங்களை இயற்றினர்.

முதல் சுல்தான், அலாவுதீன் பஹ்மான் ஷா, வட கர்நாடகத் தலைவர்களுடன் போரிட்ட பிறகு, 1,000 பாடும் மற்றும் நடனமாடும் பெண்களை இந்துக் கோயில்களிலிருந்து கைப்பற்றியதாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. பிற்கால பஹ்மானியர்களும் போர்களில் சிவிலியன் பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளை அடிமைப்படுத்தினர்; அவர்களில் பலர் சிறைபிடிக்கப்பட்ட நிலையில் இஸ்லாத்திற்கு மாற்றப்பட்டனர். பிடாரின் கைவினைஞர்கள் தாமிரம் மற்றும் வெள்ளியில் பதிக்கப்பட்ட வேலைக்காக மிகவும் புகழ் பெற்றனர், அது பித்ரி என்று அழைக்கப்பட்டது.

இந்தோ - இஸ்லாமிய பாணி

இந்த காலகட்டத்தில் உருவாக்கப்பட்ட பாரசீக இந்தோ-இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலை பின்னர் தக்காண சுல்தான்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. குல்பர்கா கோட்டை, ஹஃப்ட் கும்பாஸ் மற்றும் குல்பர்காவில் உள்ள ஜமா மஸ்ஜித், பிதார் கோட்டை மற்றும் பிதாரில் உள்ள மதரசா மஹ்மூத் கவான் ஆகியவை கட்டிடக்கலையின் முக்கிய பங்களிப்புகளாகும். பிற்கால ஆட்சியாளர்கள் பஹ்மனி கல்லறைகள் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு விரிவான கல்லறை வளாகத்தில் புதைக்கப்பட்டனர். கல்லறை ஒன்றின் வெளிப்புறம் வண்ண

ஓடுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது. கல்லறைகளுக்குள் அரபு, பாரசீகம் மற்றும் உருது கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. பஹ்மனி ஆட்சியாளர்கள் பிதார் மற்றும் குல்பர்காவில் சில அழகான கல்லறைகள் மற்றும் மசூதிகளை உருவாக்கினர். அவர்கள் தெளலதாபாத், கோல்கொண்டா மற்றும் ராய்ச்சூர் ஆகிய இடங்களிலும் பல கோட்டைகளைக் கட்டினார்கள். இந்த கட்டிடக்கலை பாரசீக கட்டிடக்கலையால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. அவர்கள் பெர்சியா, துருக்கி மற்றும் அரேபியாவிலிருந்து கட்டிடக் கலைஞர்களை அழைத்தனர். குல்பர்காவில் உள்ள ஜாமி மசூதி, சந்தந்த் மினார் மற்றும் பிதாரில் உள்ள மஹ்முத் கவான் மதரஸா ஆகியவை பஹ்மானிகளால் கட்டப்பட்ட சில அற்புதமான கட்டிடங்கள்.

விஜய நகரின் அடித்தளம் :

துக்ளக் ஆட்சிக்கு எதிரான கிளர்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து தக்காணத்தில் முதலாம் ஹரிஹர் மற்றும் அவரது சகோதரர் பக்கா ராயா I ஆகியோரால் கி.பி 1336 இல் விஜயநகரப் பேரரசு நிறுவப்பட்டது. பேரரசு அதன் தலைநகரான விஜயநகரின் பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது. நவீன உலக பாரம்பரிய தளமான ஹம்பியைச் சுற்றியுள்ள இந்த நகரத்தின் இடிபாடுகள் இந்தியாவின் நவீன கர்நாடகாவில் காணப்படுகின்றன. கி.பி 1646 வரை பேரரசு தொடர்ந்து இருந்தபோதிலும், டெக்கான் சுல்தான்களின் முக்கிய இராணுவ தோல்விக்கு (தலிகோட்டா போர்) பின்னர் கி.பி 1565 இல் அதன் முக்கியத்துவத்தை இழந்தது.

திருச்சினாப்பள்ளி, மைசூர், கனரா, சிங்கல்பேட் மற்றும் காஞ்சிவரம் ஆகிய பகுதிகளை உள்ளடக்கிய தென்னிந்தியாவில் பேரரசு பரவியது. இது துங்கபத்ரா ஆற்றின் தென்கரையில் இருந்தது. பேரரசு பஹாமனி ராஜ்ஜியம் மற்றும் வடக்கு தக்காணத்தின் பிற முஸ்லீம் ஆட்சியாளர்களுடன் எப்போதும் போரில் ஈடுபட்டது. கூட்டாக டெக்கான் சுல்தான்கள் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. விஜயநகரை ஆண்ட நான்கு வம்சங்கள் இருந்தன- சங்கம வம்சம், சாளுவ வம்சம், துளுவ வம்சம். மற்றும் அரவிடு வம்சம்.

சங்கம வம்சம்

விஜயநகரப் பேரரசை ஆண்ட முதல் வம்சம் இதுவாகும். பேரரசின் நிறுவனர்களான ஹரிஹர் I மற்றும் பக்கா ஆகியோர் இந்த வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இது கி.பி.1334 முதல் கி.பி.1485 வரை ஆட்சி செய்தது.

சாளுவ வம்சம்

இந்த வம்சம் சங்கம வம்சத்திற்குப் பிறகு பேரரசின் இரண்டாவது வம்சமாக மாறியது. இது கிபி 1485 முதல் 1505 வரை ஆட்சி செய்தது. அவர்கள் கிட்டத்தட்ட முழு தென்னிந்தியாவையும் ஆண்டனர்.

துளுவ வம்சம்

இது விஜயநகரப் பேரரசை ஆண்ட மூன்றாவது வம்சமாகும். இது துளுவ வம்சத்தில் இருந்து ஆட்சி செய்தது. விஜயநகரப் பேரரசின் மிகவும் பிரபலமான மன்னன் கிருஷ்ண தேவ ராயா இந்த வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர். கிபி 1491 முதல் கிபி 1570 வரை ஆட்சி செய்தது.

அரவிடு வம்சம்

இது தென்னிந்தியாவில் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தை ஆண்ட நான்காவது மற்றும் கடைசி இந்து வம்சமாகும். விஜயநகரப் பேரரசு, கர்னாட இராச்சியம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது, இது தென்னிந்தியாவின் தக்காண பீடபூமி பகுதியில் அமைந்திருந்தது. இது 1336 ஆம் ஆண்டில் சங்கம வம்சத்தைச் சேர்ந்த சகோதரர்களான ஹரிஹர I மற்றும் பக்கா ராயா I ஆகியோரால் நிறுவப்பட்டது, இது யாதவ வம்சாவளியைக் கூறும் மேய்ப்பாளர் சமூகத்தைச் சேர்ந்தது. 13 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் துருக்கிய இஸ்லாமிய படையெடுப்புகளைத் தடுக்க தெற்கு சக்திகளின் முயற்சிகளின் உச்சக்கட்டமாக பேரரசு முக்கியத்துவம் பெற்றது. அதன் உச்சத்தில், இது தென்னிந்தியாவின் கிட்டத்தட்ட அனைத்து ஆளும் குடும்பங்களையும் அடிபணியச் செய்தது மற்றும் துங்கபத்ரா-கிருஷ்ணா நதி டோப் பகுதிக்கு அப்பால் தக்காணத்தின் சுல்தான்களை தள்ளியது, மேலும் நவீன கால ஒடிசாவை (பண்டைய கலிங்கத்தை) கஜபதி இராச்சியத்திலிருந்து இணைத்ததுடன் குறிப்பிடத்தக்க சக்தியாக மாறியது. 1646 வரை நீடித்தது, இருப்பினும் தக்காண சுல்தான்களின் கூட்டுப் படையெடுக்கால் 1565 இல் தாலிகோட்டா போரில் பெரும் இராணுவ தோல்விக்குப் பிறகு அதன் சக்தி குறைந்தது. இந்த பேரரசு அதன் தலைநகரான விஜயநகரத்தின் பெயரால் பெயரிடப்பட்டது, அதன் இடிபாடுகள் தற்போதைய ஹம்பியைச் சுற்றியுள்ளன, இது இப்போது இந்தியாவின் கர்நாடகாவில் உலக பாரம்பரிய தளமாகும். பேரரசின் செல்வமும் புகழும் இடைக்கால ஐரோப்பிய பயணிகளான டொமிங்கோ பயஸ், பெர்னாவோ நூன்ஸ் மற்றும் நிக்கோலோ டி காண்டி ஆகியோரின் வருகைகள் மற்றும் எழுத்துக்களால் ஈர்க்கப்பட்டன. இந்தப் பயணக் குறிப்புகள், சமகால இலக்கியங்கள் மற்றும் உள்ளூர் மொழிகளில் கல்வெட்டுகள் மற்றும் விஜயநகரத்தில் நவீன தொல்லியல் அகழ்வாராய்ச்சிகள் பேரரசின் வரலாறு மற்றும் சக்தி பற்றிய ஏராளமான தகவல்களை வழங்கியுள்ளன.

பேரரசின் மரபு தென்னிந்தியாவில் பரவியிருக்கும் நினைவுச்சின்னங்களை உள்ளடக்கியது. அவற்றில் மிகவும் பிரபலமானது ஹம்பியில் உள்ள குழு. தெற்கு மற்றும் மத்திய இந்தியாவில் உள்ள பல்வேறு கோவில் கட்டிட மரபுகள் விஜயநகர கட்டிடக்கலை பாணியில் இணைக்கப்பட்டன. இந்த தொகுப்பு இந்து கோவில்களை நிர்மாணிப்பதில் கட்டிடக்கலை கண்டுபிடிப்புகளை ஊக்கப்படுத்தியது. திறமையான நிர்வாகம் மற்றும் தீவிரமான வெளிநாட்டு வர்த்தகம் ஆகியவை பாசனத்திற்கான நீர் மேலாண்மை அமைப்புகள் போன்ற புதிய தொழில்நுட்பங்களை பிராந்தியத்திற்கு கொண்டு வந்தன. பேரரசின் அனுசரணையானது வானியல்,

கணிதம், மருத்துவம், புனைகதை, இசையியல், வரலாற்று வரலாறு மற்றும் நாடகம் போன்ற தலைப்புகளுடன் கன்னடம், தெலுங்கு, தமிழ் மற்றும் சமஸ்கிருதத்தில் நுண்கலைகள் மற்றும் இலக்கியங்கள் புதிய உயரங்களை அடைய உதவியது. தென்னிந்தியாவின் பாரம்பரிய இசை, கர்நாடக இசை, அதன் தற்போதைய வடிவமாக உருவானது. விஜயநகரப் பேரரசு தென்னிந்தியாவின் வரலாற்றில் ஒரு சகாப்தத்தை உருவாக்கியது, இது இந்து மதத்தை ஒருங்கிணைக்கும் காரணியாக ஊக்குவிப்பதன் மூலம் பிராந்தியவாதத்தைத் தாண்டியது.

விஜயநகரப் பேரரசின் தோற்றம்

14 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் விஜயநகரப் பேரரசின் எழுச்சிக்கு முன், தக்காணத்தின் இந்து அரசுகள் - தேவகிரியின் யாதவப் பேரரசு, வாரங்கலின் காகத்தியப் பேரரசு மற்றும் மதுரையின் பாண்டியப் பேரரசு - வடக்கிலிருந்து முஸ்லிம்களால் மீண்டும் மீண்டும் தாக்கப்பட்டு தாக்கப்பட்டன. 1336 வாக்கில் மேல் தக்காணப் பகுதி (இன்றைய மகாராஷ்டிரா மற்றும் தெலுங்கானா) டெல்லி சுல்தானகத்தின் சுல்தான் அலாவுதீன் கல்கி மற்றும் முகமது பின் துக்ளக்கின் படைகளால் தோற்கடிக்கப்பட்டது.

டெக்கான் பிராந்தியத்தில் மேலும் தெற்கே, 1294 CE இல் டெல்லி சுல்தானகத்தின் முஸ்லீம் படைகள் யாதவப் பேரரசின் பிரதேசங்களை தோற்கடித்து கைப்பற்றிய பின்னர் ஹொய்சலா தளபதி சிங்கேய நாயக்கா-III சுதந்திரத்தை அறிவித்தார். இன்றைய கர்நாடகா மாநிலத்தின் வடகிழக்கு பகுதிகளில் குல்பர்கா மற்றும் துங்கபத்ரா நதிக்கு அருகில் கம்பளி சாம்ராஜ்யத்தை உருவாக்கினார். தில்லி சுல்தானகத்தின் படைகளின் தோல்விக்குப் பிறகு சாம்ராஜ்யம் சரிந்தது மற்றும் அவர்களின் தோல்வியின் மீது, மக்கள் ஒரு ஜவுஹர் (சடங்கு வெகுஜன தற்கொலை) சி. 1327-28. தென்னிந்தியாவில் முஸ்லீம் படையெடுப்பிற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் வகையில், பிரிந்து சென்ற கம்பளி சாம்ராஜ்யத்துடன், இதுவரை வளமான இந்து சாம்ராஜ்யங்களான ஹொய்சாளர்கள், காகத்தியர்கள் மற்றும் யாதவர்களின் வாரிசாக விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் கிபி 1336 இல் நிறுவப்பட்டது.

விஜயநகரப் பேரரசின் மொழியியல் தோற்றம் குறித்து இரண்டு கோட்பாடுகள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒன்று, பேரரசின் நிறுவனர்களான ஹரிஹர I மற்றும் புக்கா I ஆகியோர் கன்னடர்கள் மற்றும் வட இந்தியாவில் இருந்து முஸ்லீம் படையெடுப்புகளைத் தடுக்க துங்கபத்ரா பகுதியில் நிறுத்தப்பட்ட ஹொய்சாளப் பேரரசின் இராணுவத்தின் தளபதிகள். மற்றொரு கோட்பாடு ஹரிஹரா மற்றும் புக்கராயா தெலுங்கு மக்கள், முதலில் காகதீய இராச்சியத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், அவர்கள் ஹொய்சலா பேரரசின் வட பகுதிகளை அதன் வீழ்ச்சியின் போது தங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தனர். அவர்கள் வாரங்கலில் உலுக் கானின் இராணுவத்தால் கைப்பற்றப்பட்டதாக நம்பப்படுகிறது. பாரம்பரியத்தின் படி, ஒரு தெலுங்கு கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, தென்னிந்தியாவில் முஸ்லீம் படையெடுப்பை எதிர்த்துப் போராட சிருங்கேரி மடத்தின் துறவியான

வித்யாரண்யரால் ஸ்தாபகர்கள் ஆதரிக்கப்பட்டனர் மற்றும் ஈர்க்கப்பட்டனர், ஆனால் விஜயநகரப் பேரரசை நிறுவியதில் வித்யாரண்யாவின் பங்கு இல்லை. உறுதி.

பேரரசு நிறுவப்பட்ட முதல் இரண்டு தசாப்தங்களில், ஹரிஹர I துங்கபத்ரா ஆற்றின் தெற்கே பெரும்பாலான பகுதிகளின் கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றார் மற்றும் "கிழக்கு மற்றும் மேற்கு கடல்களின் மாஸ்டர்" (பூர்வபச்சிமா சமுத்ராதிஷ்வரா) என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார். 1374 வாக்கில், முதலாம் ஹரிஹரரின் வாரிசான புக்க ராயா, ஆற்காட்டின் தலைமையையும், கொண்டவீடு ரெட்டிகளையும், மதுரையின் சுல்தானையும் தோற்கடித்து, மேற்கில் கோவாவையும் வடக்கே துங்கபத்ரா-கிருஷ்ணா நதியையும் கைப்பற்றினான். பேரரசின் அசல் தலைநகரம் இன்றைய கர்நாடகாவில் துங்கபத்ரா நதியின் வடக்கு கரையில் உள்ள அனேகோண்டி சமஸ்தானத்தில் இருந்தது. புக்க ராயரின் ஆட்சியின் போது இது விஜயநகரத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. ஏனெனில் வடக்கு நிலங்களில் இருந்து தொடர்ந்து தாக்கும் முஸ்லீம் படைகளுக்கு எதிராக தற்காப்புது எளிதாக இருந்தது.

விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் இப்போது உயரத்தில் ஏகாதிபத்திய நிலையில் உள்ள நிலையில், முதலாம் புக்க ராயரின் இரண்டாவது மகன் ஹரிஹர II, கிருஷ்ணா நதிக்கு அப்பால் ராஜ்யத்தை மேலும் ஒருங்கிணைத்தார் மற்றும் தென்னிந்தியா விஜயநகரப் பேரரசால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. அடுத்த ஆட்சியாளரான தேவ ராய I, ஓடிசாவின் கஜபதிகளுக்கு எதிராக வெற்றியடைந்தார் மற்றும் கோட்டை மற்றும் நீர்ப்பாசனப் பணிகளை மேற்கொண்டார். பஹ்மணி சுல்தானகத்தின் ஃபிருஸ் பஹ்மணி 1407 இல் தேவ ராயா I உடன் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார், அதன் படி பஹ்மணிக்கு ஆண்டுதோறும் "100,000 ஹன்கள், ஐந்து முத்துக்கள் மற்றும் ஐம்பது யானைகள்" காணிக்கை செலுத்த வேண்டும். 1417 இல் சுல்தானகம் விஜயநகரத்தின் மீது படையெடுத்தார், அப்போது அவர் கப்பம் செலுத்தத் தவறினார். 15ஆம் நூற்றாண்டில் விஜயநகரம் செய்த கப்பம் செலுத்தும் இத்தகைய போர்கள் மீண்டும் மீண்டும் நிகழ்ந்தன.

இரண்டாம் தேவ ராய

தேவ ராயா II (சமகால இலக்கியத்தில் கஜபேதேகரா என்று புகழப்படுகிறார்) 1424 இல் அரியணை ஏறினார். அவர் சங்கம வம்ச ஆட்சியாளர்களில் மிகவும் வெற்றிகரமானவராக இருக்கலாம். அவர் கலகக்கார நிலப்பிரபுக்கள் மற்றும் கோழிக்கோடு ஜமோரின் மற்றும் தெற்கில் குயிலான் ஆகியோரை அடக்கினார். அவர் இலங்கை மீது படையெடுத்து, பர்மாவின் பெகு மற்றும் தனசேரிம் மன்னர்களின் அதிபதியானார். 1436 வாக்கில் கொண்டவிடுவின் கிளர்ச்சித் தலைவர்கள் மற்றும் வேலமா ஆட்சியாளர்கள் வெற்றிகரமாக சமாளிக்கப்பட்டனர் மற்றும் விஜயநகர மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. சில ஆண்டுகால அமைதிக்குப் பிறகு, 1443 இல் பஹாமணி சுல்தானகத்துடன் போர்கள் சில வெற்றிகள் மற்றும் சில மாற்றங்களுடன் வெடித்தன. பாரசீக வருகையாளரான ஃபிரிஷ்தா, தேவ ராய II வின் போர் ஏற்பாடுகள், முஸ்லீம் வில்லாளர்கள் மற்றும் குதிரைப்படையுடன்

அவரது படைகளை அதிகரிப்பது உள்ளிட்டவை மோதலுக்குக் காரணம் என்று கூறுகிறார். சமகால பாரசீக தூதர் அப்துர் ரசாக், விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்திற்குள் ஏற்பட்ட உள் கிளர்ச்சியால் ஏற்பட்ட குழப்பத்தை பயன்படுத்தி பஹாமனி சுல்தான் போருக்கு காரணம் என்று கூறுகிறார்.

மல்லிகார்ஜீன்

1446 ஆம் ஆண்டில் இரண்டாம் தேவ ராயரின் மூத்த மகன் மல்லிகார்ஜுன அரசராகபதவியேற்றார். கஜபதி மன்னன் ராஜமுந்திரி, கொண்டவீடு, காஞ்சிபுரம் மற்றும் திருச்சிராப்பள்ளி ஆகிய ரெட்டி ராஜ்யங்களை ஆக்கிரமித்து தமிழ் நாட்டின் மீதான விஜயநகர கட்டுப்பாட்டை அகற்றினான். இந்த தோல்விகள் விஜயநகரப் பேரரசின் மதிப்பைக் குறைத்தது. கஜபதி மன்னனை "கர்நாடக அரசனின் ஆடுகளுக்கு கொட்டாவி விடுகிற சிங்கம்" என்று விவரிக்கும் ஒரு கல்வெட்டில் விவரிக்கப்பட்ட மல்லிகார்ஜுனனின் வாரிசான இரண்டாம் விருபக்சு ராயா மதுவையும், பெண்களையும் கோவாவை இழக்க வழிவகுத்தது. மற்றும் கர்நாடகாவின் பெரும்பகுதி பஹாமனி சுல்தானகத்திற்கு. அவரது கவர்னர் சாலுவ நரசிம்ஹா கிருஷ்ணா நதியின் தெற்கே உள்ள ஆந்திரப் பிரதேசம், சித்தூர், இரண்டு ஆற்காடுகள் மற்றும் கோலார் ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றி நிலப்பரப்பின் இழப்பைக் குறைத்தார். சாளுவ நரசிம்மர் கஜபதிகளை வென்று உதயகிரியை பிடித்து, தஞ்சையிலிருந்து பாண்டியர்களை விரட்டி, மச்சிலிப்பட்டினம் மற்றும் கொண்டவீடு ஊர்வலம் சென்றார். பின்னர் அவர் பஹாமனி படைகளை தோற்கடித்தார் மற்றும் பேரரசின் முந்தைய இழப்புகளில் பெரும்பாலானவற்றை மீட்டெடுத்தார்.

1485 இல் இரண்டாம் விருபக்சு ராயரின் மரணத்திற்குப் பிறகு, சாலுவ நரசிம்ஹா தலைமை தாங்கினார், இது வம்ச ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது, அதே நேரத்தில் அதன் வடக்கில் பஹாமனி சுல்தானகத்தின் தொடர்ச்சியான சிதைவிலிருந்து உருவாக்கப்பட்ட சுல்தான்களின் தாக்குதல்களிலிருந்து பேரரசைத் தொடர்ந்து பாதுகாத்தது. சாளுவ நரசிம்மர் தனது இரண்டு வாலிப மகன்களை தளபதி துளுவ நரச நாயக்கரின் பராமரிப்பில் விட்டுவிட்டார், அவர் பாரம்பரிய எதிரிகளான கஜபதி மன்னன் மற்றும் பஹாமனி சுல்தானிடமிருந்து ராஜ்யத்தை திறம்பட பாதுகாத்தார். சேர, சோழர் மற்றும் பாண்டிய பிரதேசங்களின் கிளர்ச்சியாளர்களின் தலைவர்களையும் அவர் அடக்கினார். பிரபுக்கள் மற்றும் அரச குடும்ப உறுப்பினர்கள் அவரை அகற்ற பல முயற்சிகள் செய்த போதிலும், நரச நாயக்க 1503 வரை ரீஜண்ட் மன்னராக கட்டுப்பாட்டை வைத்திருந்தார்.

கிருஷ்ண தேவ ராயா

1503 ஆம் ஆண்டில், நரச நாயக்காவின் மகன் வீர நரசிம்மர் சாளுவ வம்சத்தின் இளவரசர் இம்மதி நரசிம்மனை படுகொலை செய்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார், இதன் மூலம் துளுவ வம்ச ஆட்சியாளர்களில் முதல்வரானார். கிளர்ச்சி செய்த பிரபுக்களுக்கு இது சரியாகப் போகவில்லை. தூங்கபத்ரா-கிருஷ்ணா நதி தோவாப் பகுதியை பேரரசில் இருந்து

கைப்பற்ற உம்மாத்நூர், அதோனி மற்றும் தலக்காடு ஆளுநர்கள் கூட்டுச் சேர்ந்தபோதும், உள் பிரச்சனைகள் பெருகுவதைக் கண்டு, கஜபதி மன்னரும் பஹாமனி சுல்தானும் பேரரசை ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கினர். பேரரசு 1509 இல் துளுவ நரச நாயக்கரின் மற்றொரு மகனான கிருஷ்ண தேவ ராயரின் ஆட்சியின் கீழ் வந்தது. ஆரம்பத்தில் கிருஷ்ணதேவராயர் அதிருப்தி அடைந்த பிரபுக்கள், தெற்கில் உம்மத்தூரின் கிளர்ச்சியாளர் தலைவர், பிரதாபருத்ரா மன்னரின் கீழ் மீண்டும் எழுந்த கஜபதி ராஜ்யம், யூசுப் அடில் கானின் கீழ் புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட பீஜாப்பூரின் அடில் ஷாஹி சுல்தானகத்தின் வளர்ந்து வரும் அச்சுறுத்தல் மற்றும் மேற்கத்தை கட்டுப்படுத்த போர்த்துகீசிய ஆர்வம் உட்பட பல தடைகளை எதிர்கொண்டார். கடற்கரை. இந்த அழுத்தங்களால் பதற்றப்படுபவர் அல்ல, அவர் பேரரசை பலப்படுத்தினார் மற்றும் பலப்படுத்தினார், ஒரு நேரத்தில் ஒரு வெற்றி. அவர் ஒரு புத்திசாலி மன்னராக இருந்தார், அவர் தனது இராணுவத்தில் இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லிம்கள் இருவரையும் வேலைக்கு அமர்த்தினார். அடுத்த தசாப்தங்களில், பேரரசு தென்னிந்தியாவை உள்ளடக்கியது மற்றும் அதன் வடக்கே நிறுவப்பட்ட ஐந்து டெக்கான் சுல்தான்களின் படையெடுப்புகளை வெற்றிகரமாக தோற்கடித்தது.

கிருஷ்ண தேவராயரின் ஆட்சியின் போது விஜயநகரப் படைகள் தொடர்ந்து வெற்றி பெற்றபோது பேரரசு அதன் உச்சத்தை அடைந்தது, பேரரசு முன்னர் வடக்கு தக்காணத்தில் உள்ள சுல்தான்களின் கீழ் இருந்த பகுதியைப் பெற்றது, அதாவது பஹாமனி சுல்தானகத்திலிருந்து ராய்ச்சூர் மற்றும் குல்பர்கா, சுல்தானுடனான போர்களில் இருந்து கிழக்கு தக்காணத்தில் உள்ள பிரதேசங்கள். கோல்கொண்டாவின் குலி குதுப் ஷாஹி மற்றும் ஓடிசாவின் கஜபதிகளில் இருந்து கலிங்க பகுதி. இது தெற்கு தக்காணத்தில் ஏற்கனவே நிறுவப்பட்ட இருப்புடன் கூடுதலாக இருந்தது பல முக்கியமான நினைவுச்சின்னங்கள் கிருஷ்ணதேவராய மன்னன் காலத்தில் கட்டி முடிக்கப்பட்டன அல்லது இயக்கப்பட்டன.

1529 இல் கிருஷ்ண தேவ ராயரின் இளைய சகோதரர் அச்யுத தேவா ராயரால் பதவியேற்றார். 1542 இல் அச்யுத தேவா ராயா இறந்தபோது, அச்யுத ராயரின் டீன் ஏஜ் மருமகனான சதாசிவ ராயரும், கிருஷ்ண தேவராயரின் மகனான அலியா ராம ராயரும் அரசராக நியமிக்கப்பட்டனர். -சட்டம், பராமரிப்பாளராக மாறுதல். சதாசிவ ராயா சிம்மாசனத்தின் மீது தனது சுதந்திர உரிமையை உறுதிப்படுத்தும் அளவுக்கு வயதாக இருந்தபோது, அலியா ராம ராயா அவரை மெய்நிகர் கைதியாக்கி, நடைமுறை ஆட்சியாளரானார்.] அவர் சுல்தான்களுடன் தனது முந்தைய இராஜதந்திர தொடர்புகளிலிருந்து முஸ்லீம் தளபதிகளை தனது இராணுவத்தில் பணியமர்த்தினார். உலக சுல்தான்". அவர் பல்வேறு சுல்தான்களின் உள் விவகாரங்களில் தலையிடவும், முஸ்லீம் சக்திகளை ஒருவருக்கொருவர் எதிராக விளையாடவும் ஆர்வமாக இருந்தார், அதே நேரத்தில் தன்னை மிகவும் சக்திவாய்ந்த மற்றும் செல்வாக்குமிக்க பிராந்திய சக்தியின் ஆட்சியாளராக ஆக்கினார். இது சிறிது காலம் செயல்பட்டாலும் இறுதியில் அவரது மக்கள் மற்றும் முஸ்லிம் ஆட்சியாளர்கள் மத்தியில் அவரை மிகவும் விரும்பாதவராக ஆக்கினார். பீஜாப்பூருக்கு

குதிரைகள் வழங்குவதை நிறுத்த போர்த்துகீசியர்களுடன் வணிக ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார், பின்னர் பீஜாப்பூர் ஆட்சியாளரை தோற்கடித்து கோல்கொண்டா மற்றும் அகமதுநகர் மீது அவமானகரமான தோல்விகளை ஏற்படுத்தினார்.

தாலிகோட்டா போர் 1565

இறுதியில் விஜயநகரத்தின் வடக்கே உள்ள தக்காண சுல்தான்கள் ஒன்றுபட்டு ஜனவரி 1565 இல் தாலிகோட்டா போரில் அலியா ராம ராயரின் படையைத் தாக்கினர். போரில் விஜயநகர தோல்வியைப் பற்றி, காமத் கருத்துப்படி, சுல்தானியப் படைகள் எண்ணிக்கையில் பின்தங்கியிருந்தாலும், சிறந்த ஆயுதம் மற்றும் பயிற்சி பெற்றவை. அவர்களின் பீரங்கிகளை நிபுணத்துவம் வாய்ந்த துருக்கிய ஆயுததாரிகளால் நிர்வகிக்கப்பட்டது, அதே நேரத்தில் விஜயநகர இராணுவம் காலாவதியான பீரங்கிகளைப் பயன்படுத்தி ஐரோப்பிய கூலிப்படைகளை நம்பியிருந்தது. சுல்தானியக் குதிரைப்படை வேகமாக நகரும் பாரசீக குதிரைகளில் சவாரி செய்தது மற்றும் பதினைந்து முதல் பதினாறு அடி நீளமுள்ள கூர்முனைகளைப் பயன்படுத்தியது. ஒப்பிடுகையில், விஜயநகர இராணுவம் மெதுவாக நகரும் போர் யானைகளை நம்பியிருந்தது, ஒரு குதிரைப்படை சவாரி பெரும்பாலும் உள்நாட்டில் வளர்க்கப்படும் பலவீனமான குதிரைகள், குறுகிய ஈட்டிகளை ஏந்தியவை, மற்றும் அவர்களின் வில்லாளர்கள் பாரம்பரிய மூங்கில் வில்களைப் பயன்படுத்தினர். இந்தக் குறைபாடுகள் இருந்தபோதிலும், இரண்டு முஸ்லீம் ஜெனரல்கள் (காமத்தின் கூலிப்படையான கிலானி சகோதரர்கள் என அடையாளம் காணப்பட்டவர்கள்) பக்கம் மாறி சுல்தான்களுடன் கூட்டு சேரும் வரை, பரந்த விஜயநகர இராணுவம் மேலெழுந்தவாரியாகத் தோன்றியதாக காமத், ஹெர்மன் குல்கே மற்றும் டீமர் ரோதர்மண்ட் ஆகியோர் ஒப்புக்கொண்டனர். சுல்தான்களுக்கு ஆதரவாக. தளபதிகள் அலியா ராம ராயரைப் பிடித்து அவரது தலையை துண்டித்தனர், மேலும் சுல்தான் ஹுசைன் துண்டிக்கப்பட்ட தலையை வைக்கோல் கொண்டு காட்சிக்கு வைத்தார். அலியா ராம ராயரின் தலை துண்டிக்கப்பட்டது விஜயநகர இராணுவத்தில் குழப்பத்தையும் அழிவையும் உருவாக்கியது, பின்னர் அது முற்றிலும் முறியடிக்கப்பட்டது. சுல்தான்களின் இராணுவம் ஹம்பியைக் கொள்ளையடித்து, அது இன்று இருக்கும் பாழடைந்த நிலைக்குத் தள்ளியது.

சுதந்திரம் பெற்ற பகுதிகள்

அலியா ராம ராயரின் மரணத்திற்குப் பிறகு, திருமலை தேவ ராய அரவிடு வம்சத்தைத் தொடங்கினார், அழிக்கப்பட்ட ஹம்பிக்குப் பதிலாக பெனுகொண்டாவின் புதிய தலைநகரை நிறுவினார், மேலும் விஜயநகரப் பேரரசின் எச்சங்களை மீண்டும் கட்டமைக்க முயன்றார். திருமலா 1572 இல் பதவி துறந்தார், அவரது ராஜ்யத்தின் எச்சங்களை தனது மூன்று மகன்களுக்குப் பிரித்தார். அரவிடு வம்சத்தின் வாரிசுகள் இப்பகுதியை ஆட்சி செய்தனர், ஆனால் 1614 இல் பேரரசு சரிந்தது. இறுதி எச்சங்கள் 1646 இல் முடிவடைந்தது. பிஜப்பூர் சுல்தானகத்துடனும் மற்றவர்களுடனும் தொடர்ந்த போர்களில் இருந்து. இந்த காலகட்டத்தில், மைசூர் இராச்சியம், கேளடி நாயக்கர், மதுரை

நாயக்கர்கள், தஞ்சை நாயக்கர்கள், சித்ரதுர்கா நாயக்கர்கள் மற்றும் செஞ்சி நாயக்கர்கள் உட்பட தென்னிந்தியாவில் அதிகமான ராஜ்ஜியங்கள் விஜயநகரத்திலிருந்து சுதந்திரம் பெற்றன.

விஜயநகரத்தின் நிர்வாகம்

விஜயநகரப் பேரரசின் ஆட்சியாளர்கள் தங்கள் முன்னோடிகளான ஹொய்சலா, காகத்திய மற்றும் பாண்டிய ராஜ்ஜியங்களால் உருவாக்கப்பட்ட நிர்வாக முறைகளைப் பராமரித்தனர், அரசர், அமைச்சு, பிரதேசம், கோட்டை, கருவூலம், இராணுவம் மற்றும் கூட்டாளிகள் ஆட்சியின் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய ஏழு முக்கிய கூறுகளை உருவாக்கினர். பிரதம மந்திரி (மஹாபிரதானா) தலைமையிலான மந்திரிகளின் அமைச்சரவை (பிரதான) உதவியாளராக அரசர் இறுதி அதிகாரமாக இருந்தார். தலைமைச் செயலாளர் (கார்யகர்த்தா அல்லது ராயஸ்வாமி) மற்றும் ஏகாதிபத்திய அதிகாரிகள் (அதிகாரி) ஆகியோர் பதிவு செய்யப்பட்ட மற்ற முக்கியப் பட்டங்கள். அனைத்து உயர் அமைச்சர்கள் மற்றும் அதிகாரிகள் இராணுவப் பயிற்சி பெற்றிருக்க வேண்டும். ராஜாவின் அரண்மனைக்கு அருகில் உள்ள ஒரு செயலகம், மன்னரின் மோதிரத்துடன் பதிக்கப்பட்ட மெழுகு முத்திரையைப் பயன்படுத்தி அதிகாரப்பூர்வமான பதிவுகளைப் பராமரிக்க எழுத்தாளர்கள் மற்றும் அதிகாரிகளை நியமித்தது. கீழ் நிர்வாக மட்டங்களில், பணக்கார நிலப்பிரபுத்துவ நிலப்பிரபுக்கள் (கௌதாஸ்) கணக்காளர்கள் (காரணிகள் அல்லது கர்ணம்) மற்றும் காவலர்கள் (காவலு) மேற்பார்வையிட்டனர். அரண்மனை நிர்வாகம் 72 துறைகளாக (நியோகஸ்) பிரிக்கப்பட்டது, ஒவ்வொன்றும் பல பெண் உதவியாளர்கள் தங்கள் இளமை மற்றும் அழகுக்காக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர் (சிலர் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட அல்லது வெற்றிகரமான போர்களில் கைப்பற்றப்பட்டவர்கள்) அவர்கள் சிறிய நிர்வாக விஷயங்களைக் கையாளவும், பிரபுக்களுக்கு வேசிகள் அல்லது காமக்கிழத்திகளாக பணியாற்றவும் பயிற்சி பெற்றனர். . 1509 ஆம் ஆண்டு, ஹம்பியில் உள்ள விருபாக்ஷா கோவிலில், மன்னர் கிருஷ்ணதேவ ராயரின் கன்னட கல்வெட்டு, அவரது முடிசூட்டு விழா மற்றும் பெரிய திறந்த மண்டபத்தின் கட்டுமானத்தை விவரிக்கிறது.

மாகாண நிர்வாகம்

பேரரசு ஐந்து முக்கிய மாகாணங்களாக (ராஜ்யா) பிரிக்கப்பட்டது, ஒவ்வொன்றும் ஒரு தளபதியின் கீழ் (தண்டநாயக்கா அல்லது தண்டநாதா) மற்றும் ஆளுநரின் தலைமையில் இருந்தது, பெரும்பாலும் அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த, நிர்வாக நோக்கங்களுக்காக தாய்மொழியைப் பயன்படுத்தினார். ஒரு ராஜ்யம் பிராந்தியங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது (விஷய வென்டே அல்லது கோட்டம்) மேலும் மாவட்டங்களாக (சிம் அல்லது நாடு) பிரிக்கப்பட்டது, அவை நகராட்சிகளாக (கம்பனா அல்லது ஸ்தலா) பிரிக்கப்பட்டன. பரம்பரை குடும்பங்கள் அந்தந்த பிரதேசங்களை ஆட்சி செய்து பேரரசுக்கு கப்பம் செலுத்தினர், கேளடி மற்றும் மதுரை போன்ற சில பகுதிகள் தளபதியின் நேரடி மேற்பார்வையின் கீழ் வந்தன.

விஜயநகரின் இராணுவம்

போர்க்களத்தில், மன்னரின் தளபதிகள் படைகளை வழிநடத்தினர். பேரரசின் போர் மூலோபாயம் அரிதாகவே பாரிய படையெடுப்புகளை உள்ளடக்கியது; தனிப்பட்ட கோட்டைகளைத் தாக்குவது மற்றும் அழிப்பது போன்ற சிறிய அளவிலான முறைகளை அது அடிக்கடி பயன்படுத்தியது. நீண்ட தூர பீரங்கிகளைப் பயன்படுத்திய இந்தியாவில் முதன்முதலில் பேரரசு இருந்தது, அவை பொதுவாக வெளிநாட்டு துப்பாக்கி ஏந்தியவர்களால் நிர்வகிக்கப்பட்டன. இராணுவ துருப்புக்கள் இரண்டு வகைகளாக இருந்தன: அரசரின் தனிப்பட்ட இராணுவம் பேரரசால் நேரடியாக ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்டது மற்றும் ஒவ்வொரு நிலப்பிரபுத்துவத்தின் கீழும் நிலப்பிரபுத்துவ இராணுவம். மன்னன் கிருஷ்ணதேவராயரின் தனிப்பட்ட படையில் 100,000 காலாட்படை, 20,000 குதிரை வீரர்கள் மற்றும் 900 க்கும் மேற்பட்ட யானைகள் இருந்தன. முழு இராணுவமும் 1.1 மில்லியனுக்கும் அதிகமான வீரர்களைக் கொண்டிருந்தது, 2 மில்லியன் வரை பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர், நாவிகடபிரபு (கடற்படைத் தளபதி) தலைமையிலான ஒரு கடற்படையுடன். நிலப்பிரபுத்துவ ஆட்சியாளர்களின் கூடுதல் நிலப்பிரபுத்துவக் காணிக்கைகளின் ஆதரவுடன் சமூகத்தின் அனைத்து வகுப்பினரிடமிருந்தும் இராணுவம் ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்டது, மேலும் வில்லாளர்கள் மற்றும் கஸ்தூரிகள் அணிந்த வில்வீரர்கள், கவசங்கள் மற்றும் கவசங்களை அணிந்திருந்த கேடயங்கள் மற்றும் கவசங்களை ஏந்திய வீரர்கள் இருந்தனர். தேவையான குதிரைகள் மற்றும் யானைகள் முழுமையாக கவசங்கள் அணிந்திருந்தன, மேலும் யானைகள் போரில் அதிகபட்ச சேதம் விளைவிப்பதற்காக தங்கள் தந்தங்களில் கத்திகளை கட்டியிருந்தன.

விவசாய சீர்திருத்தங்கள்

ஆண்டு முழுவதும் சீரான விநியோகத்தை உறுதி செய்யும் வகையில், நீரை சேமித்து வைப்பதற்கும், சேமித்து வைப்பதற்கும் கட்டப்பட்ட நீர் வழங்கல் அமைப்புகளை தலைநகர் சார்ந்திருந்தது. இந்த ஹைட்ராலிக் அமைப்புகளின் எச்சங்கள், தென்னிந்தியாவின் அரை வறண்ட பகுதிகளில் அக்காலத்தில் பயன்பாட்டில் இருந்த மேற்பரப்பு நீர் விநியோக முறைகளின் படத்தை வரலாற்றாசிரியர்களுக்கு வழங்கியுள்ளன. வெளிநாட்டு பயணிகளின் சமகால பதிவுகள் மற்றும் குறிப்புகள் தொழிலாளர்களால் கட்டப்பட்ட பெரிய தொட்டிகளை விவரிக்கின்றன. அகழ்வாராய்ச்சியில், அரசு அரண்மனை மற்றும் பெரிய கோயில் வளாகங்களுக்குள் மட்டுமே உள்ள நன்கு இணைக்கப்பட்ட நீர் விநியோக அமைப்பின் எச்சங்கள் (அரசர்களின் பிரத்யேக பயன்பாட்டிற்காகவும், சிறப்பு விழாக்களுக்காகவும் பரிந்துரைக்கப்படுகிறது) புவியீர்ப்பு மற்றும் சைபோன்களைப் பயன்படுத்தி அதிநவீன சேனல்களைக் கண்டறிந்தது. குழாய்கள். தூங்கபத்ரா ஆற்றின் அருகே உள்ள வளமான விவசாயப் பகுதிகளில், ஆற்று நீரை பாசனத் தொட்டிகளுக்குச் செல்லும் வகையில் கால்வாய்கள் தோண்டப்பட்டன. இந்த கால்வாய்களில் நீர் வரத்தை கட்டுப்படுத்த மதகுகள்

திறக்கப்பட்டு மூடப்பட்டன. மற்ற பகுதிகளில், நிர்வாகம் கிணறுகளை தோண்டுவதை ஊக்குவித்தது, அவை நிர்வாக அதிகாரிகளால் கண்காணிக்கப்பட்டன. தலைநகரில் பெரிய தொட்டிகள் அரச அனுசரணையுடன் கட்டப்பட்டன, அதே சமயம் சிறிய தொட்டிகள் சமூக மற்றும் மதத் தகுதியைப் பெற செல்வந்தர்களால் நிதியளிக்கப்பட்டன.

விஜயநகரின் பொருளாதாரம்

பேரரசின் பொருளாதாரம் பெரும்பாலும் விவசாயத்தை சார்ந்திருந்தது. சோளம் (ஜோவர்), பருத்தி மற்றும் பருப்பு பருப்பு வகைகள் அரை வறண்ட பகுதிகளில் வளர்ந்தன, கரும்பு, அரிசி மற்றும் கோதுமை ஆகியவை மழை பெய்யும் பகுதிகளில் செழித்து வளர்ந்தன. வெற்றிலை, பாக்கு (மெல்லுவதற்கு) மற்றும் தேங்காய் ஆகியவை முக்கிய பணப்பயிர்களாக இருந்தன, மேலும் பேரரசின் துடிப்பான ஜவுளித் தொழிலின் நெசவு மையங்களுக்கு பெரிய அளவிலான பருத்தி உற்பத்தி வழங்கப்பட்டது. மஞ்சள், மிளகு, ஏலக்காய், இஞ்சி போன்ற மசாலாப் பொருட்கள் தொலைவில் உள்ள மலைநாட்டு மலைப் பகுதியில் விளைந்து, வணிகத்திற்காக நகரத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டன. பேரரசின் தலைநகரம் ஒரு செழிப்பான வணிக மையமாக இருந்தது, அதில் பெரிய அளவிலான விலைமதிப்பற்ற கற்கள் மற்றும் தங்கத்தின் வளர்ந்து வரும் சந்தை இருந்தது. செழிப்பான கோவில் கட்டுதல் ஆயிரக்கணக்கான கொத்தனார்கள், சிற்பிகள் மற்றும் பிற திறமையான கைவினைஞர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பை அளித்தது.

அப்துர் ரசாக்கின் கூற்றுப்படி, பேரரசின் பெரும்பகுதி வளமானதாகவும் நன்கு பயிரிடப்பட்டதாகவும் இருந்தது. பெரும்பாலான விவசாயிகள் குத்தகை விவசாயிகளாக இருந்தனர் மற்றும் காலப்போக்கில் நிலத்தின் பகுதி உரிமைக்கான உரிமை வழங்கப்பட்டது. தேவைப்படும் விளைபொருட்களை ஊக்குவிக்கும் வரிக் கொள்கைகள் வரி விதிப்புகளை நிர்ணயிக்க நிலப் பயன்பாட்டுக்கு இடையே வேறுபாடுகளை ஏற்படுத்தியது. உதாரணமாக, ரோஜா இதழ்களின் தினசரி சந்தையில் கிடைக்கும் வாசனை வாசனை திரவியங்களுக்கு முக்கியமானது, எனவே ரோஜாக்களின் சாகுபடி குறைந்த வரி மதிப்பீட்டைப் பெற்றது. உப்பு உற்பத்தி மற்றும் உப்பு பான்களின் உற்பத்தி இதே போன்ற வழிமுறைகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. நெய் தயாரித்தல் (தெளிவுபடுத்தப்பட்ட வெண்ணெய்), இது மனித நுகர்வுக்கு எண்ணெய் மற்றும் விளக்குகளை எரிப்பதற்கான எரிபொருளாக விற்கப்பட்டது. பருத்தி, மசாலாப் பொருட்கள், நகைகள், அரை விலையுயர்ந்த கற்கள், தந்தம், காண்டாமிருகக் கொம்பு, கருங்காலி, அம்பர், பவளம் மற்றும் வாசனைத் திரவியங்கள் போன்ற நறுமணப் பொருட்கள் சீனாவுக்கான ஏற்றுமதி தீவிரமடைந்தது. சீனாவில் இருந்து பெரிய கப்பல்கள் அடிக்கடி வருகை தந்து, அரேபிய கடல் மற்றும் வங்காள விரிகுடாவில் உள்ள பேரரசின் பெரிய மற்றும் சிறிய 300 துறைமுகங்களுக்கு சீன தயாரிப்புகளை கொண்டு வந்தன. மங்களுர், ஹொனாவர், பட்கல், பர்கூர், கொச்சின், கண்ணனூர், மச்சிலிப்பட்டினம் மற்றும் தர்மடம் துறைமுகங்கள் முக்கியமானவை, ஏனெனில் அவை ஆப்பிரிக்கா, அரேபியா, ஏடன், செங்கடல், சீனா மற்றும் வங்காளத்தைச் சேர்ந்த வணிகர்களுக்கு பாதுகாப்பான

துறைமுகங்களை வழங்கின. கட்டிட மையங்கள். கஜஹாலா அல்லது யானை லாயம், விஜயநகர ஆட்சியாளர்களால் தங்கள் போர் யானைகளுக்காக கட்டப்பட்டது.

வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம்

வணிகக் கப்பல்கள் நிறுத்தப்படும்போது, சரக்குகள் உத்தியோகபூர்வ காவலில் வைக்கப்பட்டு விற்கப்படும் அனைத்துப் பொருட்களுக்கும் வரி விதிக்கப்பட்டது. வணிகப் பொருட்களின் பாதுகாப்பு நிர்வாக அதிகாரிகளால் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டது. பல தேசங்களின் வணிகர்கள் (அரேபியர்கள், பாரசீக்கர்கள், குசரேட்டுகள், கொராசானியர்கள்) செழிப்பான வர்த்தக வணிகத்தால் ஈர்க்கப்பட்டு கோழிக்கோடு குடியேறினர். 1000 முதல் 1200 பஹரேஸ் (சுமை) வரையிலான கப்பல் கட்டிடம் செழித்து வளர்ந்தது. வெனிஸ் வரை விற்கப்பட்ட விஜயநகரப் பொருட்களைக் கொண்டு கப்பல்கள் ஏடன் மற்றும் மெக்கா ஆகிய செங்கடல் துறைமுகங்களுக்குச் சென்றன. பேரரசின் முக்கிய ஏற்றுமதிகள் மிளகு, இஞ்சி, இலவங்கப்பட்டை, ஏலக்காய், மைரோபாலன், புளி மரம், அனாபிஸ்டுலா, விலைமதிப்பற்ற மற்றும் அரை விலையுயர்ந்த கற்கள், முத்துக்கள், கஸ்தூரி, அம்பர்கிரிஸ், ரூபார்ப், கற்றாழை, பருத்தி துணி மற்றும் பீங்கான் பருத்தி நூல் ஆகியவை பூர்கோவிற்கு அனுப்பப்பட்டன. பெர்சியா. பாலஸ்தீனத்திலிருந்து முக்கிய இறக்குமதிகள் செம்பு, வெள்ளி (பாதரசம்), வெர்மிலியன், பவளம், குங்குமப்பூ, வண்ண வெல்வெட்டுகள், ரோஸ் வாட்டர், கத்திகள், வண்ண கேம்லெட்டுகள், தங்கம் மற்றும் வெள்ளி. பாரசீக குதிரைகள் தலைநகருக்கு இரண்டு வார பயணத்திற்கு முன் கண்ணனூருக்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. சீனாவில் இருந்து பட்டு மற்றும் வங்காளத்தில் இருந்து சர்க்கரை வந்துள்ளது.

அரிசி, தினை, பருப்பு வகைகள் மற்றும் புகையிலை பெரிய அளவில் விளையும் கோல்கொண்டாவில் இருந்து சரக்குகள் வருவதால் கிழக்கு கடற்கரை வர்த்தக வழிகள் பரபரப்பாக இருந்தன. இண்டிகோ மற்றும் சாய வேர் போன்ற சாயப் பயிர்கள் நெசவுத் தொழிலுக்காக உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. கனிம வளம் நிறைந்த பகுதியான மச்சிலிப்பட்டினம் உயர்தர இரும்பு மற்றும் எஃகு ஏற்றுமதிக்கான நுழைவாயிலாக இருந்தது. கொல்லூர் பகுதியில் வைரச் சுரங்கம் தீவிரமாக நடந்து வந்தது. பருத்தி நெசவுத் தொழில் இரண்டு வகையான பருத்திகளை உற்பத்தி செய்தது, வெற்று காலிகோ மற்றும் மஸ்லின் (பழுப்பு, ப்ளீச் செய்யப்பட்ட அல்லது சாயம்). பூர்வீக நுட்பங்களால் வடிவமைக்கப்பட்ட வண்ண வடிவங்களுடன் அச்சிடப்பட்ட துணி ஜாவா மற்றும் தூர கிழக்கு நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. கோல்கொண்டா வெற்று பருத்தியிலும், புலிகேட் அச்சிடுதலிலும் நிபுணத்துவம் பெற்றது. கிழக்கு கடற்கரையில் முக்கிய இறக்குமதிகள் இரும்பு அல்லாத உலோகங்கள், கற்பூரம், பீங்கான், பட்டு மற்றும் ஆடம்பர பொருட்கள்.

ஒன்பது நாட்களுக்குள் அனைத்து நிலுவைத் தொகைகளையும் அரசு கருவூலம் கணக்கிட்டு சமரசம் செய்ததில் இருந்து மகாநவமி திருவிழா ஒரு நிதியாண்டின்

தொடக்கத்தைக் குறித்தது. இந்த நேரத்தில், ஒவ்வொரு ஆளுநராலும் மாதந்தோறும் செலுத்தப்படும் வாடகைகள் மற்றும் வரிகளை உள்ளடக்கிய மாகாண நிலுவைத் தொகைகளின் புதுப்பிக்கப்பட்ட வருடாந்திர மதிப்பீட்டுப் பதிவு அரச ஆணையின் கீழ் உருவாக்கப்பட்டது.

இராணுவச் செலவுகளை ஈடுகட்ட கோயில்களுக்கு நில உரிமைக்கு வரி விதிக்கப்பட்டது. தெலுங்கு மாவட்டங்களில் கோயில் வரி ஸ்ரோத்ரியஸ் என்றும், தமிழ் பேசும் மாவட்டங்களில் ஜோடி என்றும் அழைக்கப்பட்டது. துர்காவர்தன, தன்னாயிவர்த்தன மற்றும் கவாலி கணிகே போன்ற வரிகள் கொள்ளை மற்றும் படையெடுப்புகளில் இருந்து அசையும் மற்றும் அசையாச் செல்வங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக வசூலிக்கப்பட்டன. தனியார் அல்லாத நிலங்களில் கால்நடை மேய்ச்சலுக்காக ஜீவதானம் சேகரிக்கப்பட்டது. பிரபலமான கோயில் தலங்கள் பேரயம் அல்லது கணிகே எனப்படும் பார்வையாளர் கட்டணத்தை வசூலித்தன. வீட்டு சொத்து வரி இல்லரி என்று அழைக்கப்பட்டது.

கலாச்சார மற்றும் சமூக வாழ்க்கை

இந்து சாதி அமைப்பு பரவலாக இருந்தது மற்றும் அது பேரரசின் அன்றாட வாழ்க்கையை பாதித்தது. இந்த படிநிலையின் உச்சியை ஆக்கிரமித்த ஆட்சியாளர்கள் மரியாதைக்குரிய வர்ணாஸ்ரமதர்மாவை (எழுத்தப்பட்ட, "நான்கு சாதிகளின் உதவியாளர்கள்") ஏற்றுக்கொண்டனர். டால்போட்டின் கூற்றுப்படி, சாதி மிகவும் முக்கியமாக தொழில் அல்லது தொழில்முறை சமூக மக்கள் சார்ந்தது, இருப்பினும் குடும்பப் பரம்பரை (கோத்ரா) மற்றும் புனிதமான இந்து நூல்களில் (நான்கு வர்ணங்கள்; அதாவது பிராமணர் அல்லது பாதிரியார், கூடித்திரியர் அல்லது போர்வீரர்) விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. , வைசியர் அல்லது வணிகர் மற்றும் சூத்திரன் அல்லது கைவினைஞர்) ஆகியோரும் காரணிகளாக இருந்தனர். கட்டமைப்பில் துணை சாதிகள் (ஜாதி) மற்றும் சாதிக் கொத்துகளும் இருந்தன. வணினாவின் கூற்றுப்படி, சாதி ஒரு சமூக அடையாளமாக நிர்ணயிக்கப்படவில்லை மற்றும் அரசியல், வணிகம் மற்றும் வணிகம் உள்ளிட்ட காரணங்களுக்காக தொடர்ந்து மாற்றப்பட்டு, பொதுவாக சூழலால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. கோவில் இணைப்புகள், பரம்பரை, குடும்ப அலகுகள், அரச குடும்பங்கள், போர்வீரர் குலங்கள், தொழில் குழுக்கள், விவசாயம் மற்றும் வணிகக் குழுக்கள், பக்தி நெட்வொர்க்குகள் மற்றும் பூசாரி குடும்பங்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் சாதிகள் மற்றும் துணை சாதிகள் அடையாளம் காணப்பட்டன. ஒரு சாதி தன் பதவியையும் கௌரவத்தையும் இழந்து ஏணியில் இருந்து நழுவுவதும் மற்றவர்களும் அதே நிலையிலேயே எழுவதும் சாத்தியமற்றது அல்ல. டால்போட்டின் கல்வெட்டு ஆய்வுகள், ஒரு குடும்பத்தில் உள்ள உறுப்பினர்கள் தங்கள் தொழிலின் அடிப்படையில் வெவ்வேறு சமூக அந்தஸ்தைப் பெறலாம் மற்றும் ஒரு சாதி அல்லது துணை சாதியின் மேல்நோக்கி நகர்வது ஒரு தனிநபர் அல்லது சமூகத்தைச் சேர்ந்த தனிநபர்களின் குழுவால் அடையப்பட்ட முன்னேற்றங்களின் அடிப்படையில் அசாதாரணமானது அல்ல.

ஜாதி இணைப்பு என்பது கைவினைத் தயாரிப்புடன் நெருக்கமாகப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் ஒரு பொதுவான கைவினைப்பொருளின் உறுப்பினர்கள் கூட்டு உறுப்பினர்களை உருவாக்கினர். பெரும்பாலும் தொடர்புடைய கைவினைகளின் உறுப்பினர்கள் சாதிகளுக்கு இடையிலான சமூகங்களை உருவாக்கினர். இது அவர்கள் பலத்தை ஒருங்கிணைக்கவும் அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் மற்றும் வர்த்தக பலன்களைப் பெறவும் உதவியது. டால்போட்டின் கூற்றுப்படி, செட்டி போன்ற சொற்கள் வணிகர் மற்றும் கைவினைஞர் வகுப்புகளில் உள்ள சமூகங்களை அடையாளம் காண பயன்படுத்தப்பட்டன, அதே நேரத்தில் போயா அனைத்து வகையான மேய்ப்பர்களையும் அடையாளம் கண்டார். கைவினைஞர்கள் கொல்லர்கள், பொற்கொல்லர்கள், பித்தளைகள் மற்றும் தச்சர்களைக் கொண்டிருந்தனர். சச்சரவுகளைத் தவிர்ப்பதற்காக, குறிப்பாக சமூகச் சலுகைகள் வரும்போது, இந்தச் சமூகங்கள் நகரத்தின் தனிப் பிரிவுகளில் வாழ்ந்தன. வெற்றிகள் பெரிய அளவில் மக்கள் இடம்பெயர்வதற்கு வழிவகுத்தது. தொட்டியன்கள் மேய்ப்பர்கள், பிற்காலத்தில் ஓரளவு ஆட்சி அந்தஸ்தைப் பெற்ற (பொலிகர்கள்), சௌராஷ்டிரர்கள் இன்றைய குஜராத்தில் இருந்து வந்த வணிகர்கள் மற்றும் சில நன்மைகளுக்காக பிராமணர்களுடன் போட்டியிட்டனர், ரெட்டிகள் விவசாயம் செய்பவர்கள் மற்றும் உப்பிலியாக்கள் உப்பு விவசாயிகள் ஆவர்.

சோப்ரா மற்றும் பலரின் கூற்றுப்படி, பாதிரியார் கடமைகளின் மீதான அவர்களின் ஏகபோகத்திற்கு கூடுதலாக, பிராமணர்கள் அரசியல் மற்றும் நிர்வாகத் துறைகளில் உயர் பதவிகளை வகித்தனர். போர்த்துகீசியப் பயணி டொமிங்கோ பயஸ், இராணுவத்தில் பிராமணர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வருவதைக் கண்டார், பூசாரி வர்க்கத்தை பொருள் செல்வம் மற்றும் அதிகாரத்திலிருந்து பிரித்தெடுத்தல் அவர்களை உள்ளூர் நீதித்துறை விஷயங்களில் சிறந்த நடுவர்களாக ஆக்கியது, மேலும் பிரபுக்களும் உயர்குடிகளும் ஒழுங்கைப் பராமரிக்க ஒவ்வொரு நகரத்திலும் கிராமத்திலும் தங்கள் இருப்பை உறுதி செய்தனர். போர்வீரர் கூடித்திரிய வகுப்பிற்குள் பொதுவாக நில உடைமை மற்றும் மேய்ச்சல் சமூகங்களில் இருந்து தோன்றிய சாதிகள், உறவினர்கள் மற்றும் குலங்களின் கூட்டமைப்பு என்று வனிணா குறிப்பிடுகிறார். அவர்கள் தங்கள் அசல் தொழில்களைக் கைவிட்டு, தற்காப்பு நெறிமுறைகள், நெறிமுறைகள் மற்றும் நடைமுறைகளை ஏற்றுக்கொள்வதன் மூலம் சமூக ஏணியில் ஏறினர். தென்னிந்தியாவில் அவர்கள் நாயக்கர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

சதி பழக்கம் விஜயநகர இடிபாடுகளில் சதிகல் (சதி கல்) அல்லது சதி-விரகல் (சதி ஹீரோ கல்) என்று அழைக்கப்படும் பல கல்வெட்டுகளால் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. மத நிர்ப்பந்தம், திருமண பாசம், தியாகம் அல்லது வெளிநாட்டு ஊடுருவல்காரர்களால் அடிபணியப்படுவதற்கு எதிரான மரியாதை உள்ளிட்ட இந்த நடைமுறை குறித்து வரலாற்றாசிரியர்களிடையே சர்ச்சைக்குரிய கருத்துக்கள் உள்ளன.

லிங்காயதம் போன்ற முந்தைய நூற்றாண்டுகளில் பிரபலமடைந்த சமூக-மத இயக்கங்கள், பெண்களின் காரணத்திற்கு உதவும் நெகிழ்வான சமூக விதிமுறைகளுக்கு வேகத்தை

அளித்தன. இந்த நேரத்தில் தென்னிந்திய பெண்கள் பெரும்பாலான தடைகளைத் தாண்டி, நிர்வாகம், வணிகம், வர்த்தகம் மற்றும் நுண்கலைகள் போன்ற ஆண்களின் ஏகபோகமாகக் கருதப்பட்ட துறைகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டுள்ளனர். வரதாம்பிகா பரிணயம் எழுதிய திருமலாம்பா தேவி மற்றும் மதுரவிஜயம் எழுதிய கங்காதேவி ஆகியோர் சமஸ்கிருத மொழியின் குறிப்பிடத்தக்க பெண் கவிஞர்களில் ஒருவர். தெலுங்கின் ஆரம்பகால பெண் கவிஞர்களான தல்லபாகா திம்மக்கா மற்றும் அதுகுறி மொல்லா போன்றவர்கள் பிரபலமடைந்தனர். மேலும் தெற்கே தஞ்சை மாகாண நாயக்கர்கள் பல பெண் கவிஞர்களை ஆதரித்தனர். தேவதாசி முறையும், சட்டப்பூர்வமாக்கப்பட்ட விபச்சாரமும் இருந்தது மற்றும் இந்த சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒவ்வொரு நகரத்திலும் ஒரு சில தெருக்களுக்குத் தள்ளப்பட்டனர். ராயல்டி ஆண்கள் மத்தியில் ஹரேம்களின் புகழ் மற்றும் செராக்லியோவின் இருப்பு பதிவுகளிலிருந்து நன்கு அறியப்பட்டதாகும்.

வசதி படைத்த ஆண்கள் பெத்தா அல்லது குலாவி, பட்டால் செய்யப்பட்ட உயரமான தலைப்பாகை மற்றும் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டனர். பெரும்பாலான இந்திய சமூகங்களைப் போலவே, ஆபரணங்கள் ஆண்கள் மற்றும் பெண்களால் பயன்படுத்தப்பட்டன மற்றும் பதிவுகள் பல்வேறு வகையான கணுக்கால்கள், வளையல்கள், விரல் மோதிரங்கள், நெக்லஸ்கள் மற்றும் காது வளையங்களின் பயன்பாட்டை விவரிக்கின்றன. கொண்டாட்டங்களின் போது ஆண்களும் பெண்களும் தங்களை மலர் மாலைகளால் அலங்கரித்து, ரோஸ் வாட்டர், சிவெட் கஸ்தூரி, கஸ்தூரி அல்லது சந்தனத்தால் செய்யப்பட்ட வாசனை திரவியங்களைப் பயன்படுத்தினர். எளிமையான வாழ்க்கை வாழ்ந்த சாமானியர்களுக்கு முற்றிலும் மாறாக, அரச குடும்பத்தின் வாழ்க்கை சம்பிரதாய ஆடம்பரம் நிறைந்ததாக இருந்தது. ராணிகள் மற்றும் இளவரசிகள் ஆடம்பரமாக உடையணிந்து சிறந்த நகைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஏராளமான உதவியாளர்களைக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் எண்ணிக்கை அவர்களின் தினசரி கடமைகள் இலகுவாக இருப்பதை உறுதி செய்தது.

உடல் பயிற்சிகள் ஆண்களிடையே பிரபலமாக இருந்தன மற்றும் மல்யுத்தம் விளையாட்டு மற்றும் பொழுதுபோக்கிற்கான முக்கிய ஆண் ஆர்வமாக இருந்தது. மேலும் பெண் மல்யுத்த வீரர்களும் பதிவுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். அரச குடியிருப்புகளுக்குள் ஜிம்னாசியம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் அமைதிக் காலத்தில் தளபதிகள் மற்றும் அவர்களது படைகளுக்கு வழக்கமான உடல் பயிற்சியை பதிவுகள் குறிப்பிடுகின்றன. அரச அரண்மனைகள் மற்றும் சந்தைகளில் சிறப்பு அரங்குகள் இருந்தன, அங்கு அரச குடும்பத்தார் மற்றும் பொது மக்கள் சேவல் சண்டை, ஆடு சண்டை மற்றும் பெண் மல்யுத்தம் போன்ற விளையாட்டுகளைப் பார்த்து மகிழ்ந்தனர். விஜயநகர நகர எல்லைக்குள் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சியில் பல்வேறு சமூகம் சார்ந்த கேமிங் நடவடிக்கைகள் இருப்பது தெரியவந்துள்ளது. கற்பாறைகள், பாறை தளங்கள் மற்றும் கோயில் தளங்களில் உள்ள வேலைப்பாடுகள் இவை சாதாரண சமூக தொடர்புகளின் பிரபலமான இடங்களாக இருந்தன. இவற்றில் சில இன்று பயன்பாட்டில் உள்ளதைப் போன்ற கேமிங் போர்டுகளாகும், மற்றவை இன்னும் அடையாளம் காணப்படவில்லை.

வரதட்சணை நடைமுறையில் இருந்தது மற்றும் இந்து மற்றும் முஸ்லீம் அரச குடும்பங்களில் காணலாம். பீஜாப்பூரைச் சேர்ந்த சுல்தான் அடில் ஷாவின் சகோதரி அகமத்நகரைச் சேர்ந்த நிஜாம் ஷாவை மணந்தபோது, ஷோலாபூர் நகரம் மணமகளுக்கு அவரது குடும்பத்தினரால் வழங்கப்பட்டது. கலிங்கத்தின் கஜபதி மன்னன் வெற்றி பெற்ற மன்னன் கிருஷ்ணதேவராயரை கவுரவிக்கும் வகையில் தனது மகளை திருமணம் செய்து கொடுத்தபோது வரதட்சணையாக பல கிராமங்களை சேர்த்ததாக அய்யங்கார் குறிப்பிடுகிறார். 15 மற்றும் 16 ஆம் நூற்றாண்டுகளின் கல்வெட்டுகள் சாமானியர்களிடையேயும் வரதட்சணை பழக்கத்தை பதிவு செய்கின்றன. மணமகளை விலைக்கு வைக்கும் நடைமுறை இஸ்லாமிய மஹர் அமைப்பின் சாத்தியமான செல்வாக்காகும். இந்த செல்வாக்கை எதிர்க்க, 1553 ஆம் ஆண்டில், பிராமண சமூகம் அரச ஆணையின் கீழ் ஒரு ஆணையை நிறைவேற்றியது மற்றும் சமூகத்திற்குள் கன்யாதானத்தை பிரபலப்படுத்தியது. இந்த நடைமுறையின் படி திருமணத்தின் போது பணம் செலுத்தவோ அல்லது பெறவோ முடியாது மற்றும் அவ்வாறு செய்தவர்கள் தண்டனைக்கு பொறுப்பாவார்கள். ஒரு கல்வெட்டில் ஸ்திரீதானா ("பெண்களின் செல்வம்") பற்றிய குறிப்பு உள்ளது மற்றும் கிராம மக்கள் வரதட்சணையாக நிலம் கொடுக்கக்கூடாது. மத நூல்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள குடும்பச் சட்டங்களில் இந்த நடைமுறைகள் நியாயப்படுத்தப்படாவிட்டாலும், சமூகக் குழுக்களுக்குள் சமூக ஆணைகளின் அமைப்பு இருந்தது மற்றும் பரவலாக நடைமுறையில் உள்ளது என்ற கோட்பாட்டை இந்தக் கல்வெட்டுகள் வலுப்படுத்துகின்றன.

விஜயநகரின் சமயம்

விஜயநகர மன்னர்கள் அனைத்து மதங்கள் மற்றும் பிரிவினரையும் சகிப்புத்தன்மையுடன் கொண்டிருந்தனர், வெளிநாட்டு பார்வையாளர்களின் எழுத்துக்கள் காட்டுகின்றன. மன்னர்கள் கோபுரஹ்மான பிரதிபலனாச்சார்யா (உண்மையில், "பசுக்கள் மற்றும் பிராமணர்களின் பாதுகாவலர்") போன்ற பட்டங்களைப் பயன்படுத்தினர், இது இந்து மதத்தைப் பாதுகாக்கும் அவர்களின் நோக்கத்திற்கு சாட்சியமளிக்கிறது, அதே நேரத்தில் பேரரசின் நிறுவனர்கள், சங்கம சகோதரர்கள் (ஹரிஹர ி மற்றும் புக்கா ராயா ி) ஆயர் மாடு மேய்க்கும் பின்னணியில் இருந்து வந்தவர்கள், ஒருவேளை குருபா மக்கள், யாதவ வம்சாவளியைக் கோரினர். பேரரசை நிறுவியவர்கள் பக்தியுள்ள சைவர்கள் (இந்து கடவுளான சிவனை வழிபடுபவர்கள்) ஆனால் விஷ்ணு கோவில்களுக்கு மானியம் அளித்தனர். அவர்களின் புரவலர் வித்யாரண்யர் சிருங்கேரியில் அத்வைத நெறியைச் சேர்ந்தவர். வராஹா (விஷ்ணுவின் பன்றி அவதாரம்) பேரரசின் சின்னமாக இருந்தது. தொல்பொருள் அகழ்வாராய்ச்சியில் நான்கில் ஒரு பகுதியினர் "ராயல் காலாண்டிலிருந்து" வெகு தொலைவில் "இஸ்லாமிய காலாண்டு" இருப்பதைக் கண்டறிந்தனர். மத்திய ஆசியாவின் திமுரிட் ராஜ்ஜியங்களிலிருந்து பிரபுக்களும் விஜயநகரத்திற்கு வந்தனர். பிற்கால சாளுவ மற்றும் துளுவ மன்னர்கள் நம்பிக்கையால் வைஷ்ணவர் (விஷ்ணுவைப் பின்பற்றுபவர்கள்), ஆனால் திருப்பதியில் வெங்கடேஸ்வரரையும் (விஷ்ணு) ஹம்பியில் உள்ள

விருபாக்ஷனையும் (சிவன்) வழிபட்டனர். கிருஷ்ணதேவராய மன்னரின் ஜாம்பவதி கல்யாணம் என்ற சமஸ்கிருதப் படைப்பு, விருபாக்ஷனை கர்னாட ராஜ்ய ரக்ஷா மணி ("கர்னாட பேரரசின் பாதுகாப்பு நகை") என்று குறிப்பிடுகிறது. உடுப்பியில் மத்வாச்சாரியாரின் த்வைத வரிசையின் (இரட்டை மதத்தின் தத்துவம்) துறவிகளை மன்னர்கள் ஆதரித்தனர். கோவில்களுக்கு நிலம், பணம், பொருட்கள், நகைகள் மற்றும் கட்டுமானங்கள் என அன்னதானம் வழங்கப்பட்டது.

பக்தி (பக்தி) இயக்கம் இந்த நேரத்தில் தீவிரமாக இருந்தது. மேலும் அக்காலத்தின் நன்கு அறியப்பட்ட ஹரிதாசர்களை (பக்தர்கள்) ஈடுபடுத்தியது. 12 ஆம் நூற்றாண்டின் விரைவுவ இயக்கத்தைப் போலவே, இந்த இயக்கம் மில்லியன் கணக்கான மக்களின் வாழ்வில் பரவிய மற்றொரு வலுவான பக்தி ஓட்டத்தை முன்வைத்தது. ஹரிதாசர்கள் இரண்டு குழுக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினர், வியாசகுடா மற்றும் தசகுடா, முந்தையது வேதங்கள், உபநிடதங்கள் மற்றும் பிற தரிசனங்களில் நிபுணத்துவம் பெற்றிருக்க வேண்டும், அதே சமயம் தசகுதர் மத்வாச்சாரியாவின் செய்தியை கன்னட மொழி மூலம் மக்களுக்கு பக்தி பாடல்கள் வடிவில் தெரிவித்தார் (தேவநாமங்கள் மற்றும் கீர்த்தனைகள்). மத்வாச்சாரியாரின் தத்துவம், நரஹரிதீர்த்தர், ஜெயதீர்த்தர், ஸ்ரீபாதராயர், வியாசதீர்த்தர், வாதிராஜதீர்த்தர் போன்ற சிறந்த சீடர்களால் பரப்பப்பட்டது. பக்தி இயக்கம் மூலம் பல முக்கிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டது.

அலகு - V

தமிழ்நாட்டில் விஜயநகரின் தாக்கம்

விஜய நகரப்பேரரசின் தமிழ்நாட்டில் பல தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது. குல்வி, கலாச்சாரம், பண்பாடு, கலை இலக்கியம் மற்றும் பல துறை பல மாற்றத்தை உருவாக்கியது. விஜயநகரப் பேரரசின் கீழ் நாயக்கர் ஆட்சியாளர்களால் பல இக்கோயில்கள் புனரமைக்கப்பட்டது. விஜயநகர பாணியின் மற்றொரு அம்சம், ஹம்பியில் உள்ள சசிவேகாள் (கடுகு) விநாயகர் மற்றும் கடலேகாலு (பருப்பு) விநாயகர், கர்காலமொலிதுசாலியில் உள்ள கொம்மடேஸ்வரா (பாகுபலி) போன்ற பெரிய ஒற்றைக்கல் சிலைகளை செதுக்கி பிரதிஷ்டை செய்வது. மற்றும் வேனூர், மற்றும் லெபகூதியில் உள்ள நந்தி காளை. கோலார், கனககிரி, சிருங்கேரி மற்றும் கர்நாடகாவின் பிற நகரங்களின் விஜயநகரக் கோயில்கள்; ஆந்திராவில் உள்ள தாட்பத்ரி, லேபகூதி, அஹோபிலம், திருமலை வெங்கடேஸ்வரா கோயில் மற்றும் ஸ்ரீகாளஹஸ்தி கோயில்கள்; மற்றும் தமிழ்நாட்டில் உள்ள வேலூர், கும்பகோணம், காஞ்சி மற்றும் ஸ்ரீரங்கம் கோயில்கள் இந்த பாணிக்கு எடுத்துக்காட்டுகள். விஜயநகர கலையில் ஹம்பியில் உள்ள விருபாக்ஷா கோயிலில் உள்ள தசாவதாரம் மற்றும் கிரிஜாகல்யாணம் (பார்வதியின் திருமணம், சிவனின் மனைவி), லெபகூதியில் உள்ள வீரபத்ரா கோயிலில் உள்ள சிவபுராண சுவரோவியங்கள் (சிவனின் கதைகள்), காமாசூதி மற்றும் வரதராஜா கோயில்கள் போன்ற சுவர் ஓவியங்கள் அடங்கும். காஞ்சியில். தென்னிந்திய பாணிகளின் இந்த கலவையானது முந்தைய நூற்றாண்டுகளில் காணப்படாத ஒரு புதிய கலைச்சொல்லுக்கு வழிவகுத்தது. இது இந்தியாவில் முன்பு இருந்த சிற்பக்கலையில் இருந்து வேறுபட்டது.

விஜயநகர கட்டிடக்கலையின் ஒரு அம்சம், பெரிய நகரத்தின் காஸ்மோபாலிட்டனிசத்தைக் காட்டுகிறது, இது இஸ்லாமிய அம்சங்களைக் கொண்ட பல மதச்சார்பற்ற கட்டமைப்புகளைக் கொண்டுள்ளது. அரசியல் வரலாறு விஜயநகரப் பேரரசுக்கும் தக்காண சுல்தானியர்களுக்கும் இடையே நடந்து வரும் மோதலில் கவனம் செலுத்துகிறது, கட்டிடக்கலைப் பதிவு மிகவும் ஆக்கப்பூர்வமான தொடர்புகளை பிரதிபலிக்கிறது. இந்த தாக்கங்களைக் காட்டும் பல வளைவுகள், குவிமாடங்கள் மற்றும் பெட்டகங்கள் உள்ளன. பெவிலியன்கள், தொழுவங்கள் மற்றும் கோபுரங்கள் போன்ற கட்டமைப்புகளின் செறிவு, அவை அரச குடும்பத்தின் பயன்பாட்டிற்காக இருந்ததைக் காட்டுகிறது. இந்த கட்டமைப்புகளின் அலங்கார விவரங்கள் 15 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் விஜயநகர கட்டிடக்கலையில் உள்வாங்கப்பட்டிருக்கலாம், இது தேவ ராய I மற்றும் தேவ ராய II ஆட்சியுடன் ஒத்துப்போகிறது. இந்த மன்னர்கள் பல முஸ்லீம்களை தங்கள் இராணுவத்திலும் நீதிமன்றத்திலும் பணியமர்த்தியதாக அறியப்படுகிறது, அவர்களில் சிலர் முஸ்லிம் கட்டிடக் கலைஞர்களாக இருக்கலாம். இந்து மற்றும் முஸ்லீம் ராஜ்ஜியங்களுக்கு இடையே அமைதி நிலவிய அரிய காலகட்டங்களில் இந்த இணக்கமான கட்டிடக்கலை கருத்து பரிமாற்றம் நடந்திருக்க வேண்டும். "பெரிய மேடையில்" (மஹாநவமி திப்பா) புடைப்புச் சிற்பங்கள்

உள்ளன, அதில் உருவங்கள் மத்திய ஆசிய துருக்கியர்களின் முக அம்சங்களைக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது, அவர்கள் அரச உதவியாளர்களாகப் பணியாற்றினர்.

மதுரை நாயக்கர்கள்:

மதுரை நாயக்கர்கள் 1529 முதல் 1736 வரை தெலுங்கு வம்சாவளியின் ஆட்சியாளர்களாக இருந்தனர், இந்தியாவின் பெரும்பாலான நவீன தமிழ்நாட்டை உள்ளடக்கிய ஒரு பகுதி, மதுரையை அவர்களின் தலைநகராகக் கொண்டது. நாயக்கர் ஆட்சியானது கலை, கலாச்சார மற்றும் நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள், தில்லி சுல்தான்களால் முன்னர் சூறையாடப்பட்ட கோயில்களின் புத்துயிர் மற்றும் தனித்துவமான கட்டிடக்கலை பாணியின் தொடக்கம் ஆகியவற்றில் அதன் சாதனைகளுக்காக குறிப்பிடப்பட்ட ஒரு சகாப்தமாக இருந்தது.

மதுரை நாயக்கர்கள் தென்னிந்தியாவின், குறிப்பாக ஆந்திரப் பிரதேசம் மற்றும் தமிழ்நாடு மாநிலங்களில் உள்ள பலிஜா போர்வீரர்-வணிகர் குலங்களில் தங்கள் சமூகத் தோற்றத்தைக் கொண்டிருந்தனர். வம்சம் 13 ஆட்சியாளர்களைக் கொண்டிருந்தது, அவர்களில் 9 பேர் மன்னர்கள், 2 ராணிகள் மற்றும் 2 பேர் கூட்டு-ராஜாக்கள். இவர்களில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் மன்னர் திருமலை நாயக்கர் மற்றும் ராணி மங்கம்மாள். வெளிநாட்டு வர்த்தகம் முக்கியமாக டச்சு மற்றும் போர்த்துகீசியர்களுடன் நடத்தப்பட்டது, ஏனெனில் ஆங்கிலேயர்கள் மற்றும் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் இன்னும் பிராந்தியத்திற்குள் நுழையவில்லை.

நாயக்கர்களின் பிறப்பிடம்

முதலில், நாயக்கர்கள் தெலுங்கு மொழி பேசும் போர்வீரர்-வியாபாரிகள், அவர்கள் தமிழ்நாட்டாக மாறும் தென் பகுதிகளில் விஜயநகரப் பேரரசின் கர்த்தக்கல்களாக (ஏஜெண்டுகள்) தொடங்கினர். விஜயநகரத்தில் இருந்து தொலைவில் இருந்ததால் அந்த பகுதி நீண்ட காலமாக ஒரு பிரச்சனைக்குரிய மாகாணமாக இருந்தது மற்றும் 16 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வீர நரசிம்மரின் கீழ் முழுமையாக அடிபணியப்பட்டது. முதல் நாயக்க, நங்கமா, கிருஷ்ணதேவராயரின் பிரபலமான மற்றும் திறமையான தளபதி. கிருஷ்ணதேவராயர் பாண்டிய நாட்டை மீண்டும் ஏகாதிபத்திய கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வர நங்கமா நாயக்கரை ஒரு பெரிய படையுடன் அனுப்பினார். அவர் ஒரு திறமையான நிர்வாகியாக இருந்தபோதிலும், அவர் ஒரு கடினமான ஆட்சியாளராக இருந்தார், மேலும் குட்டித் தலைவர்களிடமிருந்து எந்த அதிகார உரிமைகோரல்களையும் நிராகரித்தார், இது அவரை பிரபலமடையச் செய்தது. கூடுதலாக, நங்கமா நாயக்கா போன்ற அனுபவம் வாய்ந்த அதிகாரிகள் கிருஷ்ணதேவராயர் அவர்கள் மீது சுமத்தப்பட்ட கடுமையான கட்டுப்பாட்டின் கீழ் திணறினர். கிருஷ்ணதேவராயரின் ஆட்சியின் முடிவில், சோழ நாயக்கர்கள் வெளிப்படையாகக் கிளர்ச்சி செய்து திருவிதாங்கூருக்குத் தப்பிச் சென்றதால் தெற்கில் பிரச்சனை வெடித்தது, அதே நேரத்தில் நாங்கமா துணை அதிகாரத்தைக் கோரும் போது

மத்திய கட்டளைகளை மீறத் தொடங்கினார். அதற்குப் பதிலடியாக மன்னன் நங்கமனின் மகன் விஸ்வநாதனை மதுரையை மீண்டும் கைப்பற்ற பெரும் படையுடன் அனுப்பினான். விஸ்வநாத நாயக்கர் தனது தந்தையை தோற்கடித்து, அவரை கிருஷ்ணதேவராயரிடம் கைதியாக அனுப்பினார், அவர் தனது மதிப்புமிக்க சேவைக்காக நங்கம நாயக்கரை மன்னித்தார். அவரது தந்தையை தோற்கடித்த கிருஷ்ணதேவராயர் 1529 இல் மதுரை மற்றும் பிற தமிழ் மாகாணங்களுக்கு விஸ்வநாதரை ஆளுநராக மாற்றினார், மதுரை நாயக்க வம்சத்தைத் தொடங்கினார்.

பாண்டியர்கள் சோழர்களின் தாக்குதலுக்கு உள்ளானதாகவும், கிருஷ்ணதேவராயரிடம் உதவி கேட்டதாகவும் மற்றொரு கதை கூறுகிறது. பின்னர் அவர் நங்கம நாயக்கரை அனுப்பி பாண்டியர்களை அவர்களின் உரிமையான அரியணைக்கு மீட்க அனுப்பினார். நங்கம சோழர்களை தோற்கடித்தார், ஆனால் அதற்கு பதிலாக தனக்காக அரியணையைக் கோரினார் மற்றும் பாண்டிய மன்னனை அகற்றினார். எனவே கிருஷ்ணதேவராயர் நங்கமனின் மகன் விஸ்வநாத நாயக்கரை அவரை தோற்கடிக்க அனுப்பினார், அதை அவர் செய்தார். இதனால் அவர் அப்பகுதியின் நாயகனாக்கப்பட்டார். இருப்பினும், இந்தக் கதையை ஆதரிக்கும் கல்வெட்டு ஆதாரம் இல்லை.

அதிகாரத்திற்கு எழுச்சி:

விஸ்வநாத நாயக்கர் முதலில் சுதந்திரமாக இருக்கவில்லை, ஆனால் மாகாணங்களின் மீது கட்டுப்பாட்டை வைத்திருக்க பேரரசர் அனுப்பிய மற்றொரு ஆளுநராக அவர் கருதப்பட்டார். முதலில் அவர் சோழநாட்டின் மீதும் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தார், இது ஒரு நிலப்பிரபுத்துவ சோழ இளவரசரால் ஆளப்பட்டது, ஆனால் இது தஞ்சாவூர் நாயக்கர்களுக்கு மாற்றப்பட்டது. 1544 இல், விஸ்வநாத நாயக்கர் அலியா ராம ராயரின் இராணுவத்திற்கு கப்பம் செலுத்த மறுத்து வந்த திருவிதாங்கூரை அடிபணியச் செய்தார்.

விஸ்வநாதரும் மதுரையில் கோட்டைகளை புனரமைத்து பயணத்தை பாதுகாப்பானதாக்கினார். திருச்சிராப்பள்ளி அருகே காவேரி கரையோரம் இருந்த காட்டை அழித்து கொள்ளையர்களின் மறைவிடங்களை அழித்தார். அவர் இராச்சியத்தின் எல்லைகளை விரிவுபடுத்தினார், அதனால் அவர் இறந்தபோது அது நவீன தெற்கு மற்றும் மேற்கு தமிழகத்தின் பெரும்பகுதியை உள்ளடக்கியது. இருப்பினும், பல உள்ளூர் தலைவர்கள் அவரது ஆட்சியின் கீழ் இன்னும் குழப்பமடைந்தனர், எனவே அவர்களை சமாதானப்படுத்த, விஸ்வநாதரின் முதல்வர் அரியநாத முதலியார், பாளையம் அல்லது பொலிகார் முறையைப் பயன்படுத்த அவருக்கு உதவினார். இந்த அமைப்பு நாட்டின் ஒரு அரை-உருவநிலை அமைப்பாகும், இது பல பாளையம் அல்லது சிறிய மாகாணங்களாக பிரிக்கப்பட்டது; மேலும் ஒவ்வொரு பாளையமும் ஒரு பாளையக்காரர் அல்லது ஒரு குட்டித் தலைவரால் ஆளப்பட்டது. அரியநாதர் பாண்டிய இராச்சியத்தை 72 பாளையங்களாக ஒழுங்கமைத்து 72 உலர் மண்டலப் பொலிகர் தலைவர்களை ஆட்சி செய்தார். இந்த 72 பேரில், பெம்மசானி

மற்றும் ராவெல்ல குலத்தைச் சேர்ந்த கம்மா நாயக்கர்களால் ஆளப்பட்ட குருவிசுளம் மற்றும் இளையரசனேந்தல் ஆகியவை அரச பாளையம் என்று கருதப்பட்டன. அவரது வாழ்க்கையின் கடைசி ஆண்டில் அவர் அரியணையைத் துறந்தார்.

விஸ்வநாதரின் மகன் கிருஷ்ணப்பா, 1564 இல் முடிசூட்டப்பட்டார். தனது தந்தையால் கொண்டுவரப்பட்ட புதிய பாளையம் அமைப்பில் அதிருப்தியடைந்த பிரபுக்களின் அச்சுறுத்தல்களை அவர் உடனடியாக எதிர்கொண்டார். தும்பிச்சி நாயக்கா தலைமையிலான இந்த பிரபுக்கள் சில பலகாரர்களிடையே கிளர்ச்சியைத் தூண்டினர், அது கிருஷ்ணப்பாவால் நசுக்கப்பட்டது. அதே ஆண்டில், அவர் தலிக்கோட்டா போருக்கு ஒரு குழுவை அனுப்பினார், ஆனால் அது சரியான நேரத்தில் வரவில்லை. இந்த தோல்வி நாயக்கர்களை கிட்டத்தட்ட சுதந்திரமாக்கியது. தும்பிச்சி நாயக்கரின் நண்பரான கண்டி அரசர் காணிக்கை அனுப்புவதை நிறுத்தியபோது, கிருஷ்ணப்பா கண்டி மீது படையெடுப்பை நடத்தினார். இந்தப் படையெடுப்பில் அவர் கண்டி மன்னரைக் கொன்று, மறைந்த மன்னரின் மனைவி மற்றும் குழந்தைகளை அனுராதபுரத்திற்கு அனுப்பி, அஞ்சலி செலுத்துவதற்காக தனது சொந்த மைத்துனரான விஜய கோபால நாயடுவை தனது துணை அரசராக நியமித்தார்.

1572 இல் அவர் இறந்த பிறகு, ராஜ்யத்தில் அதிகாரம் அவரது மகன் வீரப்ப நாயக்கருக்கு சென்றது. சில ஆவணங்கள் கிருஷ்ணப்ப நாயக்காவின் இரண்டு மகன்களும் இணை ஆட்சியாளர்கள் என்று கூறுகின்றன, மற்ற வரலாற்றாசிரியர்கள் அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சிலர் ஆட்சியுடன் தொடர்புடையவர்கள் என்று கூறுகின்றனர், ஆனால் உண்மையில் ஒரு ஆட்சியாளர் அல்ல, பல சமஸ்தானங்களில் உள்ள யுவ ராஜா அமைப்பு. இந்த நேரத்தில் அவர் பாண்டியர்களின் முறைகேடான வழித்தோன்றல்களான பலகாரர்களின் மற்றொரு கிளர்ச்சியை நசுக்கினார். விரப்பா ஓரளவு ஸ்திரத்தன்மையுடன் ஆட்சி செய்தார். அவரது பெயரளவிலான விஜயநகரப் பிரபுக்களுடன் அவரது உறவுகள் அவர்களின் வலிமையால் வேறுபட்டது, ஆனால் பொதுவாக சுமுகமாக இருந்தது. 1595 இல் அவர் இறந்த பிறகு, அதிகாரம் அவரது மூத்த மகன் இரண்டாம் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கருக்கு வழங்கப்பட்டது. இந்த நேரத்தில் அவர் திருவிதாங்கூர் ஆக்கிரமிப்புக்கு தலைமை தாங்கினார் மற்றும் விஜயநகரின் பேரரசராக வெங்கடபதி ராயரை அங்கீகரித்தார். அவரது ஆட்சியின் போது, அரியநாத முதலியார் இறந்தார்.

அதிகாரத்தின் உச்சம்

அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு ஒரு வாரிசு நெருக்கடி எழுந்தது மற்றும் கிருஷ்ணப்ப நாயக்க II இன் இளைய சகோதரர் கஸ்தூரி ரங்கப்பா அரியணையைக் கைப்பற்றினார், ஆனால் ஒரு வாரம் கழித்து படுகொலை செய்யப்பட்டார். இரண்டாம் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரின் இரண்டாவது சகோதரரின் மகனான முட்டு கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் ஆட்சியாளரானார். அவரது ஆட்சி முக்கியமாக பரவர்களால் வசிக்கும் தெற்கு கடற்கரையின் அமைப்பில் முக்கியமாக கவனம் செலுத்தியது. மீன்பிடித்தல் மற்றும் முத்து டைவிங் ஆகியவற்றில் சமூகம் சிறந்து

விளங்கியது, இது அவர்களை மதிப்புமிக்க வருவாய் ஆதாரமாக மாற்றியது, ஆனால் இப்பகுதி பொதுவாக முந்தைய நாயக்கர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டது. இப்பகுதி படிப்படியாக சட்டவிரோதமானது மற்றும் போர்த்துகீசிய கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது. இருப்பினும், போர்த்துகீசியர்கள் கடற்கரை இப்போது தங்களுடையது என்று கூறி வரி வசூலிக்கத் தொடங்கியபோது, முத்து கிருஷ்ணப்பா சேதுபதிகள் என்று அழைக்கப்படும் அதிகாரிகளை நவீன ராமநாதபுரத்திற்கு அனுப்பத் தொடங்கினார், அங்கு ராமேஸ்வரம் செல்லும் யாத்ரீகர்களைப் பாதுகாப்பதும் போர்ச்சுகீசியர்களை அப்பகுதியில் நாயக்க அதிகாரத்தை மதிக்கும்படி கட்டாயப்படுத்துவதும் அவர்களின் கடமைகளாக இருந்தன. ராமநாட்டில் சேதுபதி வம்சத்தை நிறுவிய பெருமை முத்து கிருஷ்ணப்ப நாயக்கருக்கு உண்டு.

அவருக்குப் பிறகு 1609 இல் அவரது மகன் முத்து வீரப்ப நாயக்கர் பதவியேற்றார், அவர் தனது விஜயநகர மேலாளர்களிடமிருந்து அதிக சுதந்திரத்தை விரும்பினார், இதனால் வழக்கமாக கப்பம் செலுத்துவதை நிறுத்தினார். 1614 இல் வெங்கடபதி ராயரின் மரணத்திற்குப் பிறகு, ஒரு பிரபுவான கோபுரி ஜக்கா ராயரின் வாரிசான ஸ்ரீரங்க II மற்றும் அவரது குடும்பத்தை கொலை செய்தார். இது விஜயநகரப் பேரரசில் ஒரு வாரிசு நெருக்கடியைத் தூண்டியது மற்றும் அவருக்கும் தப்பிய ஸ்ரீரங்க II மகன் ராம தேவ ராயருக்கும் இடையே உள்நாட்டுப் போர் வெடித்தது. மதுரை, செஞ்சி மற்றும் போர்த்துகீசியர்கள் ஜக்கா ராயரின் பக்கத்தை ஆதரித்தனர், தஞ்சாவூரின் ரகுநாத நாயக்கரும் காளஹஸ்தியின் யச்சம நாயக்கரும் ராம தேவ ராயரை ஆதரித்தவர்களில் அடங்குவர். 1616 இல் தோப்பூர் போரில், ரகுநாதா மற்றும் யச்சாமாவின் தளபதி ஜக்கா ராயரின் படைகளுக்கு ஒரு நசுக்கிய தோல்விக்கு வழிவகுத்தது, மேலும் அவர் கொல்லப்பட்டார். முத்து விரப்பா மத்திய அரசுக்கு பெரும் கப்பம் கட்ட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அந்த ஆண்டின் பிற்பகுதியில் அவர் தனது தலைநகரை திருச்சிராப்பள்ளிக்கு மாற்றினார், அதனால் அவர் விரும்பினால் தஞ்சாவூர் மீது படையெடுப்பை எளிதாக நடத்த முடியும், ஆனால் இது தோல்வியடைந்தது. இருப்பினும், 1620 இல் மைசூர் திண்டுக்கல் மீது படையெடுத்து விரட்டியடிக்கப்பட்டபோது, அவரது பாண்டிய ஆட்சியாளர்களை அவர் சமாதானப்படுத்தியதால் அவர்கள் விசுவாசமாக இருந்தனர். அவர் 1623 இல் இறந்தார்.

முட்டு விரப்பாவுக்குப் பிறகு அவரது சகோதரர் திருமலை நாயக்கா, 1623 இல் நடைமுறை அல்லது நீதித்துறை ஆட்சியாளராக இருந்தார். அவரது முதல் செயல்களில் ஒன்று, படையெடுப்பு மற்றும் அதன் மத முக்கியத்துவத்திற்கு எதிராக சிறந்த பாதுகாப்பிற்காக தலைநகரை மீண்டும் மதுரைக்கு மாற்றியது. இந்த மாற்றம் 10 ஆண்டுகள் எடுத்து இறுதியாக 1635 இல் செய்யப்பட்டது. மேலும் சிறப்பாக செயல்பட இராணுவத்தின் அளவை 30,000 ஆக உயர்த்தினார். 1625 ஆம் ஆண்டில் மைசூர் அரசால் மீண்டும் படையெடுக்கப்பட்டது, ஆனால் திருமலை மற்றும் அவரது தளபதிகள் ராமப்பய்யா மற்றும் ரங்கண்ண நாயக்கா ஆகியோர் படையெடுப்பை நசுக்கினர் மற்றும் எதிர் தாக்குதலைத் தொடங்கினர், அதில் அவர்கள் மைசூரை முற்றுகையிட்டனர். பின்னர் 1635 ஆம் ஆண்டில், திருவாங்கூர் மதுரைக்கு கப்பம் செலுத்துவதை நிறுத்தியது, அதனால் திருமலை நாயக்கர்

படைகளை அனுப்பினார். 1635 இல், திருமலை நாயக்கர் ராமப்பய்யாவை ராமநாட்டின் சேதுபதிக்கு எதிராக அனுப்பினார், அவர் வாரிசு விவகாரத்தில் தனது முடிவை நிராகரித்தார். இந்த பிரச்சாரத்தில், போர்த்துகீசியர்கள் திருமலை நாயக்கரை ஆதரித்தனர், மேலும் அவர் ஒரு கோட்டையை கட்டவும், அவர்கள் விரும்பும் இடத்தில் ஒரு சிறிய காரிஸனை நிறுத்தவும் அனுமதித்தார்.

இந்த நேரத்தில், விஜயநகரப் பேரரசு வேகமாக வீழ்ச்சியடைந்ததால், திருமலை நாயக்கர் வரி செலுத்துவதை முற்றிலும் ரத்து செய்தார். இருப்பினும் ஸ்ரீரங்க III ஆட்சிக்கு வந்ததும், அவர் இதை ஒரு கிளர்ச்சிச் செயலாகக் கருதினார் மற்றும் தனது அடிமையை அடக்குவதற்காக ஒரு பெரிய இராணுவத்தை திரட்டினார். திருமலை தஞ்சாவூருடனும் செஞ்சியுடனும் கூட்டணி அமைத்தார், ஆனால் தஞ்சாவூர் பேரரசுக்கு மாறியது. மதுரை பின்னர் கோல்கொண்டா சுல்தானகத்துடன் ஒரு புதிய கூட்டணியை உருவாக்கியது, அவர் வேலூரை முற்றுகையிட்டு ஸ்ரீரங்க III ஐ தோற்கடித்தார். பின்னர் அவர் தனது நாயக்கர்களிடம் கூட்டணிக்காக முறையிட்டபோது, அனைவரும் அவரை நிராகரித்தார் மற்றும் விஜயநகரம் முற்றிலும் வீழ்ந்தது. 1646 வாக்கில் வேலூரைக் கைப்பற்றிய கோல்டாண்டா, பீஜப்பூர் சுல்தானகத்துடன் சேர்ந்து செஞ்சியை முற்றுகையிட்டது. திருமலை நாயக்கரின் படைகள் கோட்டையைக் காப்பாற்ற மிகவும் தாமதமாக வந்தன.

1655 ஆம் ஆண்டில், மைசூர் மதுரையின் மீது மற்றொரு படையெடுப்பைத் தொடங்கினார், திருமாலா நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தபோது, அவர் தனது பாதுகாப்பை ராமநாட்டின் சேதுபதியிடம் ஒப்படைத்தார். ரகுநாத தேவர் மைசூரை விரட்டிச் சென்றார், அதற்கு ஈடாக அவரிடமிருந்து அனைத்து அஞ்சலிகளும் ரத்து செய்யப்பட்டன.

நாயக்கர்களின் வீழ்ச்சி

திருமலை 1659 இல் அவரது மகன் நான்கு மாதங்கள் மட்டுமே ஆட்சி செய்தார், பின்னர் சொக்கநாத நாயக்கர் ஆட்சிக்கு வந்தார். அவரது ஆட்சியின் முதல் பகுதியில், அவரது படைத் தளபதியும் முதல்வரும் தஞ்சாவூரின் ஆதரவுடன் கிளர்ச்சி செய்தார். அவர் கிளர்ச்சியாளர்களை நசுக்கினார் மற்றும் பதிலடியாக தஞ்சாவூரை ஆக்கிரமித்தார், சிறிது காலத்திற்கு தனது சகோதரர் முத்து அழகிரியை அங்கு ஆட்சியாளராக அமர்த்தினார். ஆனால் அழகிரி தனது சுதந்திரத்தை அறிவித்ததால் மதுரை விரைவில் இப்பகுதியின் கட்டுப்பாட்டை இழந்தது மற்றும் வெங்கோஜியின் கீழ் மராத்தியர்கள் 1675 இல் மாகாணத்தை கைப்பற்றினர். சொக்கநாதர் மைசூர் மீது போர் தொடுத்து மேலும் பிரதேசத்தை இழந்தார், ஆனால் அவரது வாரிசான முத்து விரப்பா III அதை மீண்டும் கைப்பற்றினார். 1689 இல் அவர் இறந்த பிறகு, முத்து விரப்பா மூன்றாம் அவரது கைக்குழந்தையால் விரப்பாவின் தாயார் ராணி மங்கம்மாள் ரீஜண்ட் ஆனார். முகலாய ஜாகர்நாட் தென்னிந்தியாவை நெருங்கி வரும் நிலையில், முகலாயர்கள் படையெடுப்பதை விட அவர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்துவது நல்லது என்று ராணி மங்கம்மாள் உணர்ந்தார். மதுரை மற்றும் தஞ்சாவூரைத் தாக்கி, கோட்டையை

முக்கலாய அரசனாக ஆட்சி செய்த ராஜாராமிடமிருந்து ஜிஞ்சியை அவர்கள் கைப்பற்றுவதை அவள் ஆதரித்தாள்.

முத்து விரப்பா III இன் மகன் விஜயரங்க சொக்கநாத 1704 இல் முதிர்ச்சியடைந்தார். இருப்பினும், அவர் ஆட்சியை விட புலமை மற்றும் கற்றலில் அதிக ஆர்வம் கொண்டிருந்தார், எனவே உண்மையான அதிகாரம் அவரது தலைமை ஆலோசகர் மற்றும் இராணுவத் தளபதியிடம் விழுந்தது, அவர்கள் தங்கள் அதிகாரத்தை அபரிமிதமாக துஷ்பிரயோகம் செய்வதாக அறியப்பட்டனர். 1732 இல் அவர் இறந்த பிறகு, அவரது மனைவி ராணி மீனாட்சி, அரச மானிகையின் உறுப்பினரான பங்காரு திருமலை நாயக்கரின் மகனைத் தத்தெடுக்க முடிவு செய்தார். இருப்பினும், பங்காரு திருமலைக்கும் மீனாட்சிக்கும் இடையே கடுமையான மோதல் ஏற்பட்டது, மேலும் அவர் அவளுக்கு எதிராக ஒரு கிளர்ச்சிக்கு தலைமை தாங்கினார். 1734 ஆம் ஆண்டில், ஆற்காடு நவாப் தெற்கே ஒரு பயணத்தை அனுப்பினார், அங்குள்ள ராஜ்யங்களிலிருந்து கப்பம் மற்றும் மரியாதையைக் கோரினார், மேலும் விரக்தியில், மீனாட்சி நவாபின் மருமகன் சந்தா சாஹிப்பிற்கு ஒரு கூட்டணியை உருவாக்க கப்பம் கொடுத்தார். பங்காரு திருமலை மதுரையில் தெற்கு நோக்கி பின்வாங்கி, 1736 இல் அதிருப்தியடைந்த பலகாரர்களின் பெரும் படையை ஏற்பாடு செய்தார். அவர்கள் திண்டுக்கல்லைக் கைப்பற்றினாலும், திருமலையைத் தாக்க மீனாட்சி மற்றும் சந்தா சாஹிப் ஒரு படையை ஏற்பாடு செய்தனர். திண்டுக்கல் அருகே அம்மையநாயக்கனூரில் நடந்த போரில் பங்காரு திருமலையின் படையினர் தோற்கடிக்கப்பட்டு சிவகங்கைக்கு ஓடினார். அவர் திருச்சிராப்பள்ளி கோட்டையில் அனுமதிக்கப்பட்டவுடன், சந்தா சாஹிப் தன்னை ராஜாவாக அறிவித்து, மீனாட்சியை அவளது அரண்மனையில் சிறை வைத்தார், மதுரை நாயக்கர்களை நல்லபடியாக முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தார். அவர் 1739 இல் விஷம் குடித்ததாக பாரம்பரியம் கூறுகிறது.

நாயக்கர்களின் வழித்தோன்றல்கள்:

வங்காரு திருமலையின் குடும்ப உறுப்பினர்கள் சிலர் கண்டி நாயக்கர்கள் என்று அழைக்கப்படும் நாயக்கர் வம்சத்தை இலங்கையில் நிறுவினர். அவர்கள் 1815 வரை கண்டியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தனர் மேலும் இலங்கையின் கடைசி ஆளும் வம்சமாகவும் இருந்தனர். கண்டி மன்னர்கள் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே மதுரையுடன் திருமணம் செய்து கொள்ள முயன்றனர் மற்றும் பல ராணிகள் மதுரையைச் சேர்ந்தவர்கள். போர்த்துகீசியர்களை எதிர்த்துப் போரிடுவதில் கண்டி நாயக்கர்கள் மதுரை நாயக்கர்களிடமிருந்து இராணுவ ஆதரவைப் பெற்றனர். மேலும் 17 மற்றும் 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளில், கண்டிய மன்னர்களுக்கும் நாயக்க இளவரசிகளுக்கும் இடையிலான திருமண உறவுகள் கொள்கையின் ஒரு விஷயமாக மாறியது.

மதுரை நாயக்கர்களின் நிர்வாகம்:

மதுரை நாயக்கர்கள் பரவலாக்கப்பட்ட ஆட்சி முறையைப் பின்பற்றினர். ராஜா உச்ச ஆட்சியாளராக இருந்தார், ஆனால் அவரது முக்கிய ஆலோசகர் தளவாய் ஆவார், அவர் சிவில் மற்றும் இராணுவ விஷயங்களைக் கட்டுப்படுத்தினார். அரியநாத முதலியார், ஈம்பய்யா மற்றும் நரசப்பய்யா ஆகிய மூன்று சிறந்த தளவாய்கள். அடுத்த மிக முக்கியமான நபர் பிரதானி அல்லது நிதியமைச்சர், பின்னர் ராயசம், அதிகாரத்துவத்தின் தலைவர். பேரரசு மாகாணங்கள் மற்றும் உள்ளூர் பகுதிகளாக பிரிக்கப்பட்டது, ஒவ்வொன்றும் அதன் சொந்த ஆளுநர் மற்றும் அதிகாரத்துவத்துடன். மிக அடிப்படையான அலகு கிராமம். நிலத்தின் மீதான வரி மூலம் வருவாய் ஈட்டப்படும்.

பாளையங்கள்

நாயக்கர்களுக்கும் இணையான நிர்வாக முறை இருந்தது. அவர்கள் தங்கள் பிரதேசத்தை 72 பாளையங்களாகப் பிரித்தனர், அவை ஒவ்வொன்றும் பலகாரர் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு பாளையக்காரரால் ஆளப்பட்டன. இந்த போர்வீரர்-தலைவர்கள் மையத்திலிருந்து கணிசமான அளவு சுயாட்சியைக் கொண்டிருந்தனர் மற்றும் சட்ட அமலாக்க மற்றும் நீதித்துறை நிர்வாகத்தின் அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந்தனர். அதற்கு ஈடாக, பாளையத்தின் வருவாயில் மூன்றில் ஒரு பங்கை நாயக்கருக்கும், மூன்றில் ஒரு பங்கை இராணுவப் பராமரிப்புக்கும் கொடுப்பார்கள். எவ்வாறாயினும், பெரும்பாலும், பாலிகர்கள் முற்றிலும் மத்திய கட்டுப்பாட்டிற்கு அப்பாற்பட்டவர்கள் மற்றும் அருகிலுள்ள பிரதேசத்தை தாக்கி கொள்ளையடிப்பார்கள்.

மொழி:

நாயக்கர் ஆட்சியின் முக்கிய மொழிகள் தெலுங்கு மற்றும் தமிழ். இப்பகுதியில் தெலுங்கு பயிரிடுபவர்கள் சிலர் இருந்தபோதிலும், தமிழ் பெரும்பாலும் பொது மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டது. மறுபுறம், மதுரை நாயக்கர்கள் தெலுங்கு மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டிருந்தனர், ஆனால் தமிழையும் பேசக்கூடியவர்கள்.

இலக்கியம்:

நாயக்கர்கள் தெலுங்கு, தமிழ் மற்றும் சமஸ்கிருத இலக்கியங்களின் பெரும் ஆதரவாளர்களாக இருந்தனர். பெரும்பாலான மன்னர்கள் முக்கியமாக கவிதைகளை ஆதரித்தாலும் ("தெய்வீகமாக" கருதப்படுகிறது), நாயக்க ஆதரவின் கீழ் தெலுங்கு உரைநடை செழித்தது.

கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை:

நாயக்கர்கள் தென்னிந்தியாவில் மிகச் சிறந்த கட்டிடக் கலைஞர்கள். அவர்களின் பணிகளில் பெரும்பகுதி தற்போதுள்ள விஜயநகர அல்லது விஜயநகரத்திற்கு முந்தைய கட்டமைப்புகளுக்கு விரிவாக்கம் மற்றும் சேர்த்தல் ஆகும். மதுரையில் உள்ள மீனாட்சி-சுரந்தேஸ்வர வளாகம் 50 மீட்டர் உயரம் கொண்ட நான்கு கோபுரங்களுக்கு பெயர் பெற்றது. பாண்டியர்களின் காலத்தில் இருந்த அசல் அமைப்பு மதுரை சுல்தானகத்தின் போது புறக்கணிக்கப்பட்டு இடிந்து விழுந்தது, விஜயநகர ஆட்சியாளர்கள் அதை மீண்டும் கட்டத் தொடங்கினர். இருப்பினும் நாயக்கர்கள் கோவில் வளாகத்திற்கு மிக விரிவான பங்களிப்புகளை வழங்கினர். கோவிலில் சேர்க்கும் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு நிலைகளில் வெவ்வேறு ஆட்சியாளர்களால் செய்யப்பட்டது, மேலும் வம்சத்தின் அனைத்து ஆட்சியாளர்களும் அல்லது அவர்களின் மனைவிகளும் அமைச்சர்களும் தாராளமாக நன்கொடைகளை கோவிலுக்கும் அதன் கட்டுமானத்திற்கும் அளித்தனர், இதனால் அது 238 இல் 254 ஆக வளர்ந்தது. மீட்டர். நாயக்கர்கள் முக்கியமாக திராவிட கட்டிடக்கலை பாணியை பின்பற்றினர், உயர்ந்த கட்டமைப்புகள் மற்றும் விரிவான செதுக்கல்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளித்தனர். பலவிதமான மண்டபங்கள் அல்லது நெடுவரிசை மண்டபங்களைச் சேர்ப்பதை மையமாகக் கொண்ட பெரும்பாலான வேலைகள், வளாகத்தை நேரடியாக ஒட்டிய புது மண்டபம் போன்ற பல்வேறு செதுக்கப்பட்ட தூண்களால் நிரப்பப்பட்டுள்ளன. மதுரையின் புறநகரில் உள்ள அழகர் கோவில் மற்றும் திருப்பரங்குன்றம் முருகன் கோவில் மற்றும் ஸ்ரீரங்கத்தில் உள்ள ரங்கநாதசுவாமி கோவில் வளாகத்தின் விரிவாக்கம் ஆகியவை மற்ற முக்கிய பணிகளில் அடங்கும். ரங்கநாதசுவாமி கோவிலைப் பொறுத்தவரை, நாயக்கர்கள் அசல் சன்னதியை ஏழு மையப் பகுதிகளாக விரிவுபடுத்தினர், ஒவ்வொன்றும் உயர்ந்த கோபுரங்களுடன். இருப்பினும், நாயக்கர் வம்சத்தின் வீழ்ச்சியின் போது இந்த திட்டம் முழுமையடையாமல் இருந்தது, பின்னர் நவீன காலத்தில் தொடரப்பட்டது.

கோயில் கட்டிடக்கலை நாயக்கர்களின் முக்கிய நோக்கமாக இருந்தாலும், அவர்கள் மற்ற கட்டிடங்களையும் கட்டினார்கள். திருமலை நாயக்கர் தனது பிரமாண்டமான திருமலை நாயக்கர் மஹாலுக்கு பிரபலமானவர், ஜார்ஜ் மிட்செல் 17 ஆம் நூற்றாண்டில் அனைத்து அரச குடியிருப்புகளிலும் மிகப்பெரியதாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று ஊகித்துள்ளார், விஜயநகர காலத்திலிருந்து முந்தைய அரண்மனை கட்டிடக்கலையை உருவாக்கினார். இந்த கட்டிடக்கலையில், சதுர மற்றும் செவ்வக தளங்கள், u-வடிவ ஏறு தளங்கள் மற்றும் பல நீதிமன்றங்கள் மற்றும் வராண்டாக்கள், அத்துடன் இரட்டை வளைந்த கோபுரங்கள், கோபுரம் போன்ற கோபுரங்கள் மற்றும் பூசப்பட்ட சிற்பங்கள் மற்றும் பஹ்மானியர்களிடமிருந்து கடன் வாங்கிய கூறுகள் போன்ற இரண்டும் அடங்கும். வளைவுகள், கஸ்ப்கள் மற்றும் வடிவியல் வடிவமைப்புகளின் குறிப்பிடத்தக்க இருப்பு. இந்த விஜயநகர பாணியானது பூர்வீக தமிழ் கட்டிடக்கலையுடன் கலந்தது. இந்த அரண்மனையின் இரண்டு பிரிவுகள் மட்டுமே இன்னும்

நிற்கின்றன, நடன அரங்கம் மற்றும் பார்வையாளர்கள் மண்டபம். நாயக்கர்கள் பாசனக் கால்வாய்கள், கோட்டைகள் போன்ற பல பொதுப்பணித் திட்டங்களையும் செய்தனர்.

நாயக்க நாணயங்கள்:

சில ஆரம்பகால மதுரை நாயக்க நாணயங்கள் அரசரின் உருவத்தை சித்தரிக்கின்றன. மதுரை நாயக்கர் நாணயங்களிலும் காளை அடிக்கடி காணப்படுகிறது. வம்சத்தின் கடைசி ஆட்சியாளர்களில் ஒருவரான சொக்கநாத நாயக்கர், கரடி, யானை மற்றும் சிங்கம் போன்ற பல்வேறு விலங்குகளைக் காண்பிக்கும் நாணயங்களை வெளியிட்டார். அனுமன் மற்றும் கருடன் உருவம் கொண்ட நாணயங்களையும் வெளியிட்டார். நாயக்கர் நாணயங்களில் உள்ள கல்வெட்டுகள் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் மற்றும் நாகரி எழுத்துக்களில் உள்ளன. முந்தைய பல வம்சங்களின் நாணயங்களைப் போலல்லாமல், நாயக்கர் நாணயங்கள் நாணயங்கள் சேகரிப்பவர்களுக்கு எளிதாகக் கிடைக்கின்றன.

பக்தி இயக்கம்

"பக்தி" என்ற சொல் பக்தி அல்லது தெய்வீக அன்பைக் குறிக்கிறது. பக்தி இயக்கம் கடவுளுடன் தனிமனிதனின் மாய ஐக்கியத்தை வலியுறுத்துகிறது. பக்தியின் விதைகள் வேதங்களில் காணப்பட்டாலும், ஆரம்ப காலத்தில் அது வலியுறுத்தப்படவில்லை. கிமு 6 ஆம் நூற்றாண்டின் போது, பௌத்தம் மற்றும் ஜைன மதத்தின் பரம்பரை இயக்கங்களின் எழுச்சியுடன் தனிப்பட்ட கடவுளை வணங்கும் செயல்முறை வளர்ந்தது. உதாரணமாக, மகாயான பௌத்தத்தின் கீழ், புத்தர் அவரது கருணை (அவலோகிதா) வடிவத்தில் வழிபடத் தொடங்கினார். விஷ்ணு வழிபாடும் அதே நேரத்தில் தொடங்கியது, இது குப்த அரசர்களால் பெரும் அளவில் பிரபலப்படுத்தப்பட்டது.

வைஷ்ணவ மற்றும் சைவ பக்திக்கு இடைக்காலத்தின் தொடக்கத்தில் தென்னிந்தியாவின் ஆழ்வார்கள் மற்றும் நாயனார்கள் துறவிகளால் புதிய முக்கியத்துவம் மற்றும் வெளிப்பாடு வழங்கப்பட்டது. மரபுப்படி 12 ஆழ்வார்களும் 63 நாயனார்களும் இருந்தனர். இரட்சிப்பை அடைய பக்தியைப் பயன்படுத்துவது பக்தி இயக்கத்தின் ஒரு முக்கிய அங்கமாக இருந்தது, இது இடைக்கால இந்தியாவில் மத சீர்திருத்தமாக தொடங்கப்பட்டது. 8 முதல் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் காலம் பக்தி இயக்கத்திற்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டது, அங்கு பல துறவிகள் (இந்து, முஸ்லீம், சீக்கியர்கள்) பக்தியின் (பக்தியின்) மேசியாவாக பரிணாம வளர்ச்சியடைந்தனர், இரட்சிப்பின் மூலம் வாழ்க்கையை இயல்புநிலையிலிருந்து அறிவொளிக்கு மாற்றுவதை மக்களுக்குக் கற்பித்தார்கள்.

தென்னிந்தியாவில் பக்தி இயக்கம்

பிரபலமான பக்தி இயக்கத்தின் வளர்ச்சி தென்னிந்தியாவில் கிபி 7 மற்றும் 12 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடையில் நடந்தது. இது மத சமத்துவம் மற்றும் பரந்த அடிப்படையிலான சமூகப் பங்கேற்பின் அடிப்படையில் அமைந்தது. பல்லவர்கள், பாண்டியர்கள் மற்றும் சோழர்களின் கீழ் பக்தி வழிபாட்டைப் போதித்த சிவனைய நாயன்னார்கள் மற்றும் வைணவ ஆழ்வார்கள் சமணர்கள் மற்றும் பௌத்தர்கள் போதித்த துறவறத்தை புறக்கணித்தனர். அவர்கள் இரட்சிப்பின் வழிமுறையாக கடவுளுக்கு தனிப்பட்ட பக்தியை போதித்தார்கள். அவர்கள் சாதி அமைப்பின் இறுக்கங்களைப் புறக்கணித்து, உள்ளூர் மொழிகளின் உதவியுடன் தென்னிந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு அன்பு மற்றும் தனிப்பட்ட பக்தியின் செய்தியை எடுத்துச் சென்றனர்.

வட இந்தியாவில் பக்தி இயக்கம்

கிபி 12-17 ஆம் நூற்றாண்டில் பக்தி இயக்கம் நாட்டின் வடக்குப் பகுதிகளில் முக்கியத்துவம் பெற்றது. வட இந்தியாவில் பக்தி இயக்கம் சில சமயங்களில் தெற்கில் தோன்றிய இயக்கத்தின் தொடர்ச்சியாகக் காணப்படுகிறது. இரண்டு பிராந்தியங்களின் பாரம்பரியத்தில் ஒற்றுமைகள் இருந்தபோதிலும், பக்தி பற்றிய கருத்து ஒவ்வொரு துறவிகளின் போதனைகளின் அடிப்படையில் வேறுபட்டது. வடக்கு இடைக்கால பக்தி இயக்கம் இந்தியாவில் இஸ்லாம் பரவியதால் தாக்கம் செலுத்தியது. ஒரே கடவுள் நம்பிக்கை (ஏகத்துவம்), சமத்துவம் மற்றும் சகோதரத்துவம், சடங்குகள் மற்றும் வர்க்கப் பிரிவினைகளை நிராகரித்தல் போன்ற இஸ்லாத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் இந்த சகாப்தத்தின் பக்தி இயக்கத்தை பெரிதும் பாதித்தன. இந்த இயக்கம் சமூகத்தில் சில சீர்திருத்தங்களையும் கொண்டுவந்தது.

பக்தி இயக்கத்தின் தோற்றம்

சில அறிஞர்கள் பக்தி இயக்கத்தின் எழுச்சி நிலப்பிரபுத்துவ ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான மற்றும் ராஜபுத்திர-பிராமண ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான எதிர்வினை என்று நம்புகிறார்கள். ஆரம்பகால இடைக்காலத்தின் சமூக-பொருளாதார மாற்றங்கள் இந்த இயக்கத்தின் தோற்றத்திற்கு வழிவகுத்தன என்று அறிஞர்களின் மற்றொரு குழு நம்புகிறது. 13 மற்றும் 14 ஆம் நூற்றாண்டுகளில், பொருட்களின் தேவை அதிகரித்தது, இது கைவினைஞர்கள் நகரங்களுக்கு இடம்பெயர்வதற்கு வழிவகுத்தது. பக்தி இயக்கம் சமூகத்தின் இந்த வகுப்பினரின் ஆதரவைப் பெற்றது, ஏனெனில் அவர்கள் பிராமணிய அமைப்பால் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட குறைந்த அந்தஸ்தில் திருப்தி அடையவில்லை, எனவே சமத்துவத்தில் கவனம் செலுத்தியதால் பக்தியை நோக்கி திரும்பினார்கள்.

பக்தி இயக்கத்தின் தோற்றம் பற்றி எந்த ஒரு கருத்தும் இல்லை என்றாலும், பக்தி இயக்கம் சமத்துவம் மற்றும் தனிப்பட்ட முறையில் கருத்தரிக்கப்பட்ட உயர்ந்த கடவுளுக்கு பக்தி சரணடைதல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இருந்தது என்பதில் ஒருமித்த கருத்து உள்ளது.

சகுனா மற்றும் நிற்குணா இரண்டு வெவ்வேறு சித்தாந்தங்கள் என்றாலும், அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் போதனைகள் மற்றும் செல்வாக்கை அடிக்கடி குறிப்பிடும் அவர்களின் வசனங்களில் ஒற்றுமைகள் உள்ளன.

- இருவரும் தெய்வீகத்துடனான தனிப்பட்ட உறவின் மீது அழுத்தம் கொடுத்தனர் மற்றும் கடவுள் மீதான ஒருமை பக்தி மற்றும் அன்பை நம்பினர்.
- இருவரும் பிராமணப் பூசாரிகளால் ஊக்குவிக்கப்பட்ட சடங்கு சம்பிரதாயங்களுக்கு எதிராக இருந்தனர், மேலும் பல கவிஞர்-துறவிகள், குறிப்பாக வட பிராந்தியங்களில், தாழ்ந்த சாதிப் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள்.
- இருவரும் உயர்குடி பூசாரிகளின் புனித மொழியான சமஸ்கிருதத்திற்கு மாறாக, வெகுஜனங்களின் வட்டார மொழி அல்லது பிராந்திய மொழிகளைப் பயன்படுத்தினர். இது பல்வேறு தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரிடையே தங்கள் கருத்துக்களைப் பரப்ப உதவியது.

பக்தி இயக்கத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்

1. பக்தி இயக்கம் ஏகத்துவ கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது மற்றும் அது பொதுவாக சிலை வழிபாட்டை விமர்சித்தது.
2. பக்தி சீர்திருத்தவாதிகள் வாழ்க்கை மற்றும் இறப்பு சுழற்சியில் இருந்து விடுதலையை நம்பினர் மற்றும் ஆழ்ந்த பக்தி மற்றும் கடவுள் நம்பிக்கையால் மட்டுமே இரட்சிப்பை அடைய முடியும் என்று போதித்தார்கள்.
3. கடவுளின் பேரின்பத்தையும் அருளையும் பெறுவதற்கு சுயசரணாகதியின் முக்கியத்துவத்தை அவர்கள் வலியுறுத்தினர், மேலும் வழிகாட்டிகளாகவும் ஆசான்களாகவும் செயல்படும் குருக்களின் முக்கியத்துவத்தையும் மதிப்பார்கள்.
4. அவர்கள் உலகளாவிய சகோதரத்துவக் கொள்கையைப் போதித்தார்கள்.
5. அவர்கள் சடங்குகள், யாத்திரைகள் மற்றும் விரதங்களுக்கு எதிரானவர்கள். பிறப்பின்படி மக்களைப் பிரிக்கும் சாதி அமைப்பைக் கடுமையாக எதிர்த்தார்கள்.

6. ஆழ்ந்த பக்தியுடன் கீர்த்தனைகளைப் பாடுவதையும் வலியுறுத்தி, எந்த மொழியையும் புனிதமாகக் கருதாமல், பொது மக்களின் மொழியில் கவிதைகள் இயற்றினர்.

தமிழ்நாட்டின் ஆழ்வார்கள் மற்றும் நாயனார்கள்:

ஆழ்வார்கள் மற்றும் நாயனார்கள் சில ஆரம்பகால பக்தி இயக்கங்களுக்கு (சி. ஆறாம் நூற்றாண்டு) தலைமை தாங்கினர்.

- ஆழ்வார்கள் - விஷ்ணு பக்தியில் "மூழ்கி" இருப்பவர்கள்.
- நாயனார்கள் - சிவபக்தர்கள்.
- அவர்கள் தங்கள் கடவுள்களைப் போற்றித் தமிழில் கீர்த்தனைகளைப் பாடிக்கொண்டு ஊர் ஊராகச் சென்றனர்.
- ஆழ்வார்கள் மற்றும் நாயனார்கள் சாதி அமைப்பு மற்றும் பிராமணர்களின் ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக எதிர்ப்பு இயக்கத்தைத் தொடங்கினர் அல்லது குறைந்தபட்சம் அமைப்பைச் சீர்திருத்த முயற்சி செய்தனர். பக்தர்கள் அல்லது சீடர்கள் பிராமணர்கள் முதல் கைவினைஞர்கள் மற்றும் விவசாயிகள் வரை மற்றும் "தீண்டத்தகாதவர்கள்" என்று கருதப்படும் சாதிகளிலிருந்தும் பல்வேறு சமூகப் பின்னணியில் இருந்து வந்தவர்கள் என்ற உண்மையால் இது ஆதரிக்கப்படுகிறது.
- நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் ("நான்காயிரம் புனிதப் பாடல்கள்") 10 ஆம் நூற்றாண்டில் நாதமுனியால் சேகரிக்கப்பட்டு தொகுக்கப்பட்ட 12 ஆழ்வார்களின் பாடல்களின் முக்கிய தொகுப்புகளில் ஒன்றாகும்.
- தேவாரம் - திருமுறையின் முதல் ஏழு தொகுதிகளின் தொகுப்பான (சைவ பக்தி கவிதை) தமிழ்ப் புலவர்களான அப்பர், சம்பந்தர் மற்றும் சுந்தரர் ஆகியோரின் படைப்புகளைக் கொண்டுள்ளது.

பக்தி இயக்கத்தின் தலைவர்கள்:

சங்கராச்சாரியார் (c. 788 – 820 CE)

இந்து மதத்திற்கு ஒரு புதிய நோக்குநிலையை வழங்கிய ஆன்மீக பக்தி கவிஞர்-துறவி தலைவர்களில் ஒருவர். அவர் கேரளாவில் காலடியில் பிறந்தார். அவர் அத்வைத (மோனிசம்) தத்துவம் மற்றும் நிர்குணபிரம்மன் (பண்புகள் இல்லாத கடவுள்) யோசனையை முன்வைத்தார். அதன் அடிவாரத்தில் உள்ள பிரம்மம் மட்டுமே அதற்கு அதன் யதார்த்தத்தைத் தருகிறது. அவரது புகழ்பெற்ற மேற்கோள்கள், 'பிரம்ம சத்யம் ஜகத் மித்ய ஜீவோ பிரம்மாத்ர

நபரஹ' அதாவது, "முழுமையான ஆவியே உண்மை, தோற்றத்தின் உலகம் மாயா" மற்றும் 'ஏகமேவ அத்வீதீயம் பிரம்மா' அதாவது, "முழுமையானது ஒன்று மட்டுமே, இரண்டல்ல". அவர் அறிவுக்கு (ஞானம்) முக்கியத்துவம் கொடுத்தார், அதுவே முக்திக்கு வழிவகுக்கும். உபதேசசஹஸ்ரீ, விவேகசூடாமணி, பஜ கோவிந்தம் ஸ்தோத்ரா ஆகியவை சங்கராச்சாரியாரால் எழுதப்பட்ட சில படைப்புகள். அவர் பகவத் கீதை, பிரம்மசூத்திரம் மற்றும் உபநிடதங்கள் பற்றிய விளக்கங்களையும் எழுதினார். அவர் துவாரகா, பூரி, சிருங்கேரி மற்றும் பத்ரிநாத் ஆகிய இடங்களில் மடங்களை அமைத்தார்.

ராமானுஜா (கி.பி. 1017 - 1137 CE)

12 ஆம் நூற்றாண்டில், நவீன சென்னைக்கு அருகில் உள்ள ஸ்ரீபெரும்புதூரில் பிறந்த ராமானுஜர், விசிஷ்டா அத்வைதவாதத்தை (தகுதி வாய்ந்த மோனிசம்) போதித்தார். அவரைப் பொறுத்தவரை, கடவுள் சகுண பிராமணன் (பண்புகளுடன்) மற்றும் படைப்பில் உள்ள அனைத்து பொருட்களும் உண்மையானவை மற்றும் சங்கராச்சாரியார் நடத்தியது போல் மாயை அல்ல. எனவே, ராமானுஜரின் கூற்றுப்படி, கடவுள், ஆன்மா மற்றும் பொருள் உண்மையானவை. இருப்பினும், கடவுள் உள்ளார்ந்த பொருள் மற்றும் மீதமுள்ளவை அவரது பண்புகளாகும். விசிஷ்டா அத்வைதவாதத்தில், பிரபஞ்சமும் பிரம்மமும் இரண்டு சமமான உண்மைப் பொருள்களாகக் கருதப்படுகின்றன, இருமையில் உள்ளது, ஆனால் இங்கே பிரபஞ்சம் பிரம்மத்திலிருந்து பிரிக்கப்படவில்லை, ஆனால் பிரம்மத்திலிருந்து உருவாகிறது. பிரம்மன் தன் சுயத்திலிருந்து உலகை உருவாக்கிய சர்வ அறிவுள்ள குணங்களைக் கொண்ட ஒரு தனிப்பட்ட கடவுளாகக் கருதப்படுகிறார். எனவே, உலகம் முழுவதிலும் உள்ள பகுதியின் தொடர்பை அல்லது அடித்தளத்துடன் ஒரு 'தகுதியான விளைவின்' உறவை (எனவே தகுதிவாய்ந்த மோனிசம்) பிரம்மனிடம் தாங்குகிறது.

இதற்குக் கொடுக்கப்பட்ட புகழ்பெற்ற ஒப்புமை கடல் மற்றும் அலை - பிரம்மன் கடல் மற்றும் உலகின் பொருள்கள், உயிருள்ள மற்றும் உயிரற்ற இரண்டும் இந்தக் கடலின் அலைகள் ஆகும். ராமானுஜரின் கூற்றுப்படி, பிரம்மன் முழுக்க முழுக்க தனிப்பட்ட கடவுள் மற்றும் விஷ்ணுவாகக் கருதப்படுகிறார். அல்லது அவரது அவதாரங்களில் ஒன்று. மனிதர்கள் மீது கொண்ட அன்பினால் விஷ்ணு உலகைப் படைத்தார் என்று அவர் நம்பினார், மேலும் அவர் உலகத்தை ஒவ்வொரு அடியிலும் கட்டுப்படுத்துகிறார். விஷ்ணுவிடம் ஒரு தனிப்பட்ட கடவுளின் அனைத்து குணங்களும் உள்ளன என்று அவர் கூறினார் - எல்லாம் அறிந்தவர், சர்வ வல்லமை, முதலியன. இருமைக்கும் விசிஷ்டா அத்வைதத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்னவென்றால், "மனிதகுலம் தூய இரட்டை வழிபாட்டை விட உயர்ந்த நிலையை அனுபவிக்கிறது மற்றும் கடவுளுக்கு அருகில் உள்ளது". விசிஷ்ட அத்வைதத்தில், உலகமும் பிரம்மமும் சமமாக உண்மையானதாகக் கருதப்படுகிறது; இருமையில் இருப்பதைப் போல அவை இரண்டு தனித்தனி நிறுவனங்களாகக் கருதப்படுவதில்லை. ராமானுஜ பிரபத்திமார்கா அல்லது கடவுளுக்குத் தன்னைச் சரணடையும் பாதையை பரிந்துரைத்தார். அவர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை வைஷ்ணவத்திற்கு அழைத்தார் மற்றும்

பக்தியின் மூலம் இரட்சிப்பை பரிந்துரைத்தார். அவர் ஸ்ரீபாஷ்ய, வேதாந்த தீபம், கீதா பாஷ்ய மற்றும் வேதாந்தசாரத்தை எழுதியுள்ளார்.

மாதவாச்சார்யா (c. 1238 – 1317 CE)

கன்னடத்தைச் சேர்ந்த மாதவர் த்வைதத்தை அல்லது ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மாவின் இருமையை போதித்தார். அவரது தத்துவத்தின்படி, உலகம் ஒரு மாயை அல்ல, ஆனால் ஒரு உண்மை மற்றும் உண்மையான வேறுபாடு நிறைந்தது. கடவுள், ஆன்மா மற்றும் பொருள் இயற்கையில் தனித்துவமானது மற்றும் ஒருவருக்கொருவர் குறைக்க முடியாதவை. அவர் பிரம்ம சம்பிரதாயத்தை நிறுவினார். பிரம்மத்தையும் பிரபஞ்சத்தையும் எந்த வகையிலும் தொடர்பில்லாத இரண்டு சமமான உண்மையான நிறுவனங்களாக அவர் கருதினார். இருமையின் கடவுள் பிரபஞ்சத்தை உருவாக்கிய விஷ்ணு ஆவார், மேலும் பிரபஞ்சம் கடவுளிடமிருந்து வேறுபட்டது மற்றும் இரண்டுக்கும் இடையில் எந்த தொடர்பும் இல்லாமல் கடவுளுக்கு தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளது. விஷ்ணு உலக விவகாரங்கள் அனைத்தையும் கட்டுப்படுத்துகிறார், மேலும் கடவுளை வணங்குவதும் பிரார்த்தனை செய்வதும் அனைத்து நபர்களின் கடமையாகும்.

நிம்பர்கா

த்வைத அத்வைத தத்துவம் மற்றும் பேத அபேத (வேறுபாடு/வேறுபாடு இல்லாத) தத்துவத்தை முன்வைத்த ராமானுஜரின் இளைய சமகாலத்தவர். பேத அபேத தத்துவம், விசிஷ்டா அத்வைதத்தைப் போலவே, உலகமும் பிரம்மமும் இரண்டும் சமமானவை என்றும், உலகம் பிரம்மத்தின் ஒரு பகுதி என்றும் நம்புகிறது. வித்தியாசம் வலியுறுத்துவதில் மட்டுமே உள்ளது. அவர் தெலுங்கானா பகுதியில் வைஷ்ணவ பக்தியின் போதகர் ஆவார். அவர் சனக் சம்பிரதாயத்தையும் நிறுவினார்.

வல்லபாச்சார்யா (c. 1479 – 1531 CE)

அவர் பெனாரஸில் ஒரு தெலுங்கு பிராமண குடும்பத்தில் பிறந்தார். அவர் தனது பக்தி (பக்தி) கோட்பாட்டை ஸ்ரீநாத் ஜி என்று அன்புடன் அழைக்கும் கடவுள் கிருஷ்ணர் மூலம் பிரச்சாரம் செய்தார். அவர் புஸ்திமார்காவை (அருள் பாதை) நிறுவினார் - ஒரு பக்தருக்கு ஸ்ரீநாத் ஜியிடம் தன்னலமற்ற அன்பையும் பக்தியையும் எப்படி வழங்குவது என்று கற்றுக்கொடுக்கிறது. திரும்பி ஆனால் அன்பு. அவர் புஷ்டிமார்க் பக்தி நடைமுறையின் அடிப்படையை உருவாக்கும் ஷாத் அத்வைதத்தின் (தூய மோனிசம்) தத்துவத்தை முன்வைத்தார். விசிஷ்டா அத்வைதத்தைப் போலவே ஷாத் அத்வைதமும் முழுப் பிரபஞ்சமும் பிரம்மத்தின் வெளிப்பாடு என்பதைக் குறிக்கிறது. இது நாணயத்தின் இரு பக்கங்களைப் போன்றது, பிரம்மன் ஒரு பக்கம், பிரபஞ்சம் மற்றொரு பக்கம். எந்த

மாற்றமும் இல்லை - பிரபஞ்சம் பிரம்மம் என்று நாணயத்தின் ஒரு பகுதி. எனவே, இது "சுத் அத்வைதம்" என்று அழைக்கப்படுகிறது, ஏனெனில் இது ஒன்று மட்டுமே உள்ளது மற்றும் மாற்றம் இல்லை என்று கூறப்படுகிறது. அவர் ருத்ர சம்பிரதாயத்தையும் நிறுவினார். அவர் தனது சீடர் சூர்தாஸூடன் சேர்ந்து வட இந்தியாவில் கிருஷ்ணர் வழிபாட்டைப் பிரபலப்படுத்துவதில் பெரும் பங்கு வகித்தார்.

வித்யாபதி (c. 1352 – 1448 CE)

வித்யாபதி சிவனுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட கவிதைகளுக்காக அறியப்பட்டார், அவரை உக்னா என்று அன்புடன் அழைத்தார்.

மகாராஷ்டிராவில் பக்தி இயக்கம்

மகாராஷ்டிராவில் பக்தி இயக்கம் கிருஷ்ணரின் வெளிப்பாடாகக் கருதப்படும் பந்தர்பூரின் வசிக்கும் தெய்வமான வித்தோபா அல்லது விட்டலின் சன்னதியைச் சுற்றி மையமாக இருந்தது. இந்த இயக்கம் பந்தர்பூர் இயக்கம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது, மேலும் இது மகாராஷ்டிராவில் சமூக மற்றும் கலாச்சார வளர்ச்சியில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. உதாரணமாக, இது மராத்தி இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது, பெண்களின் நிலையை உயர்த்தியது, சாதி வேறுபாடுகளை உடைக்க உதவியது, முதலியன. மகாராஷ்டிராவில், பக்தி இயக்கம் பாகவத புராணம் மற்றும் சிவ நாதபந்திகளில் இருந்து உத்வேகம் பெற்றது. பக்தி இயக்கம் இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது: வராகர்கள் - பண்டாரிபூரின் விட்டல கடவுளின் மென்மையான பக்தர்கள், அவர்கள் பார்வையில் அதிக உணர்ச்சி, தத்துவார்த்த மற்றும் சுருக்கமானவர்கள். அவர்களின் எண்ணங்களில் மிகவும் பகுத்தறிவு, உறுதியான மற்றும் நடைமுறை.

இருப்பினும், மனித வாழ்வின் உயர்ந்த முடிவாக இறைவனை உணர்ந்துகொள்வது இருவரின் பொதுவான நோக்கமாகும். வித்தோபா வழிபாட்டைச் சேர்ந்த பெரிய துறவிகள் ஞானேஸ்வர்/ஞானதேவா, துக்காராம் மற்றும் நாமதேவா.

ஞானேஸ்வர் அல்லது ஞானதேவா (c. 1275 – 1296 CE)

மகாராஷ்டிராவின் பக்தி சித்தாந்தத்தின் அடித்தளமாக விளங்கிய ஞானேஸ்வரி என்ற பகவத் கீதையின் விளக்கத்தை எழுதிய மகாராஷ்டிராவின் 13 ஆம் நூற்றாண்டின் மாய கவிஞர்-துறவி. அவர் சாதி வேறுபாடுகளுக்கு எதிராக கடுமையாக இருந்தார் மற்றும் பக்தியின் மூலம் கடவுளை அடைவதற்கான ஒரே வழி என்று நம்பினார். அவர் உபநிடதங்களின் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் "அமிர்தானுபவ" (அழியாத அனுபவம்) மற்றும் ஹரியை (விஷ்ணு) போற்றும் "ஹரிபாத" பாடலையும் இயற்றினார்.

நாமதேவா (கி.பி. 1270 – 1350)

ஒரு மகாராஷ்டிர துறவி, 14 ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் பகுதியில் செழித்து வளர்ந்தவர். நாமதேவா ஒரு தையல்காரர் ஆவார், அவர் ஒரு துறவி ஆவதற்கு முன்பு கொள்ளையடித்ததாகக் கூறப்படுகிறது. மராத்தியில் எழுதப்பட்ட அவரது கவிதைகள் கடவுள் மீதான தீவிர அன்பையும் பக்தியையும் சுவாசிக்கின்றன. தாதுபந்த் பாரம்பரியத்தில் உள்ள ஐந்து மரியாதைக்குரிய குருக்களில் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார். இந்து மதம், மற்ற நான்கு தாது, கபீர், ஹர்தாஸ் மற்றும் ரவிதாஸ். அவரது அபங்கங்கள் குரு கிரந்த் சாஹிப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன என்று நம்பப்படுகிறது. நாமதேவா வெகுதூரம் பயணம் செய்ததாகவும், டெல்லியில் சூஃபி துறவிகளுடன் கலந்துரையாடலில் ஈடுபட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது.

சாண்ட் ஏக்நாத் (c. 1533 – 1599 CE)

அவர் விஷ்ணு மற்றும் அவரது அவதாரங்கள் (அவதாரங்கள்) மீது பக்தி கொண்ட இந்து மதத்தின் கிளையான வர்காரி சம்பிரதாயம் மற்றும் வைஷ்ணவம் ஆகியவற்றில் அறிஞராக இருந்தார். மராத்தி இலக்கியத்தின் முக்கியத்துவத்தை ஆன்மிகத்திலிருந்து கதை அமைப்புக்கு மாற்றி, பருத் என்ற மராத்தி மதப் பாடலின் புதிய வடிவத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். அவர் ஒரு குடும்ப மனிதராக இருந்தார், மேலும் மத வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு மடங்களில் தங்குவது அல்லது உலகத்தை விட்டு வெளியேறுவது அவசியமில்லை என்று வலியுறுத்தினார். அவர் வீட்டுக் கடமைகள் மற்றும் மத பக்தி கோரிக்கைகளுக்கு இடையிலான மோதல்களைத் தீர்ப்பதில் பெயர் பெற்றவர். அவர் சாதி வேறுபாடுகளுக்கு எதிராக இருந்தார், மேலும் கடவுளின் பார்வையில் பிராமணர் மற்றும் புறம்போக்கு அல்லது இந்து மற்றும் முஸ்லீம் என்ற வேறுபாடு இல்லை என்ற செய்தியைப் பரப்பினார்.

துக்காராம் (c. 1608 – 1650 CE)

மராட்டிய ஆட்சியாளர் சிவாஜி மகாராஜ் மற்றும் ஏக்நாத் மற்றும் ராம்தாஸ் போன்ற துறவிகளின் சமகாலத்தவராக இருந்த 17 ஆம் நூற்றாண்டின் கவிஞர்-துறவி. அவரது கவிதைகள் இந்து கடவுளான விஷ்ணுவின் அவதாரமான வித்தோபா அல்லது விட்டலாவுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டது. அவர் மராத்தியில் தனது அபங்காஸ் (தோஹாக்கள்) க்காக அறியப்படுகிறார், அவை கதா - பக்தி கவிதையின் வளமான பாரம்பரியம் மற்றும் மராத்தாவுக்கு ஒரு பின்னணியை உருவாக்குவதற்கும் காரணமாக இருந்தது. தேசியவாதம் (பரமரதா). கீர்த்தனைகள் எனப்படும் ஆன்மீகப் பாடல்களுடன் சமூகம் சார்ந்த வழிபாட்டிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். இறையச்சம், மன்னிப்பு, மன அமைதி ஆகிய நற்பண்புகளைப் போதித்தார்.

ராம்தாஸ் (c. 1608 – 1681 CE)

அவர் ஒரு புகழ்பெற்ற ஆன்மீக குரு மற்றும் சிவாஜியின் கீழ் மராட்டிய சாம்ராஜ்யத்தை கட்டியெழுப்புவதில் பங்களித்துள்ளார். அவர் ஆன்மீக வாழ்க்கை, குருவின் பண்புகள், அவசியம் போன்ற பல்வேறு தலைப்புகளைக் கையாளும் மராத்தி மொழியில் அத்வைத வேதாந்தத்தின் தசபோதா என்ற கட்டுரையை எழுதினார். குருவின், உண்மையான சீடனின் தகுதிகள், மாயா, ஆன்மீகத் துறைகளின் முக்கியத்துவம், உண்மை மற்றும் பொய்யான அறிவு, பக்தி மற்றும் விடுதலை. கருணாஷ்டகென், ஜனஸ்வபவகோசன்வி மற்றும் மனச்சே ஸ்லோகம் ஆகியவை அவரது மற்ற படைப்புகள். அவர் சாதி வேறுபாடுகளுக்கு எதிராக கடுமையாக இருந்தார் மற்றும் பெண்களை மதப் பணிகளில் பங்கேற்க ஊக்குவித்தார்.

பிரிவினையற்ற பக்தி இயக்கம்

14 மற்றும் 15 ஆம் நூற்றாண்டுகளில், ராமானந்தா, கபீர் மற்றும் நானக் ஆகியோர் பக்தி வழிபாட்டின் சிறந்த ஆதரவாளர்களாக உருவெடுத்தனர். பழங்கால மூடநம்பிக்கைகளை அகற்றி, பக்தி அல்லது தூய பக்தி மூலம் இரட்சிப்பை அடைய அவர்கள் எளிய மக்களுக்கு உதவினார்கள். ஆரம்பகால சீர்திருத்தவாதிகளைப் போலல்லாமல், அவர்கள் எந்தவொரு குறிப்பிட்ட மத நம்பிக்கையுடனும் இணைக்கப்படவில்லை மற்றும் சடங்குகள் மற்றும் சடங்குகளுக்கு முற்றிலும் எதிரானவர்கள். அவர்கள் பல தெய்வ வழிபாட்டைக் கண்டித்தனர், ஒரே கடவுளை நம்பினர் மற்றும் உருவ வழிபாட்டை எதிர்த்தனர். அனைத்து மதங்களின் அடிப்படை ஒற்றுமையையும் அவர்கள் வலியுறுத்தினர்.

ராமானந்தா (c. 1400 – 1476 CE)

ராமானந்தா 15 ஆம் நூற்றாண்டின் கவிஞர்-துறவி ஆவார், அவர் பிரயாகில் (அலகாபாத்) பிறந்தார் மற்றும் பெனாரஸ் மற்றும் ஆக்ராவில் தனது கொள்கைகளை பிரசங்கித்தார். அவரைப் பின்பற்றுபவர்கள் ராமானந்திகள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். இவர் முதலில் ராமானுஜரின் சீடர். மற்ற ஏகத்துவ பக்தி துறவிகளைப் போலவே, அவர் சாதி அமைப்பை எதிர்த்தார் மற்றும் சாதி வேறுபாட்டின் சமூகத்தின் அனைத்து பிரிவுகளிலிருந்தும் தனது சீடர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார். அவரது சீடர்கள் கபீர், ஒரு முஸ்லீம் நெசவாளர், சேனா, ஒரு முடிதிருத்தும் தொழிலாளி, சாதனா, ஒரு கசாப்பு, ரைதாசா, ஒரு செருப்புத் தொழிலாளி, ஒரு ஜாட் விவசாயி, நரஹரி, ஒரு பொற்கொல்லர், பிபா, ஒரு ராஜபுத்திர இளவரசன். அவர் ராமர் மற்றும் சீதையை வணங்கியதால், அவரது பக்தியின் பொருள் ராமராக இருந்ததால், வட இந்தியாவில் ராமர் வழிபாட்டு முறையை நிறுவியவராகக் கருதப்படுகிறார். மத நூல்களின் போதனைகளின் மீது சமஸ்கிருத மொழியின் ஏகபோகத்தை

நிராகரித்தார். அவர் தனது போதனைகளை பிரபலப்படுத்த உள்ளூர் மொழிகளில் பிரசங்கித்தார்.

கபீர்

15 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ராமானந்தரின் மிகவும் பிரபலமான சீடர்களில் ஒருவர். அவரது சின்னச் சின்ன வசனங்கள் சீக்கியர்களின் புனித நூலான ஆதி கிரந்தத்தில் காணப்படுகின்றன. பாரம்பரியத்தின் படி, அவர் பெனாரஸ் அருகே ஒரு பிராமண விதவைக்கு பிறந்தார் என்று நம்பப்படுகிறது, அவர் பிறந்த பிறகு அவரைக் கைவிட்டு ஒரு முஸ்லீம் நெசவாளர் வீட்டில் வளர்க்கப்பட்டார். விசாரிக்கும் மனதைக் கொண்டிருந்தார், பெனாரஸில் இருந்தபோது இந்து மதத்தைப் பற்றி அதிகம் கற்றுக்கொண்டார். அவர் இஸ்லாமிய போதனைகளை நன்கு அறிந்திருந்தார் மற்றும் ராமானந்தா அவரை இந்து மற்றும் முஸ்லீம் மத மற்றும் தத்துவக் கருத்துக்கள் பற்றிய உயர் அறிவைத் தூண்டினார். அவர் சிலை வழிபாடு, புனித யாத்திரைகள், சடங்குகள், சாதி அமைப்பு குறிப்பாக தீண்டாமை நடைமுறைகளை கடுமையாக கண்டனம் செய்தார் மற்றும் கடவுளுக்கு முன்பாக மனிதனின் சமத்துவத்தை வலியுறுத்தினார். அனைத்து சாதிகளையும் சமயங்களையும் இணைக்கும் அன்பின் மதத்தைப் போதிப்பதே கபீரின் பணி. அவர் யோகப் பயிற்சிகளை நன்கு அறிந்திருந்தார், மேலும் கடவுள் பக்தியை இரட்சிப்பின் சிறந்த வழிமுறையாகக் கருதினார். இரட்சிப்பைப் பெற, ஒருவன் கொடூரம், பாசாங்குத்தனம், நேர்மையின்மை மற்றும் நேர்மையின்மை ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபட்ட தூய்மையான இதயத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று அவர் தனது சீடர்களை வலியுறுத்தினார். உண்மையான அறிவுக்கு சன்யாசத்தையோ புத்தக அறிவையோ முக்கியமானதாக அவர் கருதவில்லை. துறவி வாழ்க்கைக்காக இல்லற வாழ்வைக் கைவிடுவது அவசியம் என்றும் அவர் கருதவில்லை. இந்துக்களையும் முஸ்லிம்களையும் சமரசம் செய்து இரு பிரிவினரிடையே நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதே கபீரின் நோக்கமாக இருந்தது. இந்துக்களையும் முஸ்லிம்களையும் "ஒரே களிமண்ணின் பாணைகள்" என்று விவரிப்பதன் மூலம் அனைத்து மதங்களின் இன்றியமையாத ஒற்றுமையை அவர் வலியுறுத்தினார். அவருக்கு, ராமனும் அல்லாவும், கோவிலும் மததியும் ஒன்றுதான். கபீர் மிகப் பெரிய மாய துறவியாகக் கருதப்படுகிறார், அவரைப் பின்பற்றுபவர்கள் கபீர்பந்திகள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். ரைதாஸ் (தோல் பதனிடும் தொழிலாளி), குரு நானக் (காத்ரி வியாபாரி) மற்றும் தன்னா (ஜாட் விவசாயி) ஆகியோர் அவரது முக்கியமான சீடர்கள். கபீரின் பெரும்பாலான பாடல்கள் பிஜாக்கில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

குரு நானக் (c. 1469 – 1539 CE)

முதல் சீக்கிய குரு மற்றும் சீக்கிய மதத்தை நிறுவியவர், இவர் நிர்குண பக்தி துறவி மற்றும் சமூக சீர்திருத்தவாதி ஆவார். அவர் தாவி ஆற்றின் கரையில் உள்ள

தல்வாண்டி (இப்போது நான்கானா என்று அழைக்கப்படுகிறது) கிராமத்தில் காத்ரி குடும்பத்தில் பிறந்தார். 1469 CE. அவர் ஒரு மாய சிந்தனை வளைந்த மனதைக் கொண்டிருந்தார் மற்றும் துறவிகள் மற்றும் சாதுக்களின் நிறுவனத்தை விரும்பினார். அவர் கடவுளின் ஒற்றுமையைப் பற்றி பிரசங்கித்தார், மேலும் சிலை வழிபாடு, யாத்திரைகள் மற்றும் பல்வேறு மதங்களின் முறையான அனுசரிப்புகளை கடுமையாகக் கண்டித்தார். இல்லத்தரசியின் கடமைகளுடன் ஆன்மீக வாழ்க்கையை இணைக்கக்கூடிய ஒரு நடுத்தர பாதையை அவர் பரிந்துரைத்தார். "உலகின் அசுத்தங்களுக்கு மத்தியில் தூய்மையாக இருங்கள்", இது அவரது பிரபலமான வாசகங்களில் ஒன்றாகும். அமைதி, நல்லெண்ணம் மற்றும் பரஸ்பர கொடுக்கல் வாங்கல் ஆகியவற்றின் சூழ்நிலையை உருவாக்குவதற்காக.

நாதபந்திகள், சித்தர்கள், யோகிகள்

- அவர்கள் சடங்கு மற்றும் மரபுவழி மதம் மற்றும் சமூக ஒழுங்கின் பிற அம்சங்களை எளிய, தர்க்கரீதியான வாதங்களைப் பயன்படுத்தி கண்டனம் செய்தனர்.
- அவர்கள் உலகத்தைத் துறப்பதை ஊக்குவித்தனர்.
- அவர்களுக்கு, இரட்சிப்புக்கான பாதை தியானத்தில் உள்ளது, இதை அடைய அவர்கள் யோகாசனங்கள், சுவாசப் பயிற்சிகள் மற்றும் தியானம் போன்ற பயிற்சிகள் மூலம் மனதையும் உடலையும் தீவிர பயிற்சிக்கு பரிந்துரைத்தனர்.

வைணவ இயக்கம்

- கபீர் மற்றும் நானக் தலைமையிலான பிரிவினரல்லாத இயக்கத்தைத் தவிர, வட இந்தியாவில் பக்தி இயக்கம் விஷ்ணுவின் இரண்டு அவதாரங்களான ராமர் மற்றும் கிருஷ்ணரை வழிபடுவதைச் சுற்றி வளர்ந்தது. துளசிதாஸ் ராமரை வணங்குபவர் மற்றும் ஒரு காவியக் கவிதையை இயற்றினார் - ராமசரிதமானஸ் பிரபலமாக "துளசி கிருத ராமாயணம்" என்று அழைக்கப்படுகிறார், அதில் அவர் ஸ்ரீ ராமனை மிகவும் நல்லொழுக்கமுள்ளவராகவும், சக்திவாய்ந்தவராகவும், உயர்ந்த யதார்த்தத்தின் (பரம்பிரம்மா) உருவகமாகவும் சித்தரிக்கிறார்.
- சி. 1585 CE, கிருஷ்ணர் வழிபாட்டைப் பின்பற்றுபவர்கள் ஹரி வம்சத்தின் கீழ் ராதாபல்லபி பிரிவை நிறுவினர். ஒரு பிரபலமான பக்தி துறவியான வல்லபாச்சார்யா தெலுங்கானா பகுதியில் கிருஷ்ண பக்தி வழிபாட்டை பிரபலப்படுத்தினார். சூர்தாஸ் வல்லபாச்சாரியாரின் சீடராக இருந்தார், மேலும் அவர் வட இந்தியாவில் கிருஷ்ணர் வழிபாட்டை பிரபலப்படுத்தினார். அவர் பிரஜ்பாஷாவில் சுர்சாகரை எழுதினார், இது பகவான் கிருஷ்ணர் மற்றும் அவரது அன்பான ராதையின் வசீகரத்தின் மீது வசனங்கள் நிறைந்தது. மீராபாய்

கிருஷ்ணரின் சிறந்த பக்தராக இருந்தார், மேலும் அவர் தனது பஜனைகளுக்காக ராஜஸ்தானில் பிரபலமானார்.

சைதன்யா

• சைதன்யா மற்றொரு நன்கு அறியப்பட்ட துறவி மற்றும் வங்காளத்தின் சமூக சீர்திருத்தவாதி ஆவார், அவர் கிருஷ்ணர் வழிபாட்டை பிரபலப்படுத்தினார். சைதன்யா இந்தியா முழுவதும் பயணம் செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது, பிருந்தாவனம் உட்பட, அவர் கிருஷ்ணர் வழிபாட்டு முறைக்கு புத்துயிர் அளித்தார். அவர் சங்கீர்த்தனம்/கீர்த்தனை அமைப்பு, பரவச நடனத்துடன் கூடிய குழு பக்தி பாடல்களை பிரபலப்படுத்தினார். அன்பு மற்றும் பக்தி, பாடல் மற்றும் நடனம் மூலம், ஒரு பக்தன் கடவுளின் இருப்பை உணர முடியும் என்று அவர் நம்பினார். சைதன்யாவின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதியவர் கிருஷ்ணதாஸ் கவிராஜ். அவர் அனைத்து வகுப்புகள் மற்றும் சாதிகளில் இருந்து சீடர்களை ஏற்றுக்கொண்டார் மற்றும் அவரது போதனைகள் இன்றும் வங்காளத்தில் பரவலாகப் பின்பற்றப்படுகின்றன. அவர் ஒரு பாரம்பரியவாதி என்று வகைப்படுத்த முடியாது என்றாலும் அவர் வேதங்களையோ அல்லது சிலை வழிபாட்டையோ நிராகரிக்கவில்லை.

நரசிங் மேத்தா

• நரசிங் மேத்தா (c. 1414 - 1481 CE) - குஜராத்தின் துறவி இவர், ராதா-கிருஷ்ணரின் அன்பை சித்தரிக்கும் குஜராத்தி மொழியில் பாடல்களை எழுதியவர். மகாத்மா காந்தியின் விருப்பமான "வைஷ்ணவ ஜன் கோ" என்ற பஜனையை எழுதியவர்.

புனித தியாகராஜர்

• புனித தியாகராஜர் (கி.பி. 1767 - 1847 CE) - அவர் கர்நாடக இசையின் சிறந்த இசையமைப்பாளர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார், அவர் ஆயிரக்கணக்கான பக்தி பாடல்களை இயற்றியுள்ளார், பெரும்பாலும் தெலுங்கில் ராமரைப் புகழ்ந்து பாடினார். அவர் கர்நாடக மும்மூர்த்திகளின் விலைமதிப்பற்ற நகைகளில் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார், மற்ற இருவர் முத்துஸ்வாமி தீட்சிதர் மற்றும் சியாமா சாஸ்திரி. அவர் புகழ்பெற்ற பஞ்சரத்ன கிருதிகளை (ஐந்து ரத்தினங்கள் என்று பொருள்படும்) இயற்றினார்.

தல்லபாக அன்னமாச்சார்யா

• தல்லபாக அன்னமாச்சார்யா (கி.பி. 1408 - 1503 கிபி) - பக்தி இசை சங்கீர்த்தனங்கள் இரண்டிலும் முன்னோடியாகவும், தீண்டாமைப் பழக்கம் போன்ற சமூகத் தீமைகளை எதிர்க்கும் துறையிலும் அவர் முன்னோடியாக இருந்தார். இவர் வெங்கடேசப் பெருமானின் தீவிர பக்தர்.

பக்தி இயக்கத்தில் பெண்கள்

பக்தி இயக்கத்தில் பெண் கவிஞர்-துறவிகளும் முக்கிய பங்கு வகித்தனர், மேலும் இந்த பெண் துறவிகளில் பலர் ஆண் ஆதிக்கம் செலுத்தும் இயக்கத்திற்குள் ஏற்றுக்கொள்ள கடினமாக முயற்சி செய்ய வேண்டியிருந்தது. பல சமயங்களில், பெண் துறவிகள் பாரம்பரிய பெண்களின் பாத்திரங்கள் மற்றும் சமூக விதிமுறைகளை நிராகரித்து, தங்கள் வீடுகளை விட்டு அலையும் பக்தர்களாக ஆனார்கள், வேறு சில சந்தர்ப்பங்களில், அவர்கள் தங்கள் வீட்டு கடமைகளைச் செய்யும்போது பக்தி இயக்கத்தில் ஈடுபட்டனர்.

முக்கியமான பெண் பக்தர்களில் சிலர்:

1. அக்கமஹாதேவி - கர்நாடகாவின் தெற்குப் பகுதியைச் சேர்ந்த 12 ஆம் நூற்றாண்டின் பக்தி துறவி. பசவண்ணா, பிரபுதேவா, மடிவாளய்யா மற்றும் சென்ன பசவண்ணா போன்ற சிறந்த தத்துவஞானிகளிடமிருந்து மூத்த சகோதரி என்று பொருள்படும் "அக்கா" என்ற பட்டத்தை அவர் பெற்றார். அவள் தீவிர சிவ பக்தி.

2. ஜனாபாய் - அவர் 13 ஆம் நூற்றாண்டில் சூத்திர சாதியில் பிறந்தார். அவர் மிகவும் மதிக்கப்படும் பக்தி துறவிகளில் ஒருவரான துறவி நம்தேவாவின் வீட்டில் பணிபுரிந்தார். அவருக்கு முறையான கல்வி இல்லை என்றாலும், அவர் 300 க்கும் மேற்பட்ட கவிதைகளை இயற்றினார், பெரும்பாலும் அவரது வாழ்க்கை தொடர்பான - வீட்டு வேலைகள் அல்லது தாழ்ந்த சாதிப் பெண்ணாக அவர் எதிர்கொள்ளும் கட்டுப்பாடுகள் பற்றி.

3. மீரா பாய் அல்லது மீரா - மீரா ஒரு உயர் வர்க்க ஆளும் ராஜ்புத் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர், மேலும் மேவாரின் ராணா சங்காவின் மகனை சிறுவயதிலேயே திருமணம் செய்து கொண்டார், ஆனால் அவர் தனது கணவர் மற்றும் குடும்பத்தை விட்டு வெளியேறி பல்வேறு இடங்களுக்கு புனித யாத்திரை சென்றார். அவரது கவிதைகள் கிருஷ்ணருடன் ஒரு தனித்துவமான உறவை சித்தரிக்கிறது, ஏனெனில் அவர் கிருஷ்ணரின் பக்தர் மணமகளாக மட்டும் சித்தரிக்கப்படவில்லை, ஆனால் கிருஷ்ணர் மீராவைப் பின்தொடர்வதாகவும் சித்தரிக்கப்படுகிறார்.

4. பஹினாபாய் அல்லது பஹினா - மகாராஷ்டிராவின் 17 ஆம் நூற்றாண்டின் கவிஞர்-துறவி, அவர் பல்வேறு அபங்காக்களை எழுதினார், குறிப்பாக வயல்களில் பெண்களின் பணி வாழ்க்கையை சித்தரிக்கும் பெண்களின் நாட்டுப்புற பாடல்கள்.

5. ஆண்டாள்:

1. ஆண்டாள் இவர் ஆவார்

2. ஆண்டாள் தன்னை விஷ்ணுவின் பிரியமானவளாகக் கண்டாள்; அவளுடைய வசனங்கள் தெய்வத்தின் மீதான அவளுடைய பக்தி அன்பை வெளிப்படுத்துகின்றன.

6. காரைக்கால் அம்மையார்

1. 63 நாயனார்களில் 3 பெண் நாயனார்களில் ஒருவர்

2. இந்த சிவபக்தர் தன் இலக்கை அடைவதற்காக சந்நியாசத்தின் பாதையை ஏற்றுக்கொண்டார்.

சீக்கிய இயக்கம்

சீக்கிய மதம் இடைக்காலத்தில் துறவி குருநானக்கால் நிறுவப்பட்டது. இது ஒரு சிறிய மதமாகத் தொடங்கியது, ஆனால் பல நூற்றாண்டுகளாக ஒரு முக்கிய மதமாக வளர்ந்தது. நானக் வரிசையில் வாழும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பத்து குருக்கள் -

குரு நானக் (c. 1469 - 1539 CE)

அவர் சீக்கிய மதத்தை நிறுவியவர். அவர் லாகூருக்கு அருகிலுள்ள தல்வண்டியில் பிறந்தார். அவர் பிரசங்கித்தார் - கடவுள் உயர்ந்தவர், அனைத்து சக்தியும் உடையவர், உருவமற்றவர், அச்சமற்றவர், உலகளாவியவர், சுயமாக இருப்பவர், நிரந்தரமானவர், எல்லாவற்றையும் படைத்தவர், நித்திய மற்றும் முழுமையான உண்மை. அவர் வேதங்களின் அதிகாரத்தை நிராகரித்தார். அவர் சாதிவெறி மற்றும் புனித நீரில் நீராடுவது போன்ற சடங்குகளுக்கு எதிரானவர். சாதி, பாலினம் போன்ற வேறுபாடின்றி அனைத்து மனிதர்களுக்கும் சமத்துவம் வேண்டும் என்று அவர் வாதிட்டார். நேர்மை, உண்மை மற்றும் கருணையுடன் வாழ மக்களை ஊக்குவித்தார். பொய், சுயநலம், போலித்தனம் ஆகியவற்றை மக்கள் கைவிட வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தினார். நடத்தை மற்றும் வழிபாட்டின் கொள்கைகளைப் பின்பற்ற மக்களை வழிநடத்தினார்; சச் (உண்மை), ஹலால் (சட்டப்பூர்வமாக சம்பாதித்தல்), கைர் (மற்றவர்களுக்கு நல்வாழ்த்துக்கள்), நியாத் (சரியான நோக்கங்கள்) மற்றும் இறைவனுக்கான சேவை. அவரது தத்துவம் மூன்று அடிப்படை கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது - ஒரு முன்னணி கவர்ச்சியான ஆளுமை (குரு), கருத்தியல் (ஷாபாத்) மற்றும் அமைப்பு (சங்கத்). அவர் சிலை வழிபாட்டைக் கண்டித்தார் மற்றும் அவதாரக் கோட்பாட்டை நிராகரித்தார். அவர் லங்கார் (சமூக சமையலறை) என்ற கருத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். அவர் கடவுளை நிர்குணா (பண்பு இல்லாதவர்) மற்றும் நிரங்கர் (உருவமற்றவர்) என்று கருதினார். அவரது முக்கிய போதனைகளை சுருக்கமாகக் கூறலாம். ஒரு உண்மையான இறைவன் மீது நம்பிக்கை. நாமத்தை வணங்குதல். நாம வழிபாட்டில் குருவின் அவசியம்.

குரு அங்கத் (c. 1539 – 1552 CE)

குரு அங்கத் பாய் லெஹ்னா என்ற பெயருடன் பிறந்தார்.

அவர் பஞ்சாபி மொழியின் குருமுகி எழுத்துமுறையை தரப்படுத்தி பிரபலப்படுத்தினார்.

• குருநானக்கின் போதனைகளை வெகுதூரம் பரப்புவதற்கு அவர் விரிவான முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். அவர் புதிய மத நிறுவனங்களை நிறுவினார் மற்றும் புதிய பள்ளிகளையும் திறந்தார்.

• அவர் குரு கலாங்கர் நிறுவனத்தை பிரபலப்படுத்தி விரிவுபடுத்தினார்.

• அவர் உடல் மற்றும் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்காக மால் அகாரா பாரம்பரியத்தை நிறுவினார்.

குரு அமர் தாஸ் (c. 1552 – 1574 CE)

அவர் லங்கார் சமூக சமையலறை அமைப்பை வலுப்படுத்தினார். அவர் தனது ஆன்மீக சாம்ராஜ்யத்தை 22 பகுதிகளாக மஞ்சிஸ் என்று பிரித்தார், ஒவ்வொன்றும் ஒரு சீக்கியரின் கீழ், மேலும் பிரி அமைப்பு. அவர் யமுனை மற்றும் கங்கையைக் கடக்கும் போது முஸ்லீம் அல்லாதவர்களுக்கான யாத்ரீக வரியை (சுங்கவரி) ரத்து செய்யுமாறு அக்பரிடம் கேட்டார். நதிகள் அவர் இந்து சமுதாயத்தின் சதி முறைக்கு எதிராக பிரசங்கித்தார், விதவை மறுமணத்தை ஊக்குவித்தார் மற்றும் பெண்களை பர்தாவை (பெண்கள் அணியும் முக்காடு) நிராகரிக்கும்படி கூறினார்.

குரு ராம்தாஸ் (c. 1574 – 1581 CE)

அவர் ஆனந்த் கராஜின் நான்கு லாவன்களை (சரணங்கள்) இயற்றினார், இது சீக்கியர்களுக்கான தனித்துவமான திருமணக் குறியீடாக மரபுவழி மற்றும் பாரம்பரிய வேத முறையிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டது. முகலாய பேரரசர் அக்பர் அவருக்கு ஹர்மந்திர் சாஹிப் பின்னர் கட்டப்பட்ட ஒரு நிலத்தை வழங்கினார். அவர் அடித்தளம் அமைத்தார். இப்போது அமிர்தசரஸ் என்று அழைக்கப்படும் ராம்தாஸ் பூரின் சக் ராம்தாஸின் கல். அவர் மூடநம்பிக்கைகள், யாத்திரைகள் மற்றும் சாதி அமைப்பை கடுமையாகக் கண்டித்தார்.

குரு அர்ஜான் தேவ் (c. 1581 – 1606 CE)

அவர் ஆதி கிரந்தத்தை தொகுத்து ஸ்ரீ ஹர்மந்திர் சாஹிப்பில் நிறுவினார். தரண், அமிர்தசரஸ் மற்றும் கர்தார்பூர் ஆகியவற்றின் கட்டுமானத்தை முடித்தார். சீக்கிய மதத்தின் முதல் தியாகியாக அவர் கருதப்படுகிறார், ஏனெனில் அவர் தனது கலகக்கார மகனுக்கு உதவியதற்காக ஜஹாங்கீரால் தூக்கிலிடப்பட்டார். , குஸ்ரு.

குரு ஹர் கோவிந்த் (c. 1606 – 1644 CE)

அவர் ஆட்சியாளர்களான ஜஹாங்கீர் மற்றும் ஷாஜஹானுக்கு எதிராகப் போரிட்டு முகலாயப் படையை சங்கராமாவில் தோற்கடித்தார். அவருக்கு "சச்சா பாட்ஷா" என்று பெயரிடப்பட்டது. அவர் சீக்கியர்களை ஒரு போர்க்குணமிக்க சமூகமாக மாற்றினார், அகல் தகத்தை நிறுவினார் மற்றும் அமிர்தசரஸைப் பலப்படுத்தினார். மிரி மற்றும் ஷாஜஹான் என்ற கருத்தின் உரிமையாளராக இருந்தார். பிரி (இரண்டு கத்திகளை வைத்திருத்தல்).

குரு ஹர் ராய் (c. 1644 – 1661 CE)

அவர் அரியணைக்கு போட்டியாக இருந்த அவரங்கசீப்பின் சகோதரரான தாரா ஷிகோவுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தார், இதனால் அவரங்கசீப்பால் துன்புறுத்தப்பட்டார்.

குரு ஹர் கிஷன் (c. 1661 – 1664 CE)

அவர் தனது ஐந்து வயதில் தனது தந்தை குரு ஹர் ராய்க்குப் பிறகு சீக்கிய மதத்தில் இளைய குரு ஆனார். பாரம்பரியத்தின் படி, அவர் எட்டு வயதில் பெரியம்மை காரணமாக இறந்தார், தொற்றுநோய்களின் போது நோயுற்றவர்களைக் குணப்படுத்தும் போது அவர் பாதிக்கப்பட்டார்.

குரு தேக் பகதூர் (c. 1665 – 1675 CE)

அவர் சீக்கியர்களின் இராணுவத் தலைவராக பண்டா பகதூரை நியமித்தார். பீகார் மற்றும் அஸ்ஸாமுக்கு சீக்கிய மதத்தை பரப்பிய பெருமைக்குரியவர். அவருக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்ததால், ஒளரங்கசீப்பால் அவர் தூக்கிலிடப்பட்டார். டெல்லியில் உள்ள சாந்தினி சவுக்கில் பொதுமக்கள் முன்னிலையில் அவர் தலை துண்டிக்கப்பட்டார். 1675 CE. சிஸ் கஞ்ச் சாஹிப் குருத்வாரா இன்று அவர் தியாகம் செய்யப்பட்ட இடத்தில் நிற்கிறார்.

குரு கோவிந்த் சிங் (c. 1675 – 1708 CE)

கடைசி சீக்கிய குரு பாட்னாவில் பிறந்து சீக்கியர்களை சமூகப் போராளிகளாக ஒழுங்கமைத்து அவர்களை கல்சா என்று சி. 1699 CE. குரு கோவிந்த் சிங் சீக்கியர்களிடையே ஒற்றுமை உணர்வை ஏற்படுத்துவதற்காக சீக்கியர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய சில நடைமுறைகளைத் தொடங்கினார். அவை: இரு முனைகள் கொண்ட வாளால் ஞானஸ்நானம் பெறுதல், வெட்டப்படாத முடி அணிதல், ஆயுதங்களை ஏந்துதல் மற்றும் பெயரின் ஒரு பகுதியாக சிங் என்ற அடைமொழியை ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் தேஸ்வான் பத்ஷன் கா கிரந்தத்தின் துணை கிரந்தத்தை தொகுத்தார். பஞ்ச் பியாரே எனப்படும் ஐந்து நபர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார். (அன்புள்ள ஐந்து பேர்), மேலும் அவருக்கு பாஹூல் (அமிர்த

சகா) வழங்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். சீக்கியர்களின் குருத்துவத்தை அவர் குரு கிரந்த் சாஹிப்பிற்கு வழங்கினார். முகலாய கவர்னர் வாசிர் கான் அனுப்பியதாக நம்பப்படும் ஆப்கானிஸ்தான் ஒருவரால் ஏற்பட்ட கத்திக்குத்து காயங்களால் ஏற்பட்ட சிக்கல்களால் அவர் இறந்தார்.

பக்தி இயக்கத்தின் முக்கியத்துவம்

இந்தி, மராத்தி, பெங்காலி, கன்னடம் போன்ற பிராந்திய மொழிகளின் வளர்ச்சிக்கு பக்தி இயக்கம் ஊக்கம் அளித்தது. தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிலைக்கு உயர்ந்தனர். பக்தி இயக்கம் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சம முக்கியத்துவம் அளித்தது.